

ΕΤΟΣ 24° ♦ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005 ♦ ΑΡ. 277

Κωδ.
ΕΛ.ΤΑ:
3187

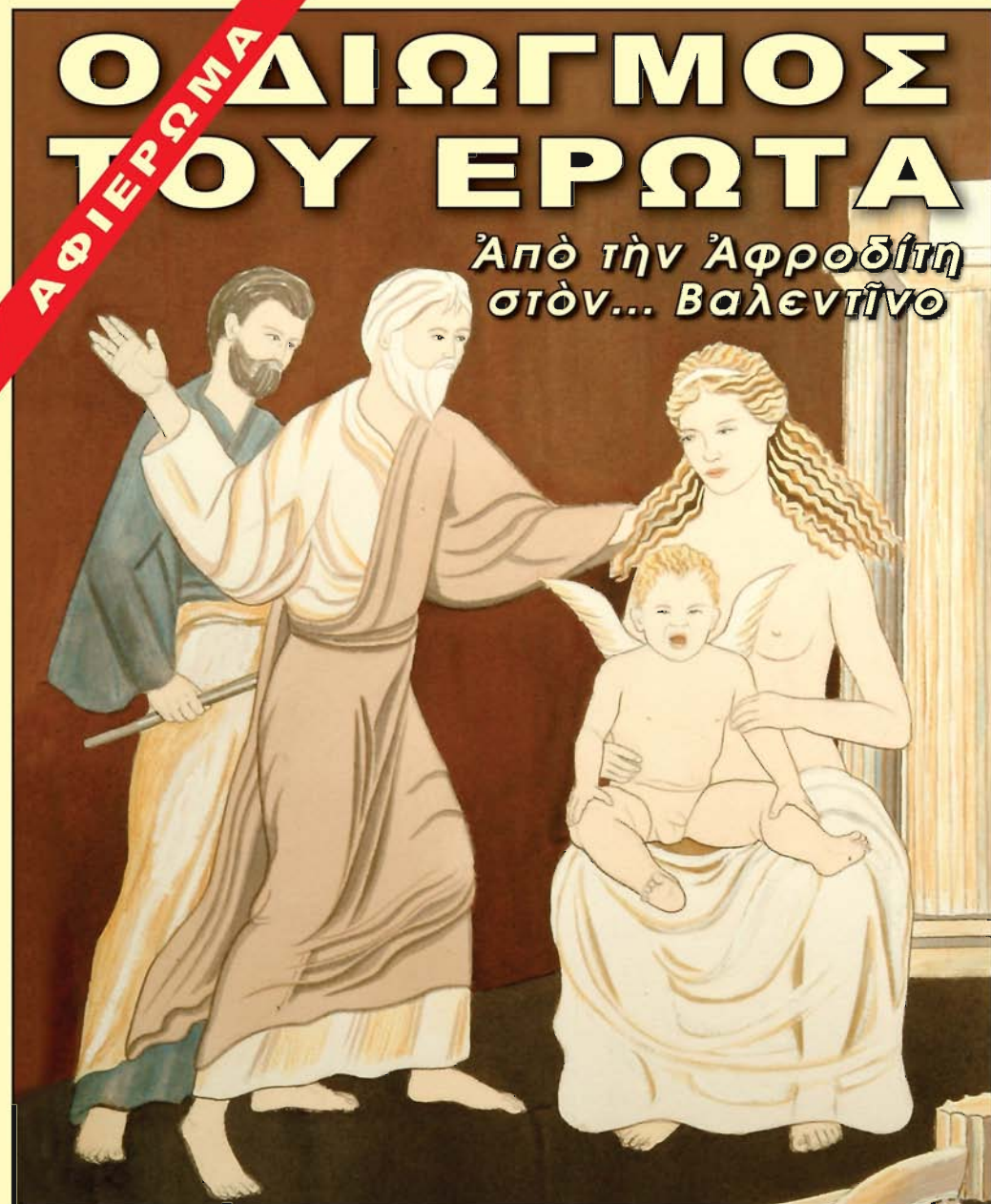
ΔΑΥΛΟΣ

€6

ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ:
Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Από την Αφροδίτη
στον... Βαλεντίνο

ISSN 1105-9486

9 771105 948009

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΤΣΟΥΝΑΜΙ
ΜΕ 50.000 ΝΕΚΡΟΥΣ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
έκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλεομοιότυπος: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30-14:30
καθημερινά (καί Σάββατο).

Έκτύπωση: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα,
Τηλ.: 210 5225479.

- Τιμή αντιτύπου: €6.
 - 12μηνη συνδρομή: €53.
 - Όργανισμών κ.λπ.: €80.
 - Φοιτητών: €43.
 - Ξεωτερικού: €80.
 - Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
 - Η συνδρομή ανανεώνεται
αυτόματως μετά τη λήξη του 12μήνου.
- Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
του ενδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμπάσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
βιβλίων, τόμων, παλαιών τευχών «Δ»
και έγγραφες συνδρομητών:
στην ιστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Επίσης έγγραφες συνδρομητών με
ένα απλό τηλεφώνημα στα
τηλέφωνα του «Δ».

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του εκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας
Έτος 24°, Φεβρουάριος 2005, Άρ. 277

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ή «πολιτική», ό «πολιτισμός» καί ό νεο-«ελληνο-
χριστιανισμός»..... **18340**

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Τά γεγονότα στόν Έχινό..... **18345**

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Οί άνέραςτοι Ταλιμάν καί ή
Κλίμακα του Έρωτα **18366**
Ή γιορτή του Έρωτα **18369**
Ή συκοφαντία του Κλήμεντος..... **18375**
Όμοφυλοφιλία χάριτι Γιαχβέ..... **18382**
Σβάστικα: Ένα παγκόσμιο σύμβολο
του Έρωτα..... **18385**
Λόγος Έρωτος - Φάνης..... **18385**
Ό Αυνάν πάντρεψε τή... γκόμενά του!..... **18393**

ΕΡΕΥΝΕΣ

Ένα άγνωστο άρχαιο τσουνάμι..... **18349**
Όμοιοπαθητική..... **18353**
Τό τρία (3) στόν Όμηρο..... **18409**
Τά ιστορικά αίτια του έβραϊκού άνθελληνισμού..... **18421**

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Διαχρονικοί διώκτες του Έλληνισμού..... **18344**
Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ..... **18352**
ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ..... **18401**
Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ..... **18416**
Δωρεάν νοσηλεία άστράτευτων στό 424 Σ.Ν..... **18417**
Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ..... **18425**
«Πολικό Έξηρές»..... **18425**

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Παρατημένα μυκηναϊκά άντικείμενα..... **18395**
«Γιά τό Δαφνί...»..... **18414**
Έπτάφωτες λυχνίες μόνο με € 8..... **18420**

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μιχάλης Καλόπουλος..... **18403**

Ό «Δ» έχει τήν ευθύνη των κειμένων που δημοσιεύει στίς
σελίδες του. Για τίς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. έκτός «Δαυλού» από πρόσωπα που
γράφουν ή έγραψαν στό Περιοδικό, ό «Δ» δέν ευθύνεται.

ιδεολογική «σαλάτα» του «Έλληνοχριστιανισμού», ή μολυσματική αυτή πνευματική τροφή, που παρασκευάζεται εδώ και 160 χρόνια άκριβως (από το 1845, όποτε «λανσάρησε» τον τραγελαφικό αυτόν όρο ο Σπυρίδων Ζαμπέλιος) από τα έτερόκλητα υλικά του Έλληνισμού και του Δογματισμού, της Κλασικής Ελλάδος και του άνθελληνικού Βυζαντίου, του Πολιτισμού και του Αντιπολιτισμού, ξαναπροσφέρεται επίσημα ως «καινούργιο» πιάτο ή, για να μιλήσουμε χριστιανικά, ως παλαιός οίνος σε νέους άσκους, εδώ και λίγα χρόνια στον σημερινό Έλληνα, που είχε μπη κατά τις τελευταίες δεκαετίες σε μία φάση αναρρώσεως μετά τη βαρειά ιστορική μόλυνση, που παρὰ λίγο να του κοστίση την απώλεια της έθνικής ζωής του. Ο βυζαντινισμός εμφανίσθηκε στίς μέρες μας παντού ως «πρώτο βιολί» στην προπαγανδιστική συγχροδία κοσμικής και θεοκρατικής έξουσίας (άκόμενη και κατά την περίοδο της Ολυμπιάδας), οί καταστροφείς του Πολιτισμού φόρεσαν τη μάσκα των σημερινών φορέων του Πολιτισμού, οί ιστορικοί φονιάδες του Έλληνισμού πλαστοπροσωπούνται ως σωτήρες του θύματός τους* και ό καισαροπαπισμός έπιχειρεί να ποδηγετήσει την Πολιτεία επί παντός τομέως της έσωτερικής και έξωτερικής πολιτικής, από την Παιδεία μέχρι την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, κυρίως από τότε που ό κ. Χριστόδουλος καθείξε τον θρόνο του προκαθημένου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Φυσικά βρισκόμαστε αντιμέτωποι μ' ένα φαινόμενο προσχεδιασμένο, προγραμματισμένο, προμελετημένο. Πρόκειται για την επίσημη πολιτιστική πολιτική της κρατούσης τάξεως πρ οσώπων, πρ αγμάτων και ιδεών (άνεξαρθήτως κομματικών αποχρώσεων), που αποτελεί συνέχεια και απορρέει άμεσα από τις ιστορικές καταβολές της. Πρ αγματικά ή τάξη αυτή είναι ή ίδια εκείνη που σε άλλες φάσεις της ιστορικής υπάρξεώς της επέλεξε τον ιδεολογικό δρόμο που θέλει να ολοκληρώση σήμερα: τον παλιό δρόμο της αναβιώσεως του Βυζαντίου, που τον περπάτησε τυφλά, άνιστόρητα και άλογα για όγδόντα περίπου χρόνια, ένα δρόμο που στην πολιτική του έκδοση (ως «Μεγάλη Ίδέα») ώδηγήσε στη μεγαλύτερη συμφορά της πολυχιλιετούς Έλληνικής Ιστορίας, δηλ. στην όριστική έκρίζωση του προαιώνιου «Έλληνισμού των Δύο Ήπειρων και των Πέντε Θαλασσών», ενός Έλληνισμού που ούτε οί πιό επικίνδunami κατακτητές του, οί Ρωμαίοι, οί Βυζαντινοί και οί Τούρκοι, δεν μπόρεσαν να εξαλείψουν. Η τάξη αυτή, ή πολλά παθοῦσα και οὔδέν μαθοῦσα, δεν καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί π.χ. ένα ὑπουργείο Έλληνικού Πολιτισμού να λειτουργή άσυγχρόνιστα και συγκρουσιακά πρὸς ένα π.χ. ὑπουργείο Έλληνικής Έξωτερικής Πολιτικής ή πρὸς ένα όποιοδήποτε άλλο ελληνικό ὑπουργείο άρμόδιο για κάθε άλλον τομέα ελληνικής πολιτικής - εκπαιδευτικής, άμυντικής, άναπτυξιακής... πολιτικής.

Βεβαίως σήμερα ό βυζαντινίζων πολιτικοπολιτιστικός προσανατολισμός μας δεν έχει τὸ χονδροειδές και επικίνδυνο πολιτικό περιεχόμενο του «**Νὰ πάρουμε την Πόλη και την Αγία Σοφία**», διότι τώρα, αν μή τι άλλο, οί πραγματικοί κυβερνήτες αυτής της χώρας, που κρύβονται πίσω από κάποια έγχώρια πολιτικά σχήματα, δεν επιτρέπουν κάτι

* Η μαύρη προπαγάνδα επί του προκειμένου έχει φθάσει στα όρια του κυνισμού: Πριν από 3 εβδομάδες ό άρχιεπίσκοπος ώργάνωσε συνέδριο συναδέλφων του, όπου οί σύνεδροι έμφανίσθηκαν ως εκείνοι που θα λύσουν τό... δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδος (εκείνοι δηλαδή που εκ χριστιανικού ζήλου μένουν άγαμοί και άτεκνοι και ταυτόχρονα παρασύρουν με πλύση έγκεφάλου χιλιάδες νέους Έλληνες και ελληνίδες που βρίσκονται σε ώρα γάμου και τούς «στεριρώνουν» μέσα στα μοναστήρια!).

ΚΑΙ Ο ΝΕΟ-«ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ»

τέτοιο -ένῳ ἄλλοτε τὸ ἐπεδίωκαν ὡς πολιτικόν τους στόχο μέσα στὰ πλαίσια τοῦ διεθνoῦς χειρισμοῦ τοῦ τότε «Ἀνατολικοῦ Ζητήματος». Ἀλλὰ μίᾳ δοκιμασμένα ἐπικίνδυνη ἰδεολογικὴ τροφή, ὅπως ὁ (ἀπὸ τὴν ἱστορία) βεβαιωμένα θανατηφόρος ἑλληνοβυζαντινοχριστιανισμός, δὲν ἔχει σημασία ἂν δρᾷ ἀκαριαία σὰν ἀρσενικὸ ἢ εἶναι βραδείας δράσεως σὰν στρυχνίνη. Ὁ θάνατος τοῦ λήπτη της μπορεῖ νὰ εἶναι γεωγραφικὸς (ὅπως τὸ 1922), ἐθνικὸς (ὅπως στὰ 1000 χρόνια τοῦ Βυζαντίου καὶ στὰ συναπτὰ 500 τῆς Τουρκοκρατίας) ἢ πνευματικὸς-πολιτιστικὸς (ὅπως στὰ 180 χρόνια τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου). Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ πνευματικὸς-πολιτιστικὸς θάνατος φαίνεται νὰ εἶναι βαρύτερη ἀπώλεια ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἱστορικοὺς θανάτους, ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι προϋπόθεση αὐτῶν εἶναι ἐκεῖνος.

Θα μπορούσαμε συμπληρωματικὰ νὰ σημειώσουμε ὅτι τὸ φαινόμενο τοῦ «Νεοχριστιανισμοῦ», ποὺ παρατηρεῖται στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα, δὲν εἶναι παρὰ ἡ συμμόρφωση πρὸς τὴ «φωνὴ τοῦ Κυρίου» τῶν ἐδῶ κρατούντων, ἐνὸς Κυρίου ποὺ ποδηγετεῖ ἀνεκαθεν τὴ Διεθνὴ Ἐξουσία. Ὅμως, ὅπως σημειώναμε στὴν ἴδια αὐτὴ στήλη πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα («Ὁ Παλαιοδιαθηκικὸς Νεοχριστιανισμὸς καὶ τὸ στείρο ὕβριδιο τῶν ΗΠΑ», «Δ», τ. 276, Ἰανουάριος 2005), μὲ τὴν ἀλματώδη παγκόσμια ἀνάπτυξη τῶν πνευματικῶν τέκνων τῆς Ἑλληνικότητος (Ἐπιστήμη, Τεχνολογία, Ἡλεκτρονικὴ Λογικὴ) ἡ «φωνή» αὐτὴ τῆς Θεοκρατίας ὅλο καὶ ἐξασθενεῖ, καταπτᾷ ψίθυρος, ἔτσι ποὺ ἄλλοι ἀκούεται ἀκόμη (ΗΠΑ) κι ἄλλοι βουβάθηκε (Εὐρώπη, Ἰαπωνία, Κίνα). Καὶ πραγματικὰ ἀξίζει νὰ «ψηλαφήση» κανεὶς σήμερα ξεχωριστὰ κάθε «μέλος» τοῦ πολιτικοῦ «ὀργανισμοῦ» ποὺ ἀποτελεῖ ἡ ἐδῶ ἰθύνουσα τάξις (ἀνεξαορτήτως κομματικῶν ἀποχρώσεων), γιὰ νὰ δῇ μὲ ἀπόλυτὴ ἀκρίβεια ποιοὺς ἔχει προσβάλει ἡ δηλητηρίαση καὶ ποιοὶ παρουσιάζουν κάποια ἀνθεκτικότητα...

«Νεοελληνοχριστιανισμός» ὡς ἐπίσημη πολιτικὴ, ὅπως πάντοτε ἔτσι καὶ στὴ σημερινὴ ξαναξεσταμένη μαγειρικὴ του ἔκδοσις, ἀποτελεῖ «σαλάτα» ποὺ δὲν τρώγεται μὲ τίποτα π.χ. ἡ σαλάτα «Ἑλλάδα=Ὁρθοδοξία + Ἑλλάδα ὑπὲρ τῆς εὐρωπαϊκῆς (μουσουλμανικῆς) Τουρκίας» προκαλεῖ ρήξη στομάχου ἢ μᾶλλον ρήξη κρανίων, ἀφοῦ τὸ φέρον ἀρχιεπισκοπικὴ μίτρα κρανίον τοῦ τραγελάφου μαίνεται κατὰ μιᾶς Εὐρώπης, «ποὺ ἀποκαθλώνει τὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς στὸ Ἰσλάμ», ἐνῶ τὸ φέρον τὸν φρυγικὸ σκούφο τῆς Δημοκρατίας δεῦτερο κρανίον τοῦ τραγελάφου κανχᾷται ὅτι αὐτὸ βοήθησε στὸ ἄνοιγμα ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς πόρτας, γιὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ Τουρκία στὴν Ε.Ε. ... Ἀξιοθρήνητη τῷ ὄντι ἡ κρατούσα σήμερα στὴν Ἑλλάδα «νεοελληνοχριστιανικὴ» τάξις ἰδεῶν, προσώπων καὶ πραγμάτων -ὅσο ἀξιοθρήνητη ἦταν ἄλλωστε καθ' ὅλη τὴν ἱστορικὴ της διαδρομὴ. Καὶ δὲν θὰ ἀπάψῃ νὰ εἶναι διὰ παντὸς τέτοια, ἂν δὲν καταλάβῃ κάτι τὸ τόσο ἀληθινὸ ὅσο καὶ ἀόρατο, τὸ τόσο προφανὲς ὅσο καὶ ἄγνωστο, τὸ τόσο σοφὸ ὅσο καὶ περιφρονημένο: Ὅτι στὸν Ἑλληνικὸ Λόγο καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ «πολιτισμός» καὶ «πολιτικὴ» εἶναι γλωσσικά, πολιτικὰ καὶ πραγματικὰ μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ ἔννοια, μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ σημασία, μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ ἀλήθεια. Τοῦτο σημαίνει ὅτι πολιτισμὸς ποὺ συγκρούεται μετωπικὰ μὲ τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ, ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ ποὺ συγκρούεται μετωπικὰ μὲ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, εἶναι πράγματα ἀδιανόητα, ἀνέφικτα καὶ ἀνύπαρκα στὸν σημερινὸ κόσμον τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τεχνολογίας καὶ τῆς Πληροφορίας, μὲ μιὰ φράση στὸν κόσμον τοῦ Παγκόσμιου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Δ.Ι.Α.

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΙ ΔΙΩΚΤΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ὁ πρόσφατο γεγονός τῆς καταμήνυσης ἀπὸ τὸν πρωτοψάλτη τῆς Μητροπόλεως Μεσολογγίου τῆς κ. Δόμνας Σαμίου ἀποτελεῖ πράγματι «καθρέφτη», ποὺ μὲ τὸν πιὸ ἀξιόπιστο καὶ αὐθεντικό τρόπο «φωτογραφίζει», ἐρμηνεύει καὶ ἀξιολογεῖ τὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος *«ἐξέφρασε τὴν πλήρη κάλυψή του πρὸς τὸν μνηντὴ τῆς γνωστῆς μουσικολογογράφου καὶ τραγουδίστριας δημοτικῶν τραγουδιῶν, ἐπειδὴ ἐμφανίστηκε νὰ τραγουδᾷ σκωπτικὰ διονυσιακοῦ χαρακτήρα τραγούδια»*. Ὁ κ. Χριστόδουλος θεωρεῖ ὅτι *«μολύνουν τὴν πατρίδα μας»* τὰ δημοτικά αὐτὰ τραγούδια καὶ ἀπειλεῖ ὅτι ὅσοι τὰ ἐγκρίνουν *«θὰ βροῦν μπροστὰ τοὺς τοὺς ὑγιῶς σκεπτόμενους»*, δηλ. τὸ ποίμνιόν του. Ἡ εἰδηση πρόσθετε ὅτι τὴν μήνυση τοῦ πρωτοψάλτη, ὀνόματι Θεόδωρου Ἀκριδα, *«ἐρευνᾷ ὁ εἰσαγγελέας Πρωτοδικῶν Μεσολογγίου»*.

Φοβερὸ πρᾶγμα αὐτοξεγύμνωμα τῆς Ὁρθοδοξίας:

- α** Θεωρεῖ ἀδίκημα τὴ χρήση ποίησης καὶ μουσικῆς δημοτικῶν, δηλαδὴ δημιουργημάτων καὶ κτημάτων τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ὡς συνόλου.
- β** Ἐνεργοποιεῖ τὸν μηχανισμό δικαστικοῦ διωγμοῦ μιᾶς καλλιτέχνης, ποὺ τοῦλάχιστον γιὰ πέντε δεκαετίες (καὶ πολὺ πρὶν ὁ κ. Χριστόδουλος ἐκλεγῇ ὡς προκαθήμενος ταγὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ) ἀλώνισε τὴν Ἑλλάδα, ἀνακάλυψε, κατέγραψε καὶ ἀξιολογήσει καλλιτεχνικὰ ἄγνωστους καὶ δυσεύρετους πολιτιστικούς θησαυροὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.
- γ** Ἐνεργεῖ ὡς νόμιμος διώκτης μιᾶς παράδοσης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μὲ τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες ἔζησαν καὶ τὴν κρατοῦν γιὰ πολλὰς χιλιάδες χρόνια (καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴ στὴν Ἑλλάδα τῆς ἰουδαϊκῆς «παράδοσης», ποὺ φορέας καὶ συντηρητὴς τῆς εἶναι ὁ κ. Χριστόδουλος).
- δ** Καταδιώκει τὴν Τέχνη καὶ τὴ Σάτιρα, διότι αὐτὲς δὲν συνάδουν πρὸς τὶς ἰουδαϊκο-χριστιανικὲς τῆς πεποιθήσεις.
- ε** Λειτουργεῖ ὡς ἐχθρὸς τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐρωτικοῦ λόγου, συκοφαντώντας τα ὡς «διαφθορά» καὶ «ἀνηθικότητα».
- στ** Δρώντας ὡς ἀνωτέρω, ἐπιχειρεῖ νὰ συμπαράσῃ ὡς συνεργὸ τῆς τὴν Δικαστικὴ Ἑξουσία.
- ζ** Τέλος ἀποχαλινώνει ἄνευ ὁρίων τὸ ἐξουσιαστικὸ παραλήρημά τῆς ἀπειλώντας ὅσους τὰ ἐγκρίνουν, δηλαδὴ σχεδὸν τὸ σύνολο τῶν Ἑλλήνων ποὺ συμμετέχουν στὶς ἀποκριάτικες ἐκδηλώσεις.

Δὲν θὰ κάνουμε κανένα ἀξιολογικὸ σχόλιο γιὰ τὸ ἐπὶ 1650 χρόνια ἀμετάβλητο πνευματικὸ πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὸ ἀντικατοπτρίζεται τέλεια στὸν «καθρέφτη» τῆς ὑπόθεσης τῶν διονυσιακῶν σκωμμάτων ὡς δημοτικῆς παράδοσης τῶν Ἑλλήνων, οὔτε γιὰ τὴν τρομοκρατία, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη καὶ προσπαθεῖ καὶ σήμερα μὲ ἀνοιχτὲς ἀπειλὲς νὰ ἐπιβληθῇ. Μᾶς εἶναι ὅμως ἐπιβεβλημένο νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀνίατη πνευματικὴ, πολιτισμικὴ καὶ ἠθικὴ ἐξαθλίωση τῶν πάλαι ποτὲ Ἑλλήνων καὶ νῦν Ρωμίων εἶναι σκοπὸς καὶ ἔργο τῶν ἴδιων ἐκείνων ποὺ ἡ ἴδια ἡ Ἱστορία τοὺς φωτογραφίζει πάντοτε σ' ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἀτέλειωτης κατὰπτωσης καὶ παρακμῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

Γ.Σ.Π.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Τὰ περιττὰ στοιχεῖα τῆς παράδοσής «μας»...

Κύριε Λάμπρου,
Θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν πρωτοψάλτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσολογγίου κ. Θεόδωρο Ἀκριδα, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ τὰ «ψάλλῃ» διὰ μηνύσεως στὴν κ. Δόμνα Σαμίου, ἐπειδὴ ἡ τελευταία τραγούδησε σκωπτικὰ ἀποκριάτικα τραγούδια. Στὸ πλευρὸ του στάθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ -ὡς ἄλλοι Ζορὸδ- οἱ μαυροντυμένοι «προστάτες» τοῦ «Ἑλληνορθόδοξου» Πολιτισμοῦ μας, οἱ ἱερωμένοι μας, μὲ μαέστρο τὸν προκαθήμενόν τους, ὁ ὁποῖος δὲν ἀρκέστηκε νὰ ὑβρίσῃ ὡς «χυδαία» τὰ διονυσιακὰ ἔθιμα, ἀλλὰ πρόσταξε καὶ τὸν ἐκπρόσωπο πατέρα Ἐπιφάνιο νὰ μᾶς δώσῃ λίγα μαθήματα «περὶ πολιτισμικῆς παράδοσης». Διατείνεται πὺς «οἱ διονυσιακὲς γιορτές, σὺν ὅποις ἀνάγονται αὐτὰ τὰ τραγούδια, δὲν εἶναι καὶ τὸ ἀντιπροσω-

πευτικώτερο δείγμα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ καυχώμεθα». Καὶ ὑπογραμμίζει («Ἔθνος», 11 Ἰαν. 2005): «Ἡ παράδοση κουβαλᾷ μαζί της περιττὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὀφείλουμε νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ κόσκινο τῆς πολιτιστικῆς μας ἀξιοπρέπειας».

Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑπόδειξη! Κι ὅμως τὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπορρίπτεται συνέβαλαν καὶ συμβάλλουν στὴν ψυχικὴ ὑγεία τοῦ Ἑλλήνα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Γι' αὐτὸ μὴν ἀπορῆτε, ποὺ ἡ κ. Σαμίου «καταδέχτηκε νὰ ἐρμηνεύσῃ τέτοια τραγούδια, ποὺ δὲν τιμῶν τὴν ἰδίαν καὶ τὸν σύγχρονο πολιτισμὸς μας».

Πέτρος Βραχιώτης
Θεατρολόγος

Ἀπειλὲς παραθρησκευτικῶν ἐναντίον τηλεδιαύλου

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,
Ἀφοῦ ἐκφράσω τὰ θεράμια μου συγχαρητήρια -ἅμα καὶ εὐχαριστήρια- γιὰ τὴν θαυμάσια ἐργασία ποὺ κάνετε σεῖς καὶ οἱ συνεργάτες σας στὸν «Δ», ἔρχομαι ἀμέσως στὸ θέμα:

Τὴν Πέμπτη 8 Ἰουλίου 2004 ὁ τηλεοπτικὸς δίαυλος «Star Channel» εἶχε προγραμματίσει τὴν μετάδοση τῆς ταινίας τοῦ Μάρτιν Σκορτσέζε «Ὁ Τελευταῖος Πειρασμός», βασισμένης στὸ ἀνεπανάληπτο ἔργο τοῦ Ν. Καζαντζάκη «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται». Λίγα λεπτὰ πρὶν τὴν ἐναρξὴ ἐπλη-

ροφορήθην ὅτι ἡ ταινία δὲν θὰ μεταδοθῇ γιὰ «εἰδικούς λόγους». Ἀμέσως τηλεφώνησα στὸν σταθμὸ ζητώντας νὰ μοῦ γνωστοποιήσῃ αὐτοὺς τοὺς «λόγους». Μολονότι εἶχα καταλάβει περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἡ ἀπάντησις πραγματικὰ μὲ ἐξέπληξε: Ἡ κοπέλλα στὸ τηλέφωνο ὡμολόγησε ξεκάθαρα ὅτι ὁ σταθμὸς δέχτηκε ἀπειλὲς ἀπὸ ἐκκλησιαστικούς καὶ παραθρησκευτικούς κύκλους!

Ὅπως ἴσως θυμᾶστε, ἡ ταινία εἶχε τὴν ἴδιαν τύχη πρὶν 16 χρόνια κατὰ τὴν πρώτη της προβολὴ στὸν κινηματογράφου, ἡ ὁποία διήρκεσε μόλις

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟΝ ΕΧΙΝΟ

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Ἦθελα νὰ μοιρασθῶ μερικὲς σκέψεις μου μὲ σᾶς καὶ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δ», μὲ ἀφορμὴ τὰ γεγονότα στὸν Ἐχίνο στὶς 16/11/2004. Ὡς γνωστόν, ἓνα τηλεοπτικὸ συνεργεῖο τοῦ «ALPHA» γύριζε τὶς σκηνὲς τῆς σειρᾶς «Ἀρχιπέλαγος», ὅταν ἔπιασε βροχή. Ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα οἱ ἰσλαμιστὲς γιόρταζαν τὸ Ραμαζάνι καὶ θεώρησαν προσβολὴ τὴν εἴσοδο γυναικας ἄνευ πέπλου καὶ μὲ τὰ ρούχα τῆς ἱεροδούλου, τὴν ὁποία ὑποδύεται, στὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ τους. Ἀποτέλεσμα; Ἐνα ἀλλόφρον καὶ ἀλλαλάζον πλῆθος μὲ ὕβρεις καὶ προσηλακισμοὺς ἐπιτίθεται στοὺς ἡθοποιούς. Οἱ τηλεοπτικοὶ δίαυλοι τῆς Τουρκίας κάλυψαν ἐκτενῶς τὸ θέμα κ.λπ.

Ἰδοὺ οἱ σκέψεις ποὺ ἔκανα, ὅταν πληροφορήθην τὸ γεγονός:

❶ Τὸ τί θεωρεῖ ὡς προσβολὴ κάθε Ἑλλήνας πολίτης ποικίλλει λόγῳ πολλῶν παραμέτρων (θρησκευτικὰ πιστεύω, ἐπίπεδο μόρφωσης, ψυχοσωματικὰ χαρακτηριστικὰ κ.ἄ.). Τὸ πὼς ἀντιδρᾷ ὅμως ἔναντι τοῦ ἀτόμου ποὺ θεωρεῖ ὅτι τὸν προσβάλλει, καθορίζεται ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς δημοκρατίας στὴν ὁποία ζοῦμε. Ποιὸς νόμος λοιπὸν κάνει λόγο γιὰ ξυλοδαρμὸ ἢ ἐξύβριση;

μια εβδομάδα. Μέσα σ' αυτήν την εβδομάδα πολλοί επιχειρηματίες είδαν την περιουσία τους να καταστρέφεται και να πυρπολείται από χιλιάδες μελανοχίτωνες σταυροκράτες, που πλήρεις ιερής όργης κατέβηκαν στους δρόμους, για να... σκοτώσουν το «Θηρίον της Αποκαλύψεως». Για την μεσαιωνικού τύπου λογοκρισία έστειλα επιστολές διαμαρτυρίας σε δύο «σοβαρές» εφημερίδες αντίθετης πολιτικής κατεύθυνσης. Ζητούσα να κάνουν το αυτόνοτό: να αναγάγουν σε πρώτο θέμα την συμπεριφορά και τις μεθόδους αυτών των ανθρώπων. Γιατί τί άλλο μπορεί να είναι πιο σοβαρό από την καταστρατήγηση της ελευθερίας της σκέψης

και της έκφρασης; Το αποτέλεσμα ήταν αποκαρδιωτικό: κάποιες ελάχιστες αναφορές στις έσωτερικές σελίδες χωρίς καμμία διάθεση κριτικής ή –πολύ περισσότερο– σύγκρουσης. Άν σήμερα απαγόρευσαν την προβολή μιάς ταινίας, αύριο ίσως προχωρήσουν στην έκδοση διατάγματος, με το όποιο θα υποχρεούμαστε να πιστεύουμε ότι ή γή είναι τετράγωνη και ακίνητη και πιθανόν μεθαύριο να μās οδηγήσουν στις πυρές καταδικασμένων από τα ιεροδικεία τους για άσκηση μαγείας.

Με τιμή

Βασίλειος Κυρίτσης
Αθήνα

Τὰ έβραιιογενή σύμβολα σ' όλόκληρη την Έλλάδα

Άξιότιμε κ. Λάμπρου,

Σας γράφω την παρούσα ηλεκτρονική επιστολή, για να σχολιάσω το άρθρο της κ. Κυριακής Λύσσα στις σελίδες 18176 και 18177 του 275ου τεύχους. Γνώμη μου είναι ότι εκτός από τα κακόγουστα συγκεκριμένα σχέδια στο λιμάνι της Θήρας, που δεν έχουν καμμία σχέση με την ιστορία της, κακόγουστα είναι και όλόκληρο το σκηνοικό που επικρατεί με τα κτήρια, κρατικά και ιδιωτικά καθώς και ή εγκατάλειψη που μπορεί κάποιος

να παρατηρήσει άμα τη άφίξει του όχι μόνο στον συγκεκριμένο λιμένα αλλά σχεδόν σε όλους τους λιμένες των πλέον δημοφιλών ελληνικών περιηγητικών προορισμών. Το μόνο που θα ήθελα να προσθέσω είναι ότι ή χώρα μας είναι γεμάτη από έβραιιογενή σύμβολα, αλλά ως προσέχουμε και λίγο αυτά που βλέπουμε και ως μὴν τὰ ονομάζουμε όλα έτσι ακρίτως.

Μετα τιμής

Δουκῆς Καραπατούχας

Ὁ Διογένης Λαέρτιος καὶ ή χρονολόγηση τοῦ Κατακλυσμοῦ

Άξιότιμε κ. Λάμπρου,

Στο άρθρο του κ. Στέφανου Μυτιληναίου για την χρονολόγηση του κατακλυσμού (τεύχος 275, σελίδα 18184) γράφει ο προαναφερθείς συνεργάτης σας τα έξης: «Ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος αναφέρει ότι από τὸν κατακλυσμὸ έως την έποχή του (3ος αἰώνας μ.Χ.) οἱ Αἰγύπτιοι ιερεῖς κατέγραψαν 373 ήλιακές και 832 σεληνιακές εκλείψεις. Οἱ άστρονόμοι βάσει αὐτοῦ προσεγγίζουν τὸν κατα-

κλυσμὸ στο 9.700 π.Χ.».

Παρακάτω παραθέτω τὸ σημείο της άναφορῆς του κ. Μυτιληναίου, άντιγράφοντάς το από τὸ έργο του Διογένη Λαέρτιου «Βίοι καὶ γνώμαι τῶν έν φιλοσοφία ευδοκιμησάντων», βιβλίο Α':

❶ «... Αἰγύπτῳ μὲν γὰρ Νεῖλου γενέσθαι παιδα Ἥφαιστον, ὃν ἄρξει φιλοσοφίας, ἥς τοὺς προστώτας ιερεῖς εἶναι καὶ προφήτας. ❷ ἀπὸ δὲ τούτου εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ἐτῶν εἶναι μυ-

❷ Εἶναι ἄξιο παρατηρήσεως καὶ ξρευνας τὸ τάχος της μετατροπῆς μῆς μερίδας ἰσλαμιστῶν Ἑλλήνων πολιτῶν σὲ ὄγλο, ὁ ὁποῖος ἔξω ἀπὸ κάθε λογικὴ εἶναι ἱκανὸς γιὰ κάθε πράξη.

❸ Ἡ Τουρκία καλὰ θὰ κάνη νὰ κοιτάξη τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε εἰς βάρος μειονοτήτων ἐντὸς της ἐπικρατείας της (γενοκτονία Ἑλλήνων, Ἀρμενίων, Κούρδων κ.λπ.) καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ, εἰ δυνατόν. Ἄς πάψῃ νὰ δίνει μαθήματα ἀνοχῆς στὴ διαφορετικότητα. «Στὸ σπῖτι τοῦ κρεμασμένου δὲν μιλοῦν γιὰ σκοινί», λέει μία ἐλληνικὴ παροιμία. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ε.Ε. πρέπει νὰ καταστήσῃ σαφὲς αὐτὸ στὴ γείτονα.

❹ Ἡ Ἑλλάδα πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τέτοιο τρόπο ἔναντι τῶν μειονοτήτων, ὥστε νὰ τῆς φέρῃ κοντὰ στὴν Εὐρώπη. Διότι σήμερα ὑπάρχουν περιοχὲς τῆς ἐπικράτειας, ὅπου διαβιοῦν μειονότητες, καὶ οἱ συνθήκες παραπέμπουν στὸν Μεσαίωνα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι κόβονται οἱ γέφυρες ἐπικοινωνίας καὶ δημιουργοῦνται ἀποκλεισμένες περιοχὲς, τὰ λεγόμενα «γκέτο», κατὰ τὰ ἀμερικανικὰ πρότυπα (πρότυπα πρὸς ἀποφυγὴν βεβαίως).

❺ Ἐγινε φανερὸς (φαεινότερος ἢ λίον) ὁ μισογυνισμὸς τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν. Εἰ-

ριάδας τέσσαρας καὶ ὀκτακισχίλια ὀκτακόσια ἐξήκοντα τρία, ἐν οἷς ἡλίον μὲν ἐκλείψει γενέσθαι τριακοσίας ἑβδομήκοντα τρεῖς, σελήνης δὲ ὀκτακοσίας τριάκοντα δύο...».

Ὅπως καταλαβαίνετε ὅλοι, ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρεται στὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀπὸ τὴν βασιλεία τοῦ πρώτου θεοῦ-βασιλέ-

ως τῆς Αἰγύπτου Ἡφαίστου ἕως τὴν βασιλεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖο εἶναι 45.863 ἔτη, καὶ δὲν ἀναφέρεται στὸν κατακλυσμὸ.

Μὲ ἐκτίμηση
Ταξιάρχης Φάσας
Εὔβοια

Παν-φοινικισμός: Ὅλα φοινικικὰ – καὶ ἡ Ἀτλαντίδα...

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Στὸν Τύπο ἐδημοσιεύθη προσπάτως (16-11-2004) εἰδήση, ὅτι ὑπὸ ὁμάδος Ἀμερικανῶν ἐρευνητῶν ἀνεκαλύφθη ἡ χαμένη Ἀτλαντίδα, βυθισμένη «μεταξὺ Κύπρου καὶ Συρίας». Ἡ ὑπόθεσι μοιάζει νὰ δένῃ μὲ ἐκπομπὴ τῆς ET-1 (11-09-2004, ὥρα 17:55) μὲ θέμα τὰ μεγαλιθικὰ μνημεῖα τοῦ Στόουνχετζ τῆς Ὑστερης Νεολιθικῆς Περιόδου καὶ τῆς Πρώτης Ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ στὴ Βρετανία, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὑπεστηρίχθη ὅτι τὰ μνημεῖα αὐτὰ «τὰ κατασκεύασαν Φοῖνικες, κάτοικοι τῆς χαμένης Ἀτλαντίδας». (Δὲν ἐλέχθη βέβαια ἐὰν οἱ Φοῖνικες ἐδημιούργησαν παρόμοιες κατασκευὲς καὶ στὴν πατρίδα τους κ.λπ.). Βεβαίως ἡ ἐγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος-Λαρούς-Μπριτάνικα» ἄλλα λέγει, ἀναφερόμενη στὴν ἐπεξεργασία τῶν λίθων: «οἱ ἐκλεπτύνσεις – τῶν λίθων – καταδεικνύουν ἐπιδράσεις ἀπὸ τὴν Μυκηναϊκὴ Ἑλλάδα καὶ τὴν

Μινωικὴ Κρήτη» (τόμος 55, σελὶς 278).

Ὁ Πλάτων στὸν «Τίμαιο» ἀναφέρει τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ τῶν Ἀτλάντων, τοὺς ὁποίους κατετρόπωσαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ 10.000 ἐτῶν περίπου, ἀλλὰ οἱ φοινικιστὲς προφανέστατα μὲ τοὺς παραπάνω ἰσχυρισμοὺς θέλουν νὰ «ὑπερκεράσουν» τὸν Πλάτωνα. Γιὰ νὰ προλάβουν δὲ τίποτα «ἐθνικιστὲς ρατσιστὲς», οἱ ὁποῖοι δυνατὸν νὰ προσκομίσουν καμμὶαν ἄλλη ἀπόδειξη περὶ ἀρχαιοελληνικῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τῶν μεγαλιθικῶν μνημείων, προχωροῦν ἀκάθεκτοι στὸ ἴδιο φίλμ: «καὶ ὁ Ἀδάμ Φοῖνικας ὁποσδήποτε ἦταν, ἐὰν ὅχι καὶ ὁ Γιαχβὲ» (!!!).

Μὴν μοῦ πῆτε ὅτι οἱ φοινικιστὲς δὲν ἔχουν τὸ Θεό τους!

Μετὰ τιμῆς
Γεώργιος Β. Φάκος
Ταξίαρχος ε.ά.

Ἰουλιανός: Βελτίωση τῆς ζωῆς ἀντὶ «ἀναστάσεως νεκρῶν»

Κύριε διευθυντά,

Σὰς στέλνω αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, γιὰ νὰ σὰς συγχαρῶ καὶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ἐκδοτικὸ σας ἔργο. Θεωρῶ τὸ περιοδικὸ σας ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ κυκλοφοροῦν.

Πρόσφατα διάβασα τὸ βιβλίον τοῦ συνεργάτη σας κ. Ἀλεξάνδρου Μήτσιου μὲ τίτλον «Ἰουλιανοῦ

Ἱερὴ Σοφία» καὶ ἐνθουσιάστηκα. Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν ἦταν «ὁ ἀποστάτης, ποὺ πολέμησε τὸν Χριστιανισμὸ προσπαθώντας νὰ ἀναστήσῃ τὰ ἀρχαῖα εἰδωλα», ὅπως μᾶς διδάσκουν στὰ σχολεῖα, ἀλλὰ ἕνας λαμπρὸς ἡγέτης, ποὺ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων τοῦ λαοῦ του καὶ γιὰ νὰ ἐπιφέρει πραγματικὴ ἀνεξι-

ναι πρόδηλος, δὲν κρύπτεται πλέον. Ὅταν στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὑπῆρχαν γυναῖκες ἱερεῖες, φιλόσοφοι, ἀθλήτριες, μὲ δικαίωμα ψήφου ὅπως οἱ ἄνδρες, σήμερα ὁ ἰσλαμισμὸς προβλέπει θανάτωση διὰ λιθοβολισμοῦ σὲ γυναῖκες ἀνύπανδρες ποὺ μένουν ἔγκυοι.

6 Τὸ καλύτερον ποὺ ἔχει νὰ κάνει ἡ ἀνθρωπότητα, ἀν θέλῃ νὰ ἐνωθῇ σὲ μία παγκόσμια, εἰρηνικὴ ὁμάδα, εἶναι νὰ περιορίσῃ τὶς ἐβραιογενεῖς, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, μονοθεϊστικὲς θρησκείες. Εἰ δυνατόν, νὰ τὶς ἐξαλείψῃ.

Μέχρι τότε, ἀν σὰς πιάσῃ βροχὴ στὸ δρόμον, μὴν τρέξετε στὸ πρῶτον ὑπόστεγον ποὺ θὰ βρῆτε μπροστὰ σας, εἰδικὰ ἀν συνοδεύετε κάποια κυρία μὲ σύγχρονον ἔνδυση. Μπορεῖ νὰ δῇτε ξαφνικὰ κάποιον ἱμάμη – κατάλοιπον τοῦ Μεσαίωνα, ἀκολουθούμενον ἀπὸ ὁμοθησκόντων, ἢ καὶ κάποιον Ἀγιορείτη φρουρὸν τοῦ «ἀβάτου», νὰ ὁρμᾶνε ἐναντίον σας μὲ κραυγὰς, γροθιές, λακτίσματα καὶ τὰ ρέστα, διὰ τὴν υπεράσπισιν τοῦ λόγον «τοῦ μόνου ὑπαρχόντου ζώντος Θεοῦ».

Μετὰ τιμῆς
Γεώργιος Ι. Σαρρῆς
Σκάλα Λακωνίας

θηρησκεία, ώστε να δώσει τέλος στις θρησκευτικές διαμάχες της εποχής του. Στα έργα του «συμπυκνώνει» την Έλληνική Σκέψη. Οι ήθικες συμβουλές του Ίουλιανού δεν ανταποκρίνονται σε «προσδοκίες για αναστάσεις νεκρών και ζωές του μέλλοντος», αλλά μιλάνε για την βελτίωση της παρούσας ζωής και την συμφιλίωση με τον έαυτό μας και την φύση μας. Η έλλειψη αυτής της συμφιλίωσης είναι, κατά τους σύγχρονους ψυχολόγους, το κύριο αίτιο των ψυχικών διαταραχών.

Είναι σπουδαίο, που το βιβλίο περί της «Ίουλια-

νου Ίερης Σοφίας» προλογίζουν ο σπουδαίος μουσικοσυνθέτης Γιάννης Μαρκόπουλος και ο βουλευτής Θεσσαλονίκης και καθηγητής αρχαιολογίας στο ΑΠΘ Γιώργος Χουρμουζιάδης. Επίσης είναι σημαντικό, που το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο στην μνήμη του Carlo Juliani, που, όπως όλοι θυμόμαστε, δολοφονήθηκε προ τριετίας στην Γένοβα λόγω της αντιεξουσιαστικής του δράσης.

Με εκτίμηση,
Σπυρίδων Τσάρος
Θεσσαλονίκη

Τα ιδεολογήματα και οι σημερινοί καθηγητές της ιστορίας

Κύριε διευθυντά,

Σε πρόσφατη συνέντευξή της ή κ. Άρβελέρ, πού, ως γνωστόν, είναι καθηγήτρια στο περίφημο πανεπιστήμιο της Σορβόνης, στο Παρίσι, μίλησε για τον «πολιτισμό του Βυζαντίου» (ποιόν πολιτισμό;) αποφεύγοντας να αναφέρει την καταστροφή του Πολιτισμού από το Βυζάντιο. Η έντεχνη αυτή ύπεκφυγή ως προς την ιστορική αλήθεια, ή οποία βαρύνει αιώνως τα απολιθώματα της βυζαντινής θεοκρατίας, επανέλφθη, όταν ο παρουσιαστής της εκπομπής ρώτησε την κ. Άρβελέρ για την σχέση της θεοκρατίας του Βυζαντίου με το τότε έλληνικό στοιχείο και ή απάντηση ήταν άοριστη και εκτός πάσης αλήθειας.

Τί να κάνη ή καθηγήτρια, όταν βλέπη στις εκ-

κλησίες τους εκπροσώπους της πολιτικής ήγεσίας να φιλοῦν εικόνες και να ανάβουν κεράκια σταυροκοπούμενοι; Είναι επόμενο να πιστεύη ότι το συμφέρον της είναι να αποφύγη την δυσαρέσκεια του ιερατείου προδίδοντας την έπιστήμη και την αλήθεια. Οι πολιτικοί μας έχουν τουλάχιστον ένα «ελαφρυντικό»: προσποιούνται τον εύσεβη χριστιανό, για να αποφύγουν το πολιτικό κόστος. Η κ. Άρβελέρ όμως γιατί πέφτει τόσο χαμηλά; Να μάς τὸ δηλώση καθαρά: ως καθηγήτρια ιστορίας μπορεί να είναι ταντόχρονα υπηρέτρια προσωπικών της και ιδεολογικών σκοπιμοτήτων;

Μετά τιμής
Γιάννης Γρηγορέας
Πειραιάς

«Ειδική Έπιτροπή Μελέτης Αρχαιολατρίας»!

Κύριε διευθυντά,

Τὸ φυλλάδιο πὸν σὰς συνάπτω περιέχει τὴν ἐπισημὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν Ἀρχαία Θρησκεία, τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν καθὼς καὶ τὴν προσπάθεια πνευματικῆς ἀφυπνίσσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας, πὸν συντελοῦνται τὰ 23 τελευταῖα χρόνια μὲ πρωτοπόρο τῆς προσπάθειας αὐτῆς τὸ περιοδικό σας. Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ φυλλαδίου εἶναι «Ἡ προσπάθεια ἀναβιώσεως τῆς εἰδωλολατρίας», ἐπίσημος ἐκδότης εἶναι ἡ «Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ Μελέτης Ἀρχαιολατρίας-Νεοειδωλολατρίας» καὶ ἡ ἐκδοσις ἔγινε «Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως ρητῶς ἀναγράφεται στὸ φυλλάδιο. Τίτλοι τῶν κεφαλαίων τοῦ φυλλαδίου εἶναι: «Ὁ ἑλληνικὸς νεοπαγανισμός», «Ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπέναντι στὴ νεοειδωλολατρία», «Σχέση νεοειδωλολατρίας καὶ Νέας Ἐποχῆς» κ.ἄ., πὸν ἀπὸ μόνοι τοὺς βοοῦν γιὰ τὸ μῖσος τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀδί-

στακτη κατασυκοφάντησιν τοῦ μεγαλύτερου πολιτισμοῦ πὸν ἀνέδειξε ἡ ἀνθρωπότητα. Πρόκειται γιὰ θλιβερὸ μνημεῖο μισαλλοδοξίας καὶ συνειδητοῦ ἱστορικοῦ ψεύδους. Ἐπιλεκτικὴ χρῆσις ἀρχαίων πηγῶν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῆς ἱστορικῆς ἀγνοίας τῶν ἀδῶν πιστῶν ἀποτελοῦν τὴν βάση σύνταξης τοῦ φυλλαδίου.

Προφανῶς ὅσα ἀναφέρουν ἀποτελοῦν τὰ ἐπίσημα ἐπιχειρήματά τοὺς ἐναντι τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τοῦ καθαροῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τῆς ἀφύπνισης τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ψυχῆς τῶν Ἑλλήνων. Πραγματικὰ εἶναι τόσο εὐτελῆ, πὸν καθίστανται ἀνάξια λόγου. Τὸ μόνο πὸν θὰ μπορούσε καθεὶς νὰ πῇ εἶναι: Πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ τόσο μῖσος κατὰ παντὸς Ἑλληνικοῦ στεγάζονται κάτω ἀπὸ τὸν λογότυπο «Ἐκκλησία... τῆς Ἑλλάδος»;

Καλὴ δύναμιν στὸν ἀγῶνα σας.

Με τιμὴ
Γιάννης Γ.
Παγκράτι

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΤΣΟΥΝΑΜΙ ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

50.000 νεκροὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια

φίσταται κίνδυνος ἀπὸ «τσουνάμι» στὶς παραθαλάσσιες χώρες τῆς Μεσογείου; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ναί καὶ μάλιστα μεγαλύτερος ἀπ' ὅτι στὶς παραθαλάσσιες χώρες τῶν ὠκεανῶν. Ἐξηγοῦμαι:

Στὴν Μεσόγειο θάλασσα ἡ ἀφρικανικὴ λιθοσφαιρικὴ πλάκα κάμπτεται καὶ βυθίζεται κάτω ἀπὸ τὸ «ἐλληνικὸ τόξο», ποὺ εἶναι τὸ ὄριο τῆς εὐρασιατικῆς λιθοσφαιρικῆς πλάκας. Ἐδῶ κυριαρχεῖ τὸ γεωδυναμικὸ μοντέλλο τῆς σύμπτυξης. Οἱ περιοχὲς πίσω ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ τόξο βρίσκονται σὲ καθεστῶς «ἐφελκυσμοῦ». Στὴν ἐξέλιξη τοῦ ἐλληνικοῦ τόξου παίζουν ρόλο καὶ οἱ τάσεις ποὺ ἀναπτύσσονται πλευρικὰ, τάσεις ποὺ πιθανὸν νὰ προέρχονται ἀπὸ μίᾶ ἀλλαγὴ στὸν ρυθμὸ κίνησης τῆς ἀφρικανικῆς λιθοσφαιρικῆς πλάκας. Στὰ ἡπειρωτικὰ ὅρια τῶν δύο αὐτῶν λιθοσφαιρικῶν πλακῶν (Σχ. 1) ἡ κατανομὴ γένεσης σεισμικῶν ἐπικέντρων καὶ ἡφαιστειότητος (Σαντορίνη, Αἴτνα, Βεζούβιος) εἶναι διάχυτη σὲ εὐρείες ἐκτάσεις. Ὅπως στὸ Σχ. 1 παρίσταται, στὴν ἀνατολικὴ Μεσόγειο προσδιωρίσθηκαν καὶ ἄλλες μικρότερες λιθοσφαιρικὲς πλάκες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ αἰγαιακὴ πλάκα. Τὰ βέλη ποὺ σημειώνονται στὸ Σχῆμα δείχνουν τὶς σχετικὲς τοὺς κινήσεις. Τὸ νότιο ὄριο τῆς αἰγαιακῆς λιθοσφαιρικῆς πλάκας ἀντιστοιχοῦσε στὴν ἐλληνικὴ τάφρο νότια ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Στὸν ἐλληνικὸν γῶρον ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐνεργεῖς σεισμικὰ ζῶνες, ὡς ἡ ὑποθαλάσσια τάφρος τοῦ βορείου Αἰγαίου, ὁ Κορινθιακὸς κόλπος κ.λπ., ὑπάρχουν καὶ ρηγιγενεῖς ζῶνες, ὅπως τὰ ρήγματα τοῦ βορείου Εἰβοϊκοῦ κόλπου, τοῦ Μαλλιακοῦ κόλπου κ.λπ.

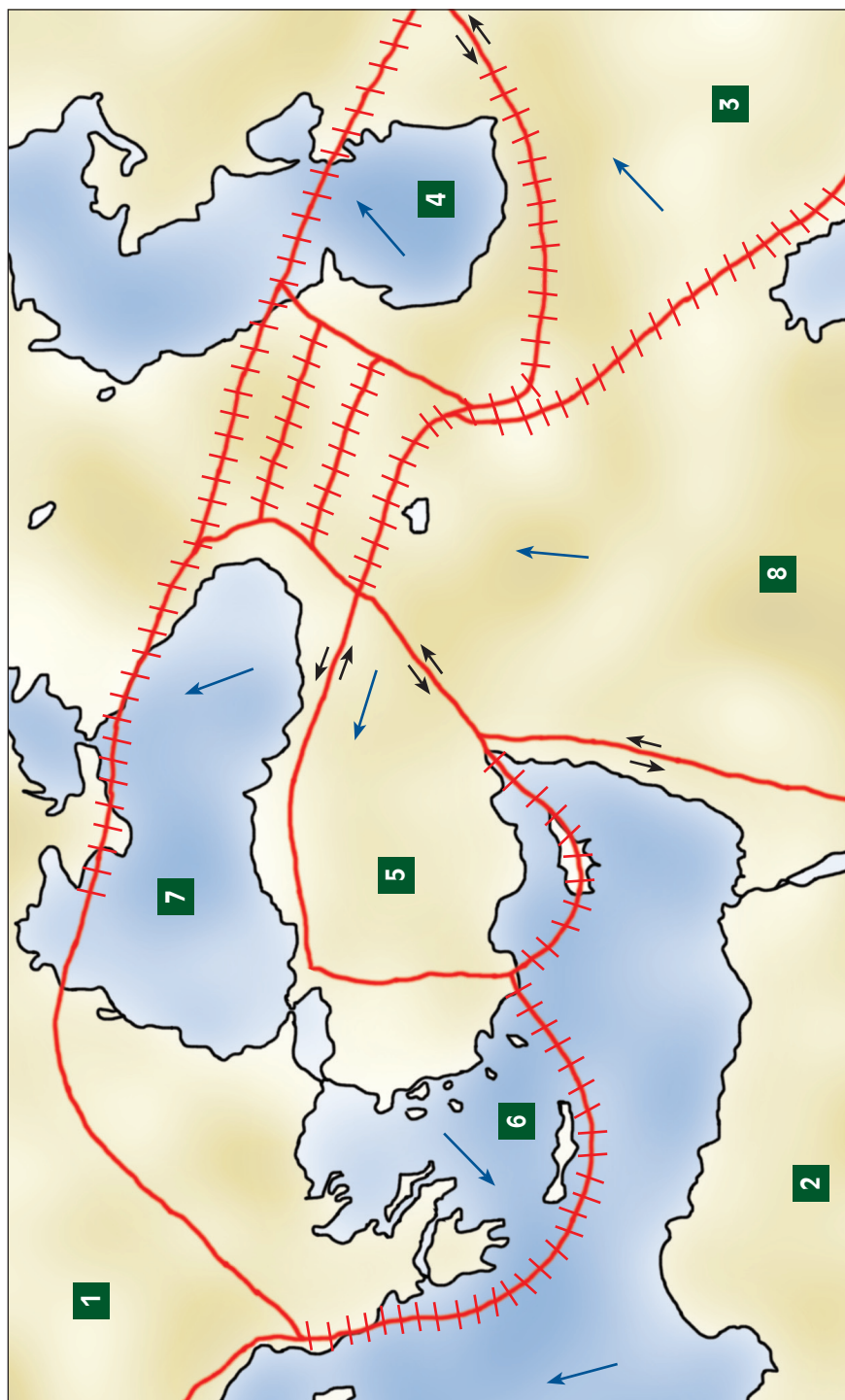
Περιγραφὲς τῶν Ἡσιόδου, Αὐγουστίνου καὶ Μαρκελλίνου

Σὲ ἱστορικοὺς χρόνους στὸν περίγυρο τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἔγιναν γνωστὲς τοῦλάχιστον τρεῖς μεγάλες καταστροφὲς ἀπὸ τσουνάμι.

- 1 Ὁ Ἡσίοδος στὴν «Θεογονία» (στ. 820-885) περιγράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ἐπιβουλὴ τῆς βασιλείας τοῦ Δία ἀπὸ τὸν τερατώδη Τυφῶνα, τὴν ὁποία συνῴδευσαν φαινόμενα ποὺ εἶναι βέβαιον ὅτι πρόκειται γιὰ τσουνάμι:

«καὶ τὰ πυρὰ καὶ τῶν δύο κυριαρχοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν κατακόκκινη θάλασσα, ἐδῶ τὰ ἀστροπελέκια τοῦ Δία, ἐκεῖ ἡ φωτιὰ τοῦ Τυφῶνα. Ἀπὸ τὴν μεγάλην θερμοκρασίαν δημιουργοῦνταν πολλὴ θερμὸς σίφωνες, καὶ φλογοβόλες ἀστραπεῖς ἐβραζαν τὴν γῆ καὶ τὴ θάλασσα, ἐνῶ μεγάλα κυκλικὰ κύματα τῆς θάλασσας ξεπηδοῦσαν στὶς ἀκτές.»

Ὁ Ἡσίοδος περιγράφοντας ἐδῶ τὰ «μεγάλα κυκλικὰ κύματα ποὺ ξεπηδοῦσαν στὶς ἀκτές», ἀντλεῖ πληροφορίες ἀσφαλῶς ἀπὸ πολλὴ προγενέστερες πηγὲς (ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἀκαρνάνων ἱερέων, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἴδιος). Ὁ Ἡσίοδος γνωρίζει παλαιότερα τῆς ἐποχῆς του συμβάντα, διατηρούμενα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ μνήμη, ἀκμαῖα μάλιστα, ἀπὸ τὴν

Σχ. 1. Διθοσφαιρικές μικροπλάκες του ελληνικού χώρου και της Μέσης Ανατολής. Με βέλη σημειώνονται οι (άπλες ή αμφίδρομες) κατευθύνσεις των κινήσεων της καθεμιάς. (Σχέδιο του δρ. πολιτικού μηχανικού Γ. Χατζηθεοδώρου.)

ὁποία δὲν ἔφτασε ὡς ἐμᾶς σχεδὸν τίποτε. Πάντως προφανῶς ὑπῆρχαν πρὶν ἀπὸ τὸν Ὅμηρο ἔπη, χαμένα σήμερα, γιὰ τὰ Ἀργοναυτικά, τὴ θήρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὰ Θηβαϊκά κ.λπ.

2 Περίπου πρὶν 3.500 χρόνια δέσποξε στὴν νῆσο Καλλίστη (Θήρα), διαμέτρου 16 χιλιομέτρων, ἓνα ἠφαιστεῖο 1600 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Κατὰ τὸ 1470 π.Χ. μετὰ ἀπὸ σεισμικὲς δραστηριότητες ἔλαβε χώρα μία μεγάλη ἔκρηξη τοῦ ἠφαιστείου, ποὺ ἀπελευθέρωσε μεγάλες ποσότητες μάγματος, ποὺ ἀνεμείχθησαν ἀμέσως μὲ θάλασσο νερὸ μέσα στὸν κῶνο τοῦ ἠφαιστείου. Ἀκολούθησε μία τρομερὴ ἔκρηξη, ποὺ ἐβύθισε 131 κυβικὰ χιλιόμετρα γαιωδῶν ὑλῶν τῆς νήσου ἀφήνοντας ἓναν κρατῆρα 76,8 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Τὰ πιεστικὰ σεισμικὰ κύματα ἦσαν τόσο ἰσχυρά, ποὺ δημιούργησαν τσουνάμι, καταστρέφοντας μεταξὺ ἄλλων τὴν Κρήτη μὲ κύματα ὕψους 40 ἕως 90 μέτρων. Ἡ καταστροφὴ αὕτη ὠδήγησε καὶ στὴν καταστροφὴ τοῦ Μινωικοῦ πολιτισμοῦ μετὰ ἀπὸ 1500 χρόνια ἀκμῆς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι λίγο πολὺ γνωστό.

3 Ἕνα ἄλλο παρόμοιο γεγονός ὅμως δὲν ἔχει τύχει τῆς δέουσας προσοχῆς: Τὴν 21ην Ἰουλίου τοῦ 365 μ.Χ. ἔλαβε χώρα ἓνας μεγάλος σεισμὸς στὴν ἀνατολικὴ Μεσόγειο θάλασσα μὲ ὑποθαλάσσιο ἐπίκεντρο καὶ δημιούργησε τσουνάμι, ποὺ μὲ τεράστια θαλάσσια κύματα ἔπληξε τὶς ἀκτὲς τῆς Σικελίας, τῆς Δαλματίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος περιγράφει τὴν καταστροφὴ ὡς ἑξῆς: «*Φάνηκε σὰν νὰ ἀπειλοῦσε ὁ Θεὸς μὲ ἓνα νέο κατακλυσμὸ ἢ σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πρωταρχικὸ χάος*». Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλεξάνδρειας μὲ ἔκπληξη στὴν ἀρχὴ εἶδαν νὰ ὑποχωρῇ ἡ θάλασσα καὶ ἔτρεξαν στὶς ἀκτὲς, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ πρωτοφανὲς φαινόμενο. Ἡ θάλασσα ὅμως ἐπέστρεψε ξαφνικὰ καὶ χτύπησε τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀλεξάνδρειας μὲ τεράστια κύματα, σκοτώνοντας πάνω ἀπὸ 50.000 κατοίκους. Ἡ ἴδια ὑποχώρησις τῆς θάλασσας προηγήθηκε, ὡς γνωστόν, στὸ πρόσφατο τσουνάμι τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Τὴν καταστροφὴ αὕτη περιγράφει καὶ ὁ ἱστορικός τῆς ἐποχῆς Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος (4ος αἰ. μ.Χ.) στὸ ἔργο του «*Rerum Gestarum Libri XXXI*». Μᾶς πληροφορεῖ ἀκόμη ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς παραλιακῆς ἑλληνικῆς πόλης Ἐπιδάουρου στὴν Πελοπόννησο ἐγκατέλειψαν τὴν πόλιν λόγω τῆς εἰσβολῆς τῶν μεγάλων θαλάσσιων κυμάτων καὶ ζήτησαν προστασίαν στοὺς γύρω εὐρισκόμενους λόφους. Δὲν ἔχουμε ἄλλες πληροφορίες γιὰ καταστροφὲς σὲ ἄλλες παραθαλάσσιες πόλεις τῆς Μεσογείου, ἀλλὰ μπορούμε μὲ βεβαιότητα νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ μεγάλη ἀπόσταση μεταξὺ τῶν πληγειῶν πόλεων Ἀλεξανδρείας καὶ Ἐπιδάουρου ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξη τῆς μεγάλης ἔκτασης τῶν καταστροφῶν καὶ τῆς πληθώρας τῶν ἀνθρωπίνων θυμάτων ἀπὸ τὸ τσουνάμι τοῦ 365 μ.Χ.

πὸ τὰ τρία αὐτὰ παραδείγματα τσουνάμι στὴν Μεσόγειο θάλασσα καὶ τὴν περιγραφὴ τῶν γεωδυναμικῶν δεδομένων στὴν περιοχὴ γίνεται κατανοητό, ὅτι οἱ παραθαλάσσιες περιοχὲς τῆς Μεσογείου κινδυνεύουν νὰ χτυπηθοῦν ἀπὸ τσουνάμι μετὰ ἀπὸ πολὺ ἰσχυροὺς σεισμοὺς μὲ ὑποθαλάσσιο ἐπίκεντρο. Ἐπειδὴ οἱ ἀποστάσεις πρὸς τὶς ἀκτὲς εἶναι σχετικὰ μικρότερες ἀπ' ὅ,τι στὶς ἀνοικτὲς θάλασσες, δὲν μένει πολὺς χρόνος γιὰ προληπτικὰ μέτρα ἐνημέρωσης τῶν κατοίκων, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν σὲ περιοχὲς μὲ ὑψόμετρα μεγαλύτερα ἀπὸ ὅ,τι τὸ ὕψος τοῦ κύματος. Καὶ συνεπῶς ἓνα τσουνάμι στὴ Μεσόγειο μπορεῖ νὰ εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνον.

Γ. Θ. Χατζηθεοδώρου

Υφηγητῆς Πολυτεχνείου Ἀαχεν
Γερμανία

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Χριστιανοϊσλαμισμός

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ κ. Ἐρτογὰν ξύπνησε εὐδιάθετος. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ μὲ νόημα στὸ πορτραῖτο τοῦ σουλεϊμὰν Σουλεϊμὰν Α΄, τοῦ πολιορκήσαντος τὴν Βιέννη καὶ διεμήνυσε ὅτι θὰ καταδεχτῇ νὰ τὸν ἰκετεύσουν οἱ ἄπιστοι, προκειμένου ἢ γείτων νὰ γίνῃ μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Ἐκτὸς πιά καὶ ἂν αὐτὴ ἡ τελευταία ἦταν κλειστὸ χριστιανικὸ κλάμπ.

Τί ἦταν νὰ τὸ πῇ αὐτό; Ὁ ἓνας Εὐρωπαῖος ἡγέτης ἄρχισε νὰ στηθοκοπιέται στὸ Τεῖχος τῶν Δακρῶν στὸ Ἰσραήλ, ὁ ἄλλος νὰ λιβανίζῃ μιὰ φωτογραφία τοῦ Πάπα καὶ οἱ ὑπόλοιποι στράφηκαν πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ξυπόλυτοι προσεύχονταν γονατιστοί, καθὼς ὁ φόβος ἦταν μεγάλος, μήπως ἡ Τουρκία, φορεὺς τοῦ Ἰσλάμ, εὐδοκήσῃ καὶ λάβῃ τὸ περίφημο νὰ στὴν ἔνταξη. Καὶ ὁ φόβος αὐτὸς γινόταν ἀκόμη πιδὲ μεγάλος ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ ἀντίδραση τοῦ δίδυμου Πάπα-Μπερλουσκόνι καὶ τὴν παληκαρίσια ἀνταρσία τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Ὁ κ. Ἐρτογὰν ξανακοίταξε μὲ νόημα τὸ πορτραῖτο τοῦ Σουλεϊμὰν Α΄, τοῦ πολιορκήσαντος τὴν Βιέννη καὶ μουρμουρίζοντας «Καὶ ποὺν καταδέχομαι νὰ σᾶς μιλήσω, πολὺ σᾶς πάει», προχώρησε στὴν αἴθουσα τῆς διασκέψεως ἀποφασιστικά. Ἐκεῖ τὸν περίμεναν οἱ ἡγέτες τῶν εἴκοσι πέντε χωρῶν μὲ τὰ χριστιανικὰ παντελόνια τους κατεβασμένα. Ὁ κ. Μπλέρ μάλιστα γλειφόταν. Ἐκεῖ, σ' αὐτὴν τὴν αἴθουσα, ὁ κ. Ἐρτογὰν ὑπαγόρευσε τοὺς ὅρους προσχώρησης τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης στὴν ἰσλαμιστικὴ Τουρκία. Καὶ οἱ εἴκοσι πέντε ἡγέτες υπέγραψαν τὴν συμφωνία μὲ ἀνακούφιση, ἀφοῦ ἓνα μείζον θρησκευτικὸ διεθνὲς ζήτημα εἶχε λυθῇ τόσο ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα καὶ εἰρηνικά. Ἀμέσως ὁ Τοῦρκος πρωθυπουργὸς ζήτησε νὰ σφαγοῦν δύο γκαμήλες καὶ ἔξι πρόβατα πρὸς ἐπικύρωση τῆς συμφωνίας καὶ μὲ χάρη ἔφτειαξε τὸν φερετζὲ τοῦ Ἰσπανοῦ πρωθυπουργοῦ, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε τρελλαθῇ στὰ «ζήτω!» καὶ στὰ «ὄλε!».

Μετὰ τὴν σεμνὴ αὐτὴ τελετὴ ὁ κ. Ἐρτογὰν ἐπέστρεψε κουρασμένος στὴν πατρίδα του, ὅπου ἔπεσε σὲ νάρκη σὰν τὸν βόα, νὰ χωνέψῃ τὴν δόξα του. Πρὶν ὅμως συμβῇ αὐτό, ξανακοίταξε μὲ νόημα τὸ πορτραῖτο τοῦ Σουλεϊμὰν Α΄, τοῦ πολιορκήσαντος τὴν Βιέννη, καὶ τὸ φασκέλωσε καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια. «Νά, ρε μ..., ποὺν πολέμουσες μία ζωὴ νὰ καταλάβῃς τὴν Βιέννη! Ἐγὼ θὰ καταλάβω τὴν Εὐρώπῃ μὲ ἀοπλους εὐσεβεῖς μουσουλμάνους, ποὺ ἀπ' τὰ βάθη τῆς Ἀνατολίας θὰ γυρέψουν τὴν τύχη τους στοὺς ἀπίστους». Καὶ ἔπεσε στὴν νάρκη του ὄνειρευόμενος ὅτι τρώει πιλάφι ἀγκαλιὰ μὲ οὐρὶ στὸν Παράδεισο.

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΟΜΟΙΟ-ΠΑΘΗΤΙΚΗ: Η ΟΛΙΣΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἀπὸ τὸν Τήληφο στὸν Χάνεμαν

Υπάρχει σήμερα στὸν πολὺ κόσμο ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους φανερὴ ἄγνοια γιὰ τὸ τί εἶναι ἡ ὁμοιοπαθητικὴ. Ἀρκετοὶ τὴν θεωροῦν ἀπόκρυφη ἢ μαγικὴ τέχνη καὶ ἄλλοι αὐθυποβολὴ καὶ κομπογιανντισμὸ. Κάποιοι ὀλίγοι ὅμως, ποὺ τὴν γνωρίζουν ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπειρία, εἶναι θερμοὶ ὑπέρμαχοί της. Τί εἶναι τελικὰ ἡ ὁμοιοπαθητικὴ;

Ἡ λέξις **ὁμοιοπαθητικὴ** δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Γερμανὸ Χάνεμαν κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα καὶ εἶναι ἑλληνικὴ, ἐτυμολογικὰ εἶναι σύνθετο τῶν λέξεων «ὅμοιος» + «πάθος», ὅπου πάθος = ψυχικὴ νόσος, διαταραχὴ. Μία παρόμοια λέξις, ἡ «ὁμοιοπάθεια», ὑπάρχει καταγεγραμμένη 242 φορές στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα σὲ διαφόρους συγγραφεῖς καὶ σημαίνει «τὴν κατάστασι τοῦ νὰ ἔχῃς τὰ αὐτὰ πάθη μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους» («Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» τοῦ Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου). Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ τέχνη εἶναι ἓνα παγκοσμίως ἀναγνωρισμένο ὀλιστικὸ ἱατρικὸ σύστημα, ποὺ ἐστιάζεται στὴν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν ἀνθρώπων καὶ ὅχι στὶς ἀσθένειές τους καὶ τὰ συμπτώματά τους. Πρόκειται γιὰ μίαν ἐπιστημονικὴ θεραπευτικὴ μέθοδο, ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸ ἀπώτατο ἑλληνικὸ παρελθόν, ἢ ὅποια θεραπεύει τὴν συνολικὴ καὶ ὑποβαθμισμένη ὑγεία ἐνισχύοντας τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα καὶ τὶς φυσικὰς αὐτοθεραπευτικὰς ικανότητες τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἀδιόρατη ἀλλὰ πολὺ ἰσχυρὴ δράση.

Προσφέρει γνήσιες καὶ ἀποτελεσματικὰς θεραπείες χωρὶς καὶ θόλου παρενέργειες καὶ εἶναι κατάλληλη γιὰ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς παθήσεις. Ὅπως κάθε ἐπιστὴμὴ βασίζεται σὲ ἀρχὰς καὶ νόμους. Βασικὸς τῆς νόμος εἶναι ὁ νόμος τῶν ὁμοίων, αὐτὸς ποὺ καθιέρωσε ὁ Ἱπποκράτης: «Ὅμοια ὁμοίοις εἰσὶν ἰάματα», ποὺ ἀργότερα μεταφράστηκε στὴν λατινικὴ γλῶσσα ὡς «*Similia similibus curantur*», δηλαδή: «**Τὰ ὅμοια θεραπεύονται μὲ τὰ ὅμοια**».

«Φύσις κρύπτεσθαι φιλεῖ», δηλαδή «στὴν φύση ἀρέσει νὰ κρύβεται», μᾶς λέγει ὁ Ἡράκλειτος. Κατὰ τὴν σύγχρονη βιβαντικὴ φυσικὴ ὁ συμπταντικὸς χώρος εἶναι ἓνας ἀπέραντος ὠκεανὸς ἐνεργείας συμπαγῆς καὶ ἐνιαῖος. Τὰ πάντα πλέουν μέσα σ' αὐτὸν τὸν ὠκε-

ανὸ ὡς ἐνεργειακὲς προεκτάσεις του. Κάθε μορφή τῆς ὕλης, ποὺ βλέπουμε καὶ αἰσθανόμαστε, ἔμφυχη καὶ ἄψυχη, εἶναι συμπυκνωμένη ἐνέργεια. Τὸ μέρος τοῦ σύμπαντος ποὺ ἐμεῖς θεωροῦμε ὡς κενὸ εἶναι γεμάτο ἀπὸ σκοτεινὴ ὕλη καὶ σκοτεινὴ ἐνέργεια. Τὸ φαινομενικὰ συμπαγὲς ἀνθρώπινο σῶμα ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ ἓνα σύνολο πυκνῶν ἐνεργειακῶν πεδίων. Ἐπομένως καὶ ἡ νοσηρὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου (ἀρρώστια) εἶναι μία διαταραχὴ αὐτοῦ τοῦ πεδίου. Μία παρόμοια δυνατὴ μορφή ἐνέργειας μπορεῖ νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἰσορροπία στὸ πεδίο. Γιὰ κάθε ἀνθρώπο ἡ ἐνεργειακὴ διαταραχὴ του εἶναι διαφορετικὴ. Οἱ ἀνθρώποι εἴμαστε ὅλοι ἴδιοι μὰ ὅχι ὅμοιοι. Πολλοὶ ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ γινώριζαν τὴν ἔννοια τῆς ζωτικῆς ἐνεργειακῆς δυνάμεως, ποὺ ζωογονεῖ καὶ κυβερνᾷ τὸ σῶμα.

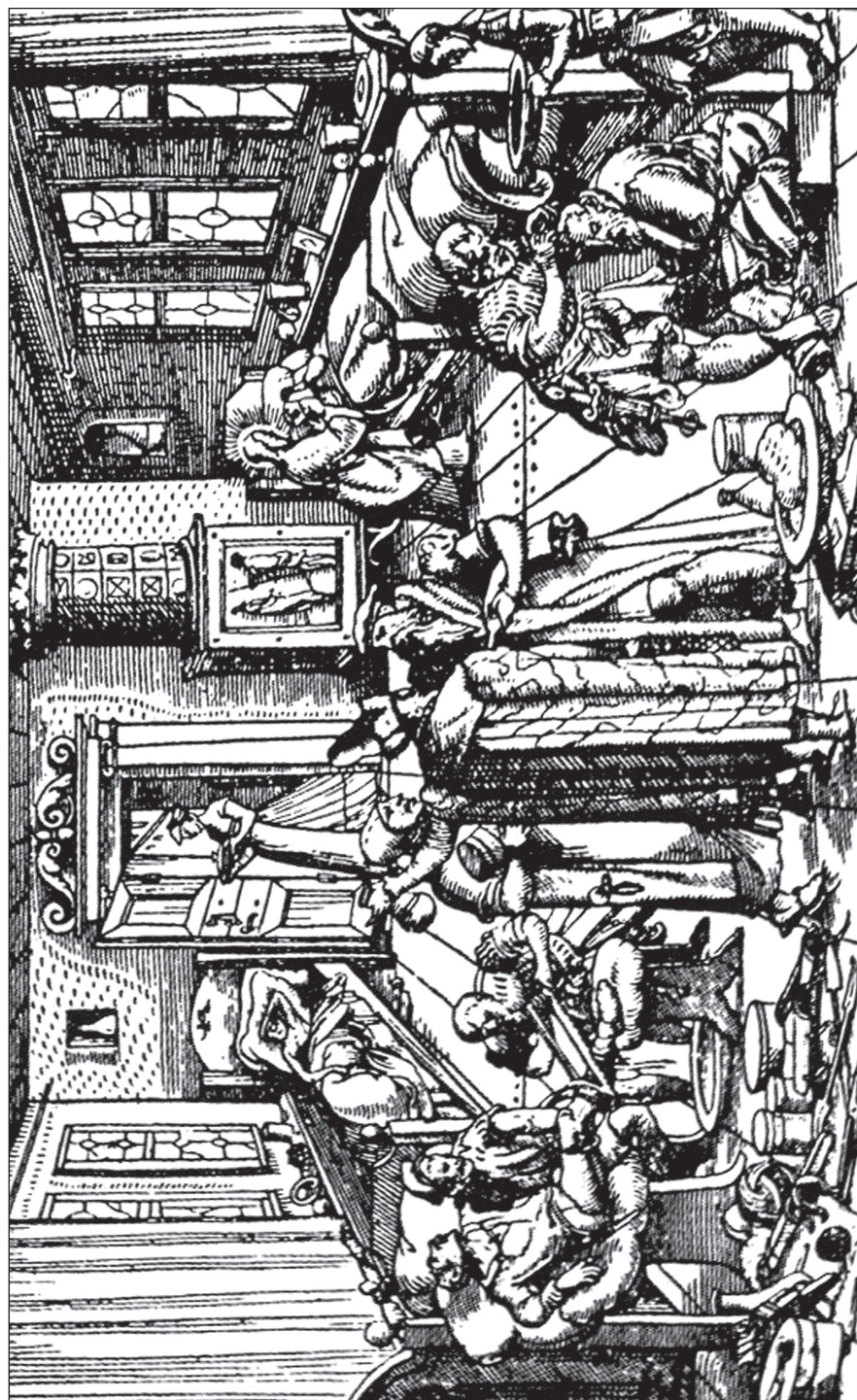
Στοις Ἑλλήνες ἡ θεωρία αὐτὴ ἐμφανίζεται στοὺς πανάρχαιους Ὀρφικοὺς Ὕμνους καὶ ἀναπτύσσεται ἀργότερα στοὺς φυσικοὺς φιλοσόφους μὲ τὴν ἔννοια τοῦ *αἰθέρος*. Οἱ Κινέζοι τὴν εἶπαν «*τσὶ*» καὶ οἱ Ἰνδοὶ «*πράνα*». Ὁ Γαληνὸς τὸν 2ο μ.Χ. αἰῶνα πάνω σ' αὐτὴ τὴν θεωρία ἀνέπτυξε καὶ διετύπωσε τὴν ἰδέα ὅτι ἡ παγκόσμια αὐτὴ ἐνέργεια, ὁ αἰθήρ, ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς (τὴν ὠνόμασε «*πν-εὔμα*» = πνοή-ρεῦμα), εἰσπνέεται ἀπ' τὸν χῶρο ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ κυκλοφορεῖ μέσα στὸ σῶμα, ὅπου καὶ μετατρέπεται σὲ ζωτικὸ πνεῦμα, ὅταν συναντήσῃ στὴν καρδιὰ τὸ πνεῦμα τοῦ σώματος. Αὐτὸ τὸ ἀλληλοεξαρτώμενο ἀπὸ τὸν χῶρο δίδυμο πνεῦμα-ἐνέργεια ὀρίζεται ὡς αὐτὸ ποὺ κάνει νὰ διαφέρει ἓνα ζωντανὸ ἀπὸ ἓνα νεκρὸ σῶμα. Ὅταν λείψῃ αὐτὴ ἡ ζωτικὴ δύναμις-ἐνέργεια, τὸ σῶμα παύει νὰ λειτουργῇ. Ἡ ἐξασθένησίς της προκαλεῖ βλάβη στὰ ὑλικά στοιχεῖα τοῦ σώματος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκύπτουν τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθένειας. Ἄλλωστε καὶ ἡ σοφὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα μας λέει: *ἀ-σθένεια* = *α* (= χωρὶς) + *σθένο* = δύναμις ἢ ρώμη παρομοίως καὶ μὲ τὴν λέξιν *ἀ-ρρώστια* = *α* (=χωρὶς) + *ρῶμη*, δηλαδὴ ἡ ἐξασθένησις-πτῶσις τῆς ἐνεργειακῆς δυνάμεως. Ἐπίσης ἡ πανάρχαια ἑλληνικὴ λέξις *φάρμακον* = δηλητήριον μᾶς παραπέμπει σὲ φυσικὸ ἰατρικὸ σκεῦασμα ποὺ χρησιμοποιεῖται μὲ δύο ὅψεις: Ἡ «*φαρμάκι*», ποὺ μᾶς δηλητηριάζει μὲ τὰ συμπτώματά του, ἄρα δρᾷ ὁμοιοπαθητικά, ἢ «*ἀντίδοτον*» ποὺ δρᾷ ἐναντιοπαθητικά, ἀντὶ τοῦ δοτοῦ. Ὁ βελονισμὸς εἶναι μία ὀλιστικὴ ἐνεργειακὴ θεραπευτικὴ μέθοδος, ποὺ ὁμοιάζει στίς ἀρχές της μὲ τὴν ὁμοιοπαθητικὴ. Καὶ οἱ δύο μέθοδοι θεραπεύουν στὸ ἐνεργειακὸ ἢ δυναμικὸ πεδίο, ποὺ συνυπάρχει μὲ τὸ ὑλικὸ πεδίο.

Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ θεωρεῖ ὅτι, ὅταν ἀσθενῇ ἓνα μέρος τοῦ σώματος, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ ἀρρώστια ὅλου τοῦ ὁργανισμοῦ. Μὲ τὰ δυναμοποιημένα ἐνεργειακὰ φάρμακα-μέσα ἐνισχύει τὴν ζωτικὴ αὐτὴ δύναμη. Ἀποτέλεσμα ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ἐνεργειακῆς ἰσορροπίας τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ ἡ ἴασις τῶν ὑλικῶν μερῶν του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποκαθίσταται ὁμαλῶς ἡ συνολικὴ ὑγεία.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ

ὁμοιοπαθητικὴ ἰατρικὴ εἶναι μία πανάρχαια ἑλληνικὴ θεραπευτικὴ μέθοδος. Ὁ πρῶτος γνωστὸς ἱατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ καταγεγραμμένα χρησιμοποιοῦσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδο, εἶναι ὁ Μελάμπους ὁ Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Ἀμιθέωνος, ποὺ ἔζησε 150 ἔτη πρὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ 200 περίπου ἔτη πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, δηλαδὴ περὶ τὸ 3500 π.Χ. Ὁ Μελάμπους ἐθεράπευσε τὸν Ἴφικλο ἀπὸ ἀνικανότητα, ποὺ προήλθε ἀπ' τὸ μαχαίρι τοῦ πατέρα του Φυλάκου κατὰ τὴν διά-

Νοσοκομείο τοῦ 1566. Ἕνας χειρουργὸς κάνει ἀκρωτηριασμό, ἕνας ἄλλος περιποιεῖται ἓνα τραῦμα στὸ κεφάλι. Τρεῖς γιατροὶ ἐξετάζουν ἓνα δεῖγμα οὐδυν. (Παλαιὰ γερμανικὴ λιθογραφία.)

ρχεια μιὰς θυσίας. Ὁ Μελάμπους βρῆκε τὸ μαχαίρι τῆς θυσίας, καὶ ἀπὸ τὴν σκουριά του δημιούργησε τὸ ὁμοιοπαθητικὸ φάρμακο (Ὅμηρου, Ὀδύσεια λ 235). Στὸν Τρωικὸ πόλεμο κατὰ πανομοιότυπο τρόπο θεραπεύθηκε ὁ Τήλεφος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ὅστερα ἀπ' τὴν μονομαχία του μὲ τὸν Ἀχιλλέα. Ἐπειδὴ ἡ πληγὴ του μολύνθηκε καὶ δὲν ἔκλεινε, πῆρε χρησμὸ ἀπ' τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν, ποὺ ἔλεγε: «Ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται», δηλαδὴ «ἐκεῖνος ποὺ σὲ τραυμάτισε, θὰ σὲ θεραπεύσῃ». Ὁ Τήλεφος ἀνάγκασε τὸν Ἀχιλλέα νὰ τὸν θεραπεύσῃ μὲ τὴν σκουριά τῆς λόγχης ποὺ τὸν τραυμάτισε (Ἐγκυκλοπαίδεια «Ἡλιος», λήμμα «Τήλεφος»). Ἐπομένως ἐδῶ βλέπουμε ὅτι ἡ ὁμοιοπαθητικὴ μέθοδος θεραπείας ἦταν ἐν ἰσχύϊ στὸν ἑλληνικὸ ὥρο ἀπ' τὴν τέταρτη π.Χ. χιλιετία, ἀφοῦ τὰ Τρωικὰ σύμφωνα μὲ τὴν πραγματικὴ χρονολόγησι ἔγιναν τὸ 3300-3200 π.Χ. περίπου (βλέπε Κων. Κουτρουβέλη, «Ἡ Ἀναχρονολόγησι τῆς Προϊστορίας μὲ βάση τὶς ἀστρονομικὲς πληροφορίες τῶν ἀρχαίων συγγραφέων», ἐκδόσεις «Δαυλός», 1999· καὶ ἄρθρα τοῦ ἰδίου στὸν «Δαυλόν», τεύχη 121, Ἰαν. 1992 καὶ 158, Φεβ. 1995).

Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ μέθοδος πέρασε κατὰ σειρὰν ἀπ' τοὺς Ὀρφικοὺς στὰ Ἀμφιαράεια, στὰ Ἀσκληπιεῖα, στὴν Πυθαγόρεια κοινότητα καὶ στὸν Ἱπποκράτη ὡς βασικὴ ἱατρικὴ θεραπευτικὴ μέθοδος. Οἱ Πυθαγόρειοι θεραπευτὲς χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης γιὰ θεραπεία μουσικὲς δονήσεις, τὴν μαγνητοθεραπεία μὲ φυσικοὺς μαγνήτες, τὴν χρωματοθεραπεία, τὴν ποιητικὴ ἀπαγγελία εἰδικῶν ἀποσπασμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας, τὴν μουσικοθεραπεία (βλ. «Δ», τ. 276), τὴν ἀκρεοφαγία καὶ τὴν ὑγιεινὴ διατροφή ἐν γένει κ.ά. Ἡ ἑλληνικὴ κλασικὴ ἱατρικὴ ἀντίληψις ἦταν καθαρὰ ὀλιστική. Λέει γι' αὐτὸ ὁ Σωκράτης στὸν Πλατωνικὸ διάλογο «Χαρμίδης», 156e: «Ὅπως ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειροῦμε νὰ θεραπεύουμε τὰ μάτια χωριστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὸ κεφάλι χωρὶς τὸ σῶμα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειροῦμε νὰ θεραπεύουμε τὸ σῶμα χωρὶς τὴν ψυχὴ. Ἐξάλλου αὐτὸ ἦταν καὶ ἡ αἰτία, ποὺ οἱ πλείστες τῶν ἀσθενειῶν δὲν γίνονταν κατανοητὲς ἀπ' τοὺς ἱατροὺς ποὺ βρίσκονταν κοντὰ στοὺς Ἕλληνες, τὸ ὅτι δηλαδὴ δὲν γνώριζαν τὸ σύνολο ποὺ ἔπρεπε νὰ φροντίσουν καὶ τὸ ὅποιον, ἂν δὲν ἦταν σὲ καλὴ κατάστασι, καθιστοῦσε ἀδύνατον νὰ εἶναι σὲ καλὴ κατάστασι τὸ μέρος. Διότι τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ψυχὴ ξεκινοῦν καὶ τὰ ἄσχημα καὶ τὰ καλὰ, τόσο στὸ σῶμα ὅσο καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὅλα ἀπορρέουν». (Αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς ἀποτελεῖ καὶ ἕνα βασικὸ κομμάτι τῆς φιλοσοφίας τῆς συγχρόνου ὁμοιοπαθητικῆς.)

Οἱ κλασικοὶ Ἕλληνες Ἱπποκρατικοὶ ἱατροὶ δὲν χρησιμοποιοῦσαν φάρμακα (ἡ φαρμακολογία ἀνεκαλύφθη ἀρκετὰ ἀργότερα ἀπ' τὸν Διοσκουρίδην, κατὰ τὸν 1ο μ.Χ. αἰῶνα) καὶ ἀσκοῦσαν ἥπιες καὶ φυσικὲς μεθόδους θεραπείας κληροδοτημένες ἀπὸ τὰ Ἀσκληπιεῖα καὶ τὰ Ἀμφιαράεια, ὅπως ἀναφέραμε, ἐνῶ τὴν χειρουργικὴ καὶ τοὺς καυτηριασμοὺς τὰ χρησιμοποιοῦσαν σὲ ἔσχατες περιπτώσεις. Οἱ ἀρχαῖοι ἱατροὶ θεωροῦσαν πολὺ σπουδαία τὴν ψυχικὴν θεραπεία, γι' αὐτὸ δίπλα σὲ κάθε Ἀσκληπιεῖο ὑπῆρχε ἀπαραιτήτως θέατρο γιὰ τὴν ψυχικὴν ἀνάτασι τῶν ἀσθενῶν.

Ὁ Ἡρόδικος, διδάσκαλος τοῦ Ἱπποκράτους, ἦταν σπουδαῖος ἱατρός-φυσιοθεραπευτὴς τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδο διδάσκοντας ὅτι «ὁ πόνος θεραπεύεται μὲ τὸν πόνον». Ὁ Ἀσκληπιάρχης ἱατροφιλόσοφος Ἱπποκράτης εἶναι ὁ πατέρας τῆς φυσιοθεραπευτικῆς ἱατρικῆς, ποὺ ἐπιστημονικοποίησε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδο μὲ τὸν νόμο τῶν ὁμοίων: «Διὰ τὰ ὁμοῖα νοῦσος γίννεται, καὶ διὰ τὰ ὁμοῖα προσφερόμενα ἐκ νοσεύντων ὑγίαινονται. Οἷον στραγγουρή τὸ αὐτὸ ποιεῖ

Τὸ φυτό καὶ τὸ ἄνθος τῆς Καλλεντούλας (ποὺ φύεται καὶ στὴν χώρα μας) ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τοῦ φαρμάκου *Callendula officinalis*.

οὐκ αἰοῦσα, καὶ αἰοῦσα τὸ αὐτὸ παύει, καὶ βῆξ κατὰ τὸ αὐτὸ ὑπὸ τῶν αὐτῶν γίνεται καὶ παύεται». («Περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον», 42). Δηλαδή: «Μὲ τὰ ὅμοια ἀρρώστια γίνεται καὶ μὲ τὰ ὅμοια πάλι οἱ ἄρρωστοι γίνονται καλά, ὅπως γιὰ παράδειγμα ἡ στραγγουρία (οὕρηση) σταματᾷ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πλέον (...) καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ βήχας σταματᾷ ὅπως ἡ στραγγουρία καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο δημιουργεῖται καὶ σταματᾷ». Ἡ φιλοσοφία του εἶναι καθαρὰ ὀλιστική ὅπως τὸ «φύσις νούσων ἰατρός», δηλαδή ἡ φύσις καὶ οἱ φυσικὲς μέθοδοι θεραπεύουν τὶς νόσους καὶ ὄχι ὁ ἰατρός καὶ τὰ φάρμακα καὶ «ὠφελεῖν, μὴ βλάπτειν», δηλαδή, ἂν δὲν μπορῇς νὰ ὠφελήσῃς τὸν ἀσθενῆ, τουλάχιστον ἄς μὴν τὸν βλάψῃς. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι σύγχρονοι ἰατροί, ἂν καὶ ὀρκίζονται σ' αὐτόν, δὲν ἐφαρμόζουν σχεδὸν καμμία ἀπὸ τὶς θεωρίες του. Πίστευε ὅτι τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθένειας, ὅπως ὁ πυρετός, ἀποτελοῦν προσπάθεια τοῦ ὁργανισμοῦ γιὰ τὴν ἴαση. Επίσης ἔλεγε ὅτι: «Ἡ θεραπεία πρέπει νὰ προσαρμόζεται στὸν ἐκάστοτε ἀσθενῆ» («Ἀφορισμοί»). Στὶς Ἰποκρατικὲς ὀλιστικὲς αὐτὲς ἀρχὲς στηρίζεται καὶ ἡ ὁμοιοπαθητική, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω.

Ὁ Πλούταρχος στὸ ἔργο του «Περὶ ἡσυχίας ψυχῆς», κεφ. 7, 468-b ἀναφέρει ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε κατὰ τὸν 5ο αἰῶνα ὅτι «οἱ ἰατροὶ ἐκκενώνουν τὴν πικρὴ χολὴ μὲ τὴν βοήθεια ἐνὸς πικροῦ κλύσματος». Τὸ 90 π.Χ. ὁ Ἑλλήν ἰατρός Θεμίσων ὁ Λαοδίκειος, μαθητὴς τοῦ μεγάλου ἰατροῦ Ἀσκληπιάδη ἐκ τῆς Προύσσας, θὰ ἰδρῦσῃ τὴν σχολὴ τῶν Μεθοδικῶν. Οἱ ἰατροὶ τῆς θεραπείαν τοὺς ἀσθενεῖς βασιζόμενοι ἀποκλειστικὰ στὴν «μέθοδον». Μέγιστος τῶν Μεθοδικῶν ἀνεδείχθη ὁ Σωρανὸς ὁ Ἐφέσιος.

Οι Μεθοδικοί θεωρούσαν ότι οι λειτουργίες ενός ζώντος οργανισμού υποκινούνται από μία εσωτερική πηγαία ενέργεια. Η ύγεια ήταν αποτέλεσμα της ισορροπημένης διαχύσεως αυτής της ενέργειας στον οργανισμό. Έδω βλέπουμε αυτούσια την ομοιοπαθητική φιλοσοφία της ζωτικής ή δυναμικής ενέργειας. Για τα όξεία περιστατικά οι Μεθοδικοί χρησιμοποιούσαν και την εναντιοπαθητική, δηλαδή την αντίθετη κατάσταση από εκείνη του νοσήματος (μέθοδο, που η σημερινή ιατρική αποκλειστικά χρησιμοποιεί).

Όμως για τα επίμονα περιστατικά (άνω των δύο ημερών) χρησιμοποιούσαν την ομοιοπαθητική μέθοδο, π.χ. για την περίπτωση της επίμονης δυσκοιλιότητας χρησιμοποιούσαν φάρμακα όπως το ψύλλιον, που απορροφά τα υγρά και αυξάνει τον όγκο των κοπρώνων διεγείροντας κατά αυτόν τον τρόπο τον εντερικό περισταλτισμό. Όμοιοι για τὸ ὅμοιοι.

Με την επικράτηση του Χριστιανισμού στην Δύση η ιατρική υποβαθμίστηκε. Η νέα θρησκεία επέσβευε ότι το ανθρώπινο σώμα είναι φαύλο, μαρὰ καὶ χωρὶς ἁξία. Ἡ ἄποψις αὐτὴ ὠδήγησε στὴν περιφρόνησι τοῦ σώματος, ἐνῶ παράλληλα ἐπεβλήθη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ νόσος εἶναι κάτι, ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸν θεὸ ὡς τιμωρία γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ἁμαρτίες ἢ γιὰ κάποιες δαιμονικὲς δυνάμεις ποὺ κυριεύουν τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ομοιοπαθητικὴ ιατρικὴ καὶ οἱ φυσικὲς μέθοδοι θεραπείας ἐξαφανίσθηκαν, ἐνῶ ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ καθαριότητα περιορίσθηκαν σημαντικά.

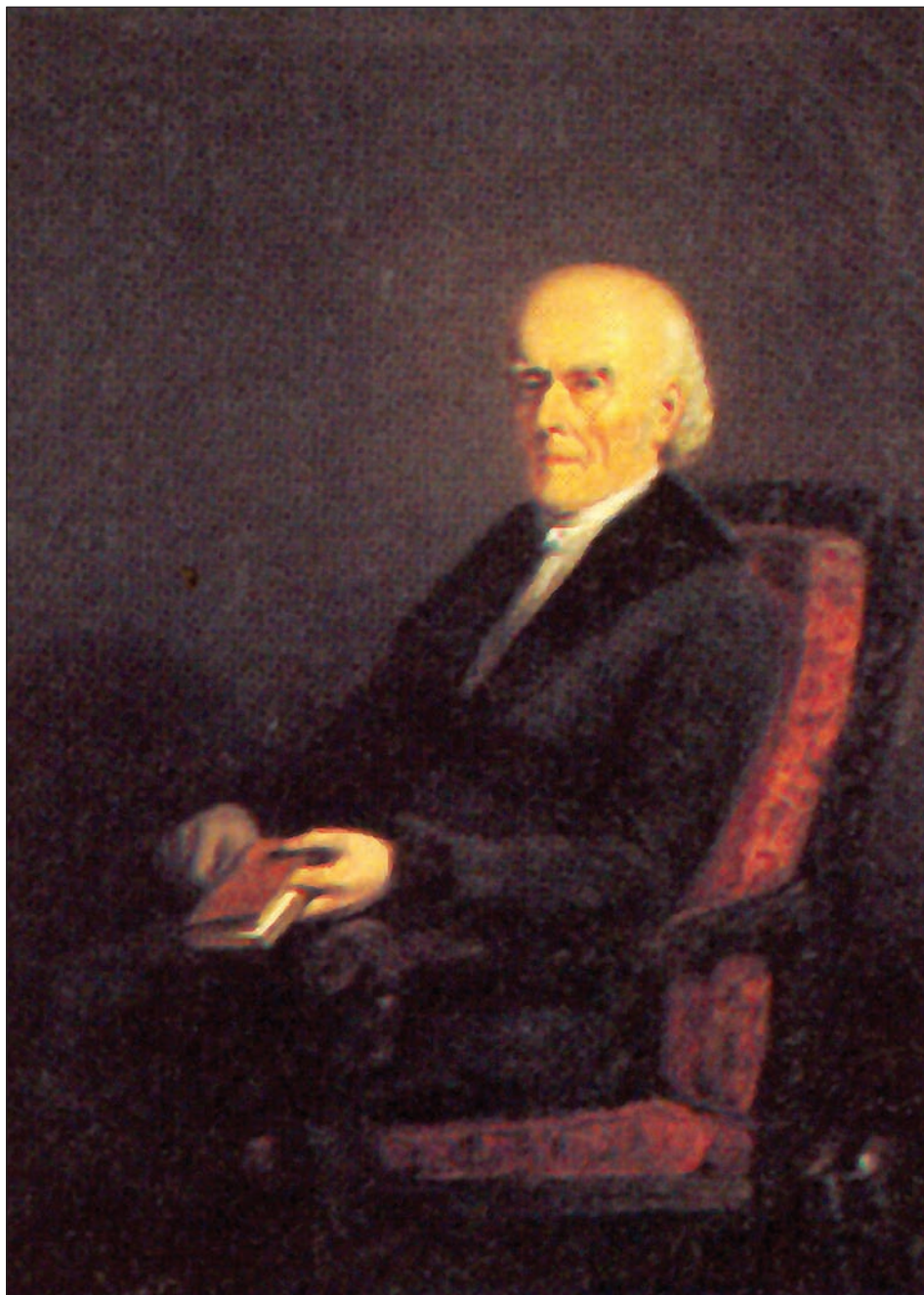
Ο ΣΑΜΟΥΕΛ ΧΑΝΕΜΑΝ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΗ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

Ὁ Ἱπποκράτης εἶναι ὁ «παπoῦς» τῆς ομοιοπαθητικῆς θεραπευτικῆς τέχνης, ὁ Χάνεμαν εἶναι ὁ «πατέρας» τῆς. Ὁ Σαμουὲλ Χάνεμαν ἐγεννήθη στὶς 10 Ἀπριλίου τοῦ 1755 στὴν πόλιν Μάισεν τῆς Γερμανίας. Ὑπῆρξε προσωπικότης μετὰ μεγάλο ταλέντο στὶς γλώσσες (μιλοῦσε ὁκτῶ μαζὶ μετὰ τὴν Γερμανικὴ). Σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν ἐδίδασκε τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἐνῶ τελείωσε τὴν Ἱατρικὴν στὴν Λειψία καὶ στὴν Βιέννη σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν! Ὅπως ἔλεγε, ἡ ιατρικὴ τῆς ἐποχῆς του τὸν ἀηδίαζε «*μὲ τὰ λάθη, τὶς ἀβεβαιότητες καὶ μετὰ τὴν ἀνθαίρετη χρῆσι τῶν φαρμάκων, ποὺ περισσότερο βλάπτουν παρὰ ὠφελοῦν*». Γρήγορα σταμάτησε τὴν ἐνασχόλησή του μετὰ τὴν Ἱατρικὴν (τὴν ὁποία χαρακτήριζε ὡς ἀλλοπαθητικὴ), διότι τὴν θεωροῦσε ἐπικίνδυνη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀσχολήθηκε μετὰ τὴν Χημεία καὶ τὶς μεταφράσεις ἱατρικῶν συγγραμμάτων.

Ὁ Χάνεμαν μελέτησε βαθιὰ τοὺς Ἑλληνες κλασικοὺς, τὸν Ἱπποκράτη καὶ τοὺς ἀλχημιστὲς τοῦ Μεσαίωνος ὅπως τὸν ἱατρὸ Παράκελσο. Ἀντελήφθη ὅτι τὰ συμπτώματα καὶ οἱ ἐκδηλώσεις μιᾶς ἀσθένειας εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ οργανισμοῦ νὰ θεραπευτῇ. Ἐπομένως, ἂν χορηγοῦσε μία οὐσία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ μία παρόμοια εἰκόνα συμπτωμάτων μετὰ τὴν ἀσθένεια, θὰ ἐνίσχυε τὸν ἀμυντικὸ μηχανισμό τοῦ πάσχοντος οργανισμοῦ μετὰ ἀποτέλεσμα τὴν ἴαση.

Ὁ Χάνεμαν τὸ πέτυχε αὐτὸ μετὰ τὴν δοκιμὴ τοῦ φαρμάκου τῆς κινίνης, ποὺ φτειαχνόταν ἀπ' τὸν φλοιὸ τῆς κιγχόνης (*cinchona officinalis*) καὶ χρησιμοποιεῖτο γιὰ τὴν ἐλονοσία. Μαζὶ μετὰ ἄλλους συναδέλφους τοῦ ἄρχισε νὰ πειραματίζεται καὶ μετὰ ἄλλα φάρμακα. Τὰ πειράματα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ ὡς «ἀποδείξεις». Ἡ πρώτη σειρά διήρκεσε τρία ἔτη. Τὰ πειρακτικὰ συμπτώματα καταγράφονται σὲ μία φαρμακολογία του («*Materia Medica*»), ὅπου γιὰ πρῶτη φορὰ στοιχειοθετοῦνται καὶ ταξινομοῦνται ὅλα τὰ συμπτώματα μετὰ με-

*Ὁ ἀναβιωτὴς τῆς ἀρχαίας ὁμοιοπαθητικῆς θεραπευτικῆς τέχνης Γερμανὸς Σάμουελ Χά-
νεμαν. Ἡ τέχνη του ξεσήκωσε καὶ ξεσηκώνει ἀκόμη μέχρι σήμερα ἀντιδράσεις ἀπ' τὸ ἰα-
τρικὸ κατεστημένον τῶν φαρμακοβιομηχανιῶν.*

γάλη λεπτομέρεια, νοητικά, ψυχικά, σωματικά.

Λίγα έτη αργότερα ο Χάνεμαν ανέκάλυψε την άρχη της **δυναμοποιήσεως**, που άποτελει και τόν άκρογωνιαίο λίθο της όμοιοπαθητικής. Μαζί με τόν νόμο της έλαχίστης δόσεως ανέκάλυψε ότι ή κρούσις άλλα και ή συνεχής άραιώσις του διαλύματος τών φαρμάκων ένίσχυε τήν άποτελεσματικότητά τους. Άπό χημική άποψη με τήν έπανειλημμένη άραιώση καταλήγουμε στο να μήν ύπάρχη ούτε ίχνος της άρχικης ούσιας του φαρμάκου μέσα στο διάλυμα. Αυτό ύπονοεί ότι τo φάρμακο είναι άναποτελεσματικό. Στην πραγματικότητα όμως ή ένεργειακή ούσία του φαρμάκου, που έλευθερώνεται στο διάλυμα με τες κρούσεις και τες άραιώσεις, γίνεται στο δυναμοποιημένο φάρμακο ισχυρότερη της άρχικης!

Οί διαδικασίες της έκατοστιαίας («C») και της χιλιοστιαίας («M») δυναμοποιήσεως, που θεραπεύει βαθύτερα ψυχονοητικά προβλήματα, έξελίχθηκαν και καθιερώθηκαν αργότερα άπ' τόν σπουδαίο Άμερικανό όμοιοπαθητικό δόκτορα Τζέιμς Τάιλερ Κέντ. Τα όμοιοπαθητικά φάρμακα ή μέσα σήμερα φθάνουν σε αριθμό τα 3500. Σε μεγάλο ποσοστό (80%-85%) είναι φυτικών προελεύσεως, ενώ τα υπόλοιπα (15%) είναι άπό όρυκτά, χημικά ή ζωικά υλικά. Τα σκεύασματα αυτά δεν δοκιμάζονται σε ζώα. Έπειδή έχουν δοκιμασθή σε άνθρωπους, γνωρίζουμε τες άκριβεις επιδράσεις τους στον οργανισμό.

Ο Χάνεμαν έγραψε επίσης τo σπουδαίο έργο «Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης», που άναλύει τήν θεραπευτική τέχνη της όμοιοπαθητικής. Τα συμπτώματα, που μοιάζουν τυχαία, σπάνια, παράξενα και μοναδικά, είναι και τα πολυτιμότερα για τόν όμοιοπαθητικό. Αυτά άναδεικνύουν και τήν ιδιοσυγκρασιακή ευαισθησία του κάθε άνθρωπου. Το όμοιο με τα συμπτώματα της άρρώστιας φάρμακο κατά τόν Χάνεμαν δημιουργεί ένα συντονισμό άνάμεσα στην ούσία και τόν άσθενή. Άποτέλεσμα ή ίασις.

Γρήγορα ή όμοιοπαθητική και ό ίδρυτής της προκάλεσαν τήν έχθρότητα τών ιατρών και τών φαρμακοποιών της έποχής του. Το 1820 του άπαγορεύθηκε με νόμο να χορηγή τα φάρμακά του, που έφτιαχνε μόνος του. Το έργο του λοιδωρήθηκε και τα βιβλία του κáηκαν δημόσια. Το 1821 μετέβη στο Κόθεν, όπου έγραψε τo σπουδαίο έργο του για τα χρόνια νοσήματα (*μιάσματα*). Το 1830, άφou πέθανε ή γυναίκα του, μετέβη στην Γαλλία, όπου παντρεύτηκε ξανά με μία Γαλλίδα. Εκεί έκανε λαμπρή καριέρα νοσηλεύοντας πλούσιους και πτωχούς. Εκτός άπό τήν θεραπεία προσωπικών περιστατικών ένίσχυσε τήν φήμη της όμοιοπαθητικής με τήν θεραπεία έπιδημιών. Πρώτη ήταν ή έπιδημία τυφου, που ξέσπασε στις τάξεις τών ήττημένων στρατιωτών του Ναπολέοντος μετά τήν μάχη της Λειψίας τo 1813. Ο Χάνεμαν περιέθαλψε 180 στρατιώτες, άπ' τους όποιους πέθανε μόνον ένας. Η δεύτερη περίπτωση ήταν, όταν αντιμετώπισε έπιτυχώς μία φοβερή έπιδημία πανούκλας. Ο Χάνεμαν πέθανε τo 1843 σε ήλικία 88 ετών. Μετά τόν θάνατό του ύπήρξε παρόμοια έπιτυχία στην αντιμετώπιση έπιδημίας πανούκλας που έμφανίστηκε τo 1849 στο Σινισνάτι τών Η.Π.Α., όπου πέθαναν μόνον τo 3% άπό τους άσθενείς που αντιμετώπισθηκαν όμοιοπαθητικά, ενώ πέθαναν τo 70% τών άσθενών που έλαβαν συμβατική θεραπεία. Το 1850, στην μεγάλη έπιδημία χολέρας που έπληξε τo Λονδίνο, τo όμοιοπαθητικό νοσοκομείο της πόλεως είχε 16,4% άπώλειες, ενώ τα άλλα νοσοκομεία είχαν 51,8%. Τα στοιχεία αυτά κοινοποιήθηκαν στο άγγλικό κοινοβούλιο. Η μεγάλη άνοδος της όμοιοπαθητικής τόν 19o αιώνα περιωρίσθηκε σημαντικά κατά τήν αύγή του 20oυ. Τότε έγινε και ή ισχυροποίησης του ισχύοντος σήμερα ιατρικού συστήματος.

Αφαίμαξις, ή βασική «θεραπευτική» μέθοδος τών ιατρών του Μεσαίωνα.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ

❶ 'Ο νόμος τών όμοίων: Μία ούσία, πού δημιουργεί συμπτώματα σ' ένα υγιές άτομο, θεραπεύει αυτά τα ίδια τα συμπτώματα σ' έναν άσθενή, δηλαδή τα όμοια συμπτώματα θεραπεύουν τα όμοια. Έδω βλέπουμε ότι ή φιλοσοφία της όμοιοπαθητικής θεωρεί ότι τα συμπτώματα πού παρουσιάζει κάθε άνθρωπος είναι ή προσπάθεια του οργανισμού να θεραπευτή άπ' τα αίτια πού τα προκαλούν. Έπομένως, για να επιτευχθή αυτό, χρειάζεται άπλά να βοηθήσουμε τόν οργανισμό με τó να ενισχύσουμε προσεκτικά αυτά τα συμπτώματα.

❷ 'Ο νόμος της ελαχίστης δόσεως: Η άποτελεσματικότητα της θεραπείας και της πορείας πρòς την ίαση βασίζεται στην χορήγηση της ελαχίστης δόσεως. Σκοπός του όμοιοπαθητικού φαρμάκου είναι να ένδυναμώση και όχι να καταπονήση τó άνοσοποιητικό σύστημα του άσθενούς.

❸ 'Ο νόμος του ένδς φαρμάκου: Η χορήγησης μιās μόνον φαρμακευτικής ούσίας ή μέσου στόν άσθενή σέ μία συγκεκριμένη χρονική στιγμή θεραπεύει και ύπερισχύει της νόσου. Άν χορηγηθή μίγμα φαρμάκων, χάνεται τó πλεονέκτημα της ίάσεως.

4 Ὁ νόμος τῆς κατευθύνσεως τῶν συμπτωμάτων: Ὁ νόμος αὐτὸς διευπλώθη ἀπὸ τὸν σπουδαῖο Ἀμερικανὸ ὁμοιοπαθητικὸ Χέρινκ ὡς ἑξῆς: «*Ἡ ὑποχώρησις τῶν συμπτωμάτων γίνεται ἀπὸ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω* (δηλαδή ἀπὸ τὸ κέντρο πρὸς τὴν περιφέρεια), καὶ τὰ συμπτώματα ὑποχωροῦν μὲ ἀντίθετη κατεύθυνση πρὸς ἐκείνη ποὺ ἐμφανίσθηκαν». Ἐπομένως καὶ ἡ σωστὴ θεραπεία προχωρᾷ ἀπ' τὰ πιὸ σημαντικὰ ὄργανα πρὸς τὰ λιγώτερο σημαντικά. Ὁ ὁργανισμὸς προσπαθεῖ οὐσιαστικὰ νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὴν ἀρρώστια.

5 Ὁ νόμος τῆς ἀναμονῆς ἐξελίξεως τῶν συμπτωμάτων: Ἡ μεταβατικὴ περίοδος πρὸς τὴν ἴαση χρειάζεται τὸν ἀπαραίτητο χρόνον διάρκειας τοῦλάχιστον δύο μηνῶν ἀπ' τὴν λήψην τοῦ πρώτου φαρμάκου.

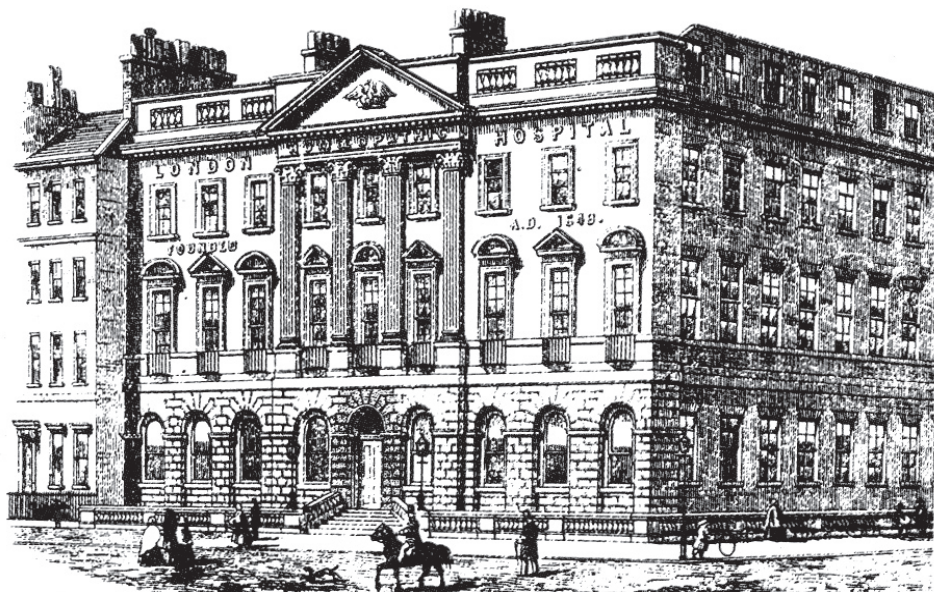
«ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΥΠΑΘΕΙΑ» ΚΑΙ «ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ»

ροῦποτίθεται ὅτι, γιὰ νὰ ἀσθενήσῃ κάποιος, πρέπει νὰ ἔχῃ εὐπάθεια σὲ κάποια συγκεκριμένη ἀρρώστια. Ἄν δὲν εἶναι εὐπαθής, δὲν θὰ τὴν ἐμφανίσῃ. Π.χ. ὁ ἰὸς τῆς γρίπης προσβάλλει σχεδὸν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅμως δὲν νοσοῦν ὅλοι. Ἄν ἀναλογισθοῦμε τὸν θεμελιώδη **νόμο τῆς εὐπάθειας**, γίνεται φανερὸ ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ «κόλλησαν» γρίπη ἦταν ἄρρωστοι πρὶν ἀκόμη τὴν ἐμφανίσουν, διότι, ἂν ἦταν ὑγιεῖς, δὲν θὰ τὴν ἐμφάνιζαν. Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ ἔννοια τῆς ἀσθένειας εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν εὐπάθεια καὶ ὄχι μὲ τὰ ἐξωτερικὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰοὺς. Ἄς σκεφτοῦμε τὴν εὐπάθεια ὡς τὸ ἔδαφος, ποὺ προετοιμάζεται γιὰ νὰ φυτρῶσουν οἱ σπόροι τῆς ἀσθένειας. «Σπόροι» ἐδῶ θεωροῦνται ἡ ἀνθυγιεινὴ διατροφή, τὸ μολυσμένο νερὸ ποὺ πίνουμε, τὰ χημικὰ ποὺ προσβάλλουν τὸν ὁργανισμό μας ἀλλὰ καὶ οἱ «στρεσογόνοι» παράγοντες, ποὺ μᾶς ἐκτροχιάζουν ἀπ' τὴν ἐνεργειακὴ ἰσορροπία μας καὶ ὄχι οἱ ἰοί, ποὺ οὕτως ἢ ἄλλως θὰ μᾶς ἐπισκεφτοῦν ἢ βρίσκονται ἤδη μέσα μας. Στρεσογόνοι παράγοντες εἶναι ὅλες οἱ ψυχονητικὲς ἐπιβαρύνσεις τῶν ψυχικῶν παθῶν μας, ποὺ ζοῦμε καθημερινὰ (οἱ φοβίες, τὸ ἄγχος, ἡ λύπη, οἱ ἀπογοητεύσεις, ἡ ἀνησυχία, ἡ ξαφνικὴ ταραχὴ κ.ἄ.). Ἡ ζωτικὴ ἐνέργειά μας μὲ τὶς φυσικὰς θεραπευτικὰς τῆς δυνάμεις θ' ἀντιμετωπίσῃ πολλὰς ἀπ' αὐτὰς τὶς καταπονήσεις, χωρὶς νὰ ἐμφανιστοῦν συμπτώματα. Κάποια στιγμὴ ὅμως οἱ καταπονήσεις αὐτὲς θὰ γίνουν τόσο ἔντονες, ποὺ ἡ ζωτικὴ ἐνέργειά μας, γιὰ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσῃ, θὰ ἐμφανίσῃ κάποια συμπτώματα, ποὺ ἐμεῖς μάθαμε νὰ ὀνομάζουμε «ἀρρώστια».

Ὅμως τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀσθένεια, τῆς ὁποίας ἡ αἰτία βρίσκεται κάπου στὸ ἐνεργειακὸ ἐπίπεδο. Τὸ σῶμα καὶ οἱ λειτουργίες του διέπονται ἀπὸ μία θαυμαστὴ **αὐτοματοποιημένη νοημοσύνη**. Χωρὶς αὐτὴ τὴν νοημοσύνη δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβίωσῃ. Δύο ἐκ. περίπου λειτουργίες συντελοῦνται ἀνὰ δευτερόλεπτο στὸ ἀνθρώπινο σῶμα! Εἶναι λογικὸ νὰ κατανοήσουμε ὅτι ἡ νοημοσύνη αὐτὴ δὲν θὰ δημιουργοῦσε ποτὲ χωρὶς σκοπὸ καὶ αἰτία μία κατάσταση, ποὺ θὰ ἦταν ἐπιβλαβὴς γιὰ τὸν ὁργανισμό τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρα τὰ συμπτώματα μιᾶς ἀσθένειας (πόνος, πυρετός, ἔκζεμα, ἐφίδρωσις, ἀκόμα καὶ οἱ ὄγκοι) δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀσθένεια-αἰτία ποὺ τὰ δημιουργεῖ. **Τὰ συμπτώματα αὐτὰ τὰ δημιουργεῖ ἡ ζωτικὴ δυνάμη μας, γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸν ὁργανισμό.** Ἐδῶ βρίσκεται καὶ ἡ μεγάλη διαφωνία τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μὲ τὴν σύγχρονη ἱατρική. Ἐνῶ ἡ τελευταία ἐπιτίθεται στὰ συμπτώματα θεωρῶντας ὅτι ἔτσι θὰ θεραπεύσῃ τὴν νόσο,

Το πρώτο ομοιοπαθητικό νοσοκομείο της Βρεταννίας. Ίδρύθηκε το 1849 στο Λονδίνο.

ή ομοιοπαθητική τὰ ἐνισχύει. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ ομοιοπαθητικὴ συνεργάζεται καὶ βοηθᾷ τὴν ζωτικὴ ἐνέργεια νὰ θεραπεύσῃ τὸ αἷτιο τῶν συμπτωμάτων. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐνεργειακοῦ αἰτίου, ποὺ προκαλεῖ τὶς πυώδεις ἀμυγδαλές, τοὺς πολύποδες ἢ τὴν πέτρα στὴν χολή, θὰ ἀποκαταστήσῃ καὶ τὴν ἴαση στὸ ὕλικὸ σῶμα.

Ὁ ἄσφικτικὸς ἐναγκαλισμὸς τῆς συγχρόνου ἱατρικῆς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀπὸ τὶς ἐβραϊκῶν συμφερόντων χημικὲς φαρμακοβιομηχανίες μὲ τὰ σύγχρονα τοξικὰ χημικὰ φάρμακα καὶ τὶς πολὺπλοκες παρενέργειές τοὺς ἔχει ἐπιδεινώσει καὶ ὑποβαθμίσει τὸ ἐπίπεδο τῆς παγκόσμιας ὑγείας.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

Ὁ 1991 τρεῖς καθηγητὲς ἱατρικῆς ἀπ' τὴν Ὁλλανδία παρουσίασαν μίαν συνολικὴ μελέτη 107 δοκιμῶν ομοιοπαθητικῶν φαρμάκων τῶν τελευταίων 25 ἐτῶν, ποὺ τὶς δημοσίευσαν στὸ ἱατρικὸ περιοδικὸ «British Medical Journal» τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1991, οἱ ὁποῖες ἔδειξαν πληθώρα θετικῶν συμπερασμάτων γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ομοιοπαθητικῆς. Συγκεκριμένα:

- 13 ἀπὸ τὶς 19 δοκιμὲς ἔδειξαν ἐπιτυχήν θεραπεία γιὰ τὶς λοιμώξεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ.
- 6 ἀπ' τὶς 7 δοκιμὲς ἔδειξαν θετικὰ ἀποτελέσματα στὴν θεραπεία διαφόρων λοιμώξεων.
- 5 στὶς 5 δοκιμὲς ἔδειξαν ἐπιτυχήν θεραπεία τῆς ἀνοιξιάτικης ἀλλεργίας (ἐαρινοῦ κατάρρου).
- 5 ἀπὸ τὶς 7 δοκιμὲς ἔδειξαν ταχύτερη ἀνάρρωση μετὰ ἀπὸ ἐνδοκοιλιακὴ ἐπέμβαση.
- 4 στὶς 6 δοκιμὲς προήγαγαν τὴν θεραπεία ρευματολογικῶν παθήσεων.

- 18 απ' τις 20 δοκιμές έδειξαν όφελος στην αντιμετώπιση πόνου ή τραύματος.
- 8 από τις 10 δοκιμές έδειξαν θετικά αποτελέσματα στην καλύτερευση και άνακούφιση ψυχοδιανοητικών προβλημάτων.
- 13 απ' τις 15 δοκιμές έδειξαν όφελος σε θεραπεία διαφόρων νοσημάτων.

Πολλές τέτοιες θετικές μελέτες έχουν παρουσιασθή τα τελευταία έτη σε όλο τον κόσμο για όλων των ειδών τις παθήσεις. Τα συμπεράσματα είναι παντού τα ίδια.

Σήμερα στις περισσότερες χώρες του κόσμου ασκείται επιτυχώς ή όμοιοπαθητική. Στην Μ. Βρεταννία καλύπτεται νοσοκομειακά και φαρμακευτικά απ' το κρατικό ασφαλιστικό σύστημα. Η βασιλική οικογένεια του Μπάκιγγαμ έδω και έναμισυ αιώνα, απ' την εποχή της βασίλισσας Βικτωρίας, θεραπεύεται αποκλειστικά απ' την όμοιοπαθητική. Στην Γερμανία απ' το 1939 καλύπτεται επίσημως απ' τα δημόσια ασφαλιστικά ταμεία. Παρομοίως συμβαίνει και στην Έλβετία. Απ' τον Οκτώβριο του 2003 άναγνωρίσθηκε επίσημως και στην Πορτογαλία. Στην Ρωσία, στην Ουκρανία, στην Γεωργία, στην Ολλανδία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στο Βέλγιο και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες ασκείται ως άναγνωρισμένη θεραπευτική μέθοδος από γιατρούς και μη γιατρούς. Στις Η.Π.Α. ή όμοιοπαθητική άνθει. Το 60% των ιατρικών σχολών διδάσκουν στους φοιτητές τους την όμοιοπαθητική και άλλες έναλλακτικές θεραπευτικές μεθόδους. Παρομοίως συμβαίνει και στις χώρες της Λατινικής Άμερικής, στον Καναδά, στην Αυστραλία, ακόμα και στον Άραβικό κόσμο.

Στην σύγχρονη Ελλάδα ή κατάσταση είναι άπογοητευτική. Στην χώρα που γεννήθηκε ή όμοιοπαθητική, ή άσκησή της γίνεται κάτω από ένα καθεστώς «ήμιπαρανομίας». Παρά τους λίγους αλλά σπουδαίους όμοιοπαθητικούς θεραπευτές που διαθέτουμε, συχνά έκτοξεύονται κατηγορίες κατά της όμοιοπαθητικής από εκπρόσωπους της επίσημης ιατρικής, οι όποιοι συνήθως θεωρούν την παγκοσμίως άναγνωρισμένη θεραπευτική αυτή τέχνη του Ιποκράτους και του Χάνεμαν ως ψεύτικη. Πρέπει το κράτος νά δώσει έλεύθερα την θεραπευτική αυτήν τέχνη στον έλληνικό λαό, που τόσο πολύ την χρειάζεται. Ο όλιγομελής Σύλλογος Όμοιοπαθητικών Ελλάδος δέν έχει την δύναμη νά εισακουσθή.

Όμως, έπειδή ζούμε στην εποχή του «ό,τι δηλώσης, είσαι», χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή από τους ενδιαφερόμενους άσθενείς στην έπιλογή του σωστού όμοιοπαθητικού θεραπευτή, διότι κυκλοφορούν στην αγορά άρκετοι έπιτήδειοι, που, ενώ δηλώνουν όμοιοπαθητικοί, ούσιαστικώς είναι «κομπογιαννίτες».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ατοικούμε στην χώρα που γεννήθηκαν όλων σχεδόν των ειδών οι θεραπευτικές τέχνες, τη χώρα που άνέδειξε τους μεγαλύτερους φυσιάτρους, φυσιοθεραπευτές και ιατρούς της αρχαιότητας. Η πανάρχαια έλληνική όμοιοπαθητική θεραπευτική μέθοδος προσφέρει σίγουρες και αποτελεσματικές θεραπείες για όλων των ειδών τις παθήσεις με φθηνό κόστος και χωρίς παρενέργειες. Η μεγαλύτερη άπόδειξή της είναι οι χιλιάδες πρώην άσθενείς της, που έχουν θεραπευτή ή κατά τα μέγιστα βοηθητή.

Βασίλειος Μανρομμάτης

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

«Η ΔΙΩΞΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ»:

Έργο της γλύπτριας καὶ ζωγράφου κ. Κωνσταντίνας Αναστασιάδου, ἡ ὁποία τὸ φιλοτέχνησε εἰδικὰ γιὰ τὸ ἀφιέρωμα αὐτὸ τοῦ «Δαυλοῦ».

ἐ ἀφορμὴ τὸν θόρυβο ποὺ ἔγινε α) γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Βέλγου ζωγράφου **Thiery de Cordier** στὴν ἔκθεση τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδος «Outil-look» καὶ τὴν ἀφαίρεσή του ἀπὸ τοὺς ἰουδαιοχριστιανοὺς καὶ β) τὰ διαδραματισθέντα στὸ «**Συνέδριο κατὰ τῆς Νεοειδωλολατρίας**» (!), ποὺ πραγματοποιήθηκε τὴν Ἀνοιξὴ τοῦ 2003 στὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς **παπᾶ-Γ. Μεταλληνὸ** καὶ **παπᾶ-Θ. Ζήση**, στὸ ὁποῖο βλασφήμησαν κατὰ συρροὴν ὄχι μόνον τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων (ἀποκάλεσαν τὴν Ἀφροδίτῃ πόρνη καὶ τὸν Δία αἰμομίκτη καὶ βιαστή) ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν προχριστιανικὸ πολιτισμὸ συλλήβδην... καὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, γίνεται φανερὸ ὅτι οἱ ἰουδαιοχριστιανοὶ δὲν ἀνέχονται τὴν ἀνεξιθρησκεία, γι' αὐτὸ καὶ ζήτησαν αὐτεπὶ γγελτὴ δίωξιν τοῦ «Δ» ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα, ὡς μὴ ἀσπαζόμενου τὰ χριστιανικὰ δόγματα. Προφανῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἂν μὴ τι ἄλλο, εἶναι ἀνέραστοι, διότι ἀλλιῶς δὲν θὰ κατηγοροῦσαν τὴν θεὰ τοῦ Ἑρωτα ὡς πόρνη.

Σύμφωνα μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Θεογονίαν ὁ Κρόνος (δηλαδὴ ὁ Χρόνος) ἐγέννησε τὸν **Αἰθέρα**, ποὺ τὸν περικύκλωνε ἡ Νύχτα καὶ τὸν διφυῆ **Ἑρωτα**, τὸν ὁποῖον οἱ νεώτεροι ὠνόμασαν Λόγον, Φάνητα, Ἥρικαπαῖον, Διόνυσον, Δία καὶ Ἥλιον. Τὸ σύμβολο τοῦ Ἑρωτος εἶναι ὁ φτερωτὸς θεὸς μὲ τὰ βέλη καὶ συμβολικὴ θεὰ τοῦ Ἑρωτος ἡ Ἀφροδίτη.

Ἄς ἰδοῦμε τὴν «**Κλίμακα τοῦ Ἑρωτα**», ποὺ ἀνέλυσε ἡ Διοτίμα στὸν Σωκράτη, ὅταν τὴν ρώτησε τί ἐστὶ Ἑρως (Πλάτων, «Συμπόσιον»): «**Ἡ Διοτίμα εἰκόνισε τοὺς ἀνιόντες ἀναβαθμοὺς τοῦ Ἑρωτα, γοῦ τοῦ Πόρου καὶ τῆς Πενίας. Τὰ ἔργα τοῦ Ἑρωτα πρῶτα καρπίζουν τὰ ὥραϊα σώματα. Ὑστερα λαξουργοὺν τὶς ὥραϊες ψυχάς. Στὴν συνέχεια γεννοῦν τοὺς πλουτοφόρους σκοπούς. Ὡσὰν τὴν ἄπτερο Νίκη ζωντανεύουν τὴν περωτὴ Βούλησιν, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τοὺς εὐεργούς δρᾶστες, ποὺ φυλάγουν τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὴν κοινότητα καὶ καλλύνουν τὴν ζωὴ τους. Τοὺς νομοθέτες, ὅπως ὁ Σόλων καὶ ὁ Λυκούργος. Τοὺς εὐεργέτες, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς. Τοὺς τυραννοκτόνους, ὅπως ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων. Καὶ τέλος, ψηλὰ-ψηλὰ, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔχει ψηλότερα, ὁ Ἑρωτας γεννᾷ καὶ καταστερώνει (κάνει ἀστέρια) τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης. Τὸν Πολύκλειτο, τὸν Ὀβίδιο, τὸν Ἱπποκράτη κ.ο.κ.».**

Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Σωκράτη τὸ νὰ ᾿σαι καὶ νὰ μένης ἄνθρωπος δηλώνει ὅτι δὲν κρεουργεῖς τὸ φη σικὸ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς -ὅπως κάνουν οἱ ἰουδαιοχριστιανοὶ- μὲ διαταγὰς τοῦ τύπου «**Οὐ μοιχεύσεις**». Διότι αὐτὲς ἀπεργάζονται καταπίεση, ἀπωθήσεις, νευρώσεις, διαστροφές, τὸ ξερρίζωμα τοῦ φη σικοῦ ἐλιξηρίου, τὴν καταχέρωση τοῦ ψυχικοῦ τοπίου, τὴν ἐρωτικὴ τερατογένεση καὶ τερατουργία - καὶ ὄχι μόνον.

Οἱ «νεοχριστιανοί», ἀνέραστοι καὶ στρεβλόψυχοι ὅπως οἱ προκατόχοί τους πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιετίες, χτίζουν νέα Βασιλῆα καὶ νέο Ἀλκατράζ βίας, τρομοκρατίας καὶ καταπίεσης γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Θὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ ξανασκοτίσουν τὰ ἔργα τοῦ Ἑρωτα καὶ νὰ τὰ περικυκλώσῃ ξανά ἡ Νύχτα;

Κ. Χ. Κωνσταντινίδης

Ῥποστράτηγος ἐ.ἀ.

Στὴν ἐναντι σελίδα: Πίνακας τοῦ Τιτσιάνο καὶ φέρει τὸν τίτλο «**Ἡ Ἀφροδίτη ἐπιδένει τὸν κακοποιημένο Ἑρωτα**». (Πινακοθήκη Μποργέζε, Ρώμη.)

ΚΑΙ Η «ΚΛΙΜΑΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ»

“ΟΣΙΓ
CΩΜΑ
ΕΝΙΚΗ
CΕΝ, ΟΥ
ΤΟC ΦΥ,
CΙΝ ΕΝΙ
ΚΗCΕΝ

“ΟCΤC CΩ
ΗΑ ΕΝΙΚΗ
CΕ ΞΩC ΦΥ
CΙΝ ΕΝΙΚΗ
CΕ Ο ΔΕ ΦΥ
CΙΝ ΝΙΚΗC
ΠΑΝΩΝ ΥΠΕ
ΦΥCΙC ΕΙΕΝΕ
ΤΟ

ΤΟ ΕΙC
ΠΑΝΤΑ
ΕΑΤΤΟΝ
ΒΙΑΖΕC,
ΘΑΙ ΑΥ
ΤΗ ΕCΙΝ
Η ΟΔΟC
ΤΩ ΘΕΩ

Κάτω από κάθε άγιο φαίνονται σε μεγέθυνση αυτά που γράφουν τα χαρτιά που κρατά. Οι χριστιανοί άγιοι αγωνιούν να αντικαταστήσουν το «κατὰ φύση» με το «παρὰ φύση». Παραγγέλλουν τη νίκη ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τη νίκη ἐπὶ τῆς φύσης. Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ ἅγιος ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ὁδὸς τοῦ θεοῦ εἶναι νὰ βιάξης τὸν ἑαυτό σου. (Οἱ τοιχογραφίες εἶναι ἀπὸ τὴ Μονὴ Πεντέλης.)

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Τί και γιατί γιορτάζουμε στις 14 Φεβρουαρίου

«Επικαλοῦμαι τὸν μέγαλο, τὸν περιπόθητο, τὸν γλυκὺ Ἑρωτα, τὸν ἰσχυρὸ τοξότη ποὺ φλογίζει μὲ δύναμη τοὺς ἀνθρώπους, τὸν ταχὺ καὶ ἀσυγκράτητο, ποὺ εἶναι οἰκείος στοὺς θεοὺς, ...ἐσὺ μόνον, Ἑρωτα, κρατᾷς τὸ πη δάλιο ὄλων αὐτῶν, εἶσαι κυρίαρχος, ἐπεὶ κρατᾷς τὰ κλειδιά τοῦ ἐπουρανίου αἰθέρος, τῆς θάλασσας, τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου». (Πρόκειται γιὰ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν ὁρφικὸ ὕμνο, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Ἑρωτα.)

πὸ πανάρχαιες ἐποχὲς οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἐπισημάνει καὶ ἐξάρει τὴν ἀδιαφιλονίκητη ἰσχὺν τοῦ Ἑρωτα ἐντὸς τοῦ Σύμπαντος· δὲν ἐξυμνοῦσαν μόνον τὴ σεξουαλικὴ δύναμη, τὴ φυσικὴ παρόρμηση πρὸς ἔνωση τῶν ἀντιθέτων φύλων, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν ἐντὸς τῆς φύσεως δύναμη, ποὺ ἐξωθεῖ σὲ ἔνωση καὶ δημιουργία κάθε καλοῦ καὶ ὡραίου, χρήσιμου καὶ θαυμαστοῦ. Οἱ ἀναφερόμενες ὡς ὀργιαστικὲς τελετουργίες τοῦ Διονύσου ἦταν συμβολισμὸς τῆς δημιουργικῆς δύναμης τοῦ Ἑρωτα, ὅπως τὴν εἶχαν συλλάβει καὶ τὴν ἐξεδήλωναν οἱ Ὀρφικοί.

Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, αἰσθανόμενοι τὴν ἀνάγκη νὰ συνεχίσουν νὰ τιμοῦν τὸν Ἑρωτα –ἀποκομμένοι ὅμως ἐδῶ καὶ 17 αἰῶνες ἀπὸ τὴν παράδοσή τους–, προσέφυγαν στὸν ἑορτασμὸ ἐνὸς τελείως ἄσχετου μὲ τὸν ἑρωτα χριστιανοῦ ἀγίου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀγίου Βαλεντίνου. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία (γιὰ εὐνοήτους λόγους) ἀντιδρᾷ στὴν λατρεία τοῦ ἀγίου Βαλεντίνου μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι εἶναι ξένος (Ρωμαῖος ἴσως) καὶ προτείνει ἀντ’ αὐτοῦ τὴ λατρεία δυὸ ἄλλων ἀγίων (ἐπίσης ξένων, Ἑβραίων ὅμως), συμβάλλοντας ἔτσι στὴ σύγχυση ποὺ ἔχει ἐπιφέρει τὸ ἐλληνοχριστιανικὸ ἰδεολόγημα στὰ μυαλὰ τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ γιορτὴ τοῦ Ἑρωτα στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Ρώμη

τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος (ποὺ διαρκοῦσε ἀπὸ τὰ μέσα Ἰανουαρίου ἕως τὰ μέσα Φεβρουαρίου) γιορταζόταν στὴν ἀρχαία Ἀθήνα ὁ Ἱερὸς Γάμος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἀπὸ τὴν γιορτὴ αὐτὴ πῆρε τὸ ὄνομά του ὁ μήνας, ποὺ γιὰ τοὺς Ἀθηναίους ἦταν ὁ κύριος μήνας τελέσεως τῶν γάμων τους, καθ’ ὅτι θεωροῦσαν ὅτι αὐτὴ ἡ μεταβατικὴ ἐποχὴ –τοῦ τέλους τοῦ χειμῶνα καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνοιξῆς– προσφερόταν γιὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου καὶ τὴν ἐπίτευξη τῆς σύλληψης. Βρίσκονταν ἔτσι σὲ ἁρμονία μὲ τὴ φύση, ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ ἀνθοφορήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ τὰ ἀνθισμένα φυτὰ καὶ οἱ ἑρωτικὲς περιπτύξεις τῶν θεῶν ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκδηλώσεις τῆς ἰδίας δύναμης, τοῦ Ἑρωτα.

Σὲ μεταγενέστερες ἐποχὲς στὴν ἀρχαία Ρώμη συνέχισαν νὰ τιμοῦν τὸν Ἑρωτα καθὼς καὶ τὴν Ἥρα –τὴν ὁποία εἶχαν μετονομάσει σὲ Γιούνιο (Juno). Τὴν τιμοῦσαν στὶς 14 Φεβρουαρίου ὡς βασίλισσα τῶν ρωμαϊκῶν θεῶν καὶ θεαινῶν καὶ προστάτιδα τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ γάμου. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα –15 Φεβρουαρίου– ἀρχίζαν τὰ Λουπερκάλια, γιορτὲς

ἀφιερωμένες στη γονιμότητα και σὸν ἔρωτα. Τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν ἑορτῶν οἱ νέες κοπέλες ἔρριχναν ἓνα χαρτάκι μὲ τὸ ὄνομά τους σὲ ἓνα δοχεῖο. Κάθε νέος τραβοῦσε κι ἀπὸ ἓνα χαρτάκι καὶ μὲ ὅποια κοπέλα τοῦ τύχαινε περνοῦσαν μαζί τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς γιορτῆς· κι ἂν ἐνδεχομένως ἐρωτεύονταν, ἀργότερα παντρεύονταν.

Ἀπὸ τὴ χαρὰ στὴν «ἐνοχὴ» καὶ τὴν «ἁμαρτία»

Ὅ τι μεσολάβησε κι ἀπὸ αὐτὲς τὶς γιορτὲς φτάσαμε στὴ λατρεία τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου εἶναι γνωστό. Μὲ τὴ δικτατορικὴ ἐπιβολή του ὁ Χριστιανισμὸς κατήγγησε μὲ ἄγιους τρόπους ὅλες τὶς γέφυρες μὲ τὴν κατὰ φύσιν ζωή. Τέχνες, ἐπιστῆμες, ἑορτές, πολιτισμὸς, παραδόσεις κι ἔθιμα συρρικνώθηκαν κι ἀλλοτριώθηκαν. Ἀξίες καὶ πρότυπα πανάρχαια περιφρονήθηκαν μὲ ἀνεπανόρθωτες ἐπιπτώσεις. Ἡ ρώμη ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν ἀσθενικότητα, ἡ ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὴν ταπείνωση, ἡ χαρὰ κι ἡ εὐτυχία γιὰ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τὴ μελαγχολία, ὁ ἥρωας ἔγινε μάρτυρας, ἡ ἔρευνα ἀλογηγιστὴ. Οἱ ἐλευθεροὶ ἄνθρωποι χρίστηκαν «δοῦλοι τοῦ Θεοῦ». Ὁ Χριστιανισμὸς «βάλλθηκε νὰ ἀρρωστήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀντιστρέφοντας τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ νοσηροῦ καὶ τοῦ ὑγιοῦς, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου», ὅπως παρατηρεῖ ὁ Νίτσε. Ἐχθρότητα καλλιεργήθηκε γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα κι ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτα, ἡ Ἄφροδιτη, διαπομπεύθηκε ὡς πόρνη καὶ δαιμόνισσα, κι οἱ ναοὶ τῆς μετατράπηκαν σὲ πορνεῖα – χαμαιτυπεῖα. Ἡ ἐρωτικὴ πράξη ἀπὸ φυσιολογικὴ λειτουργία καὶ χαρὰ ἔγινε ἁμαρτία, θεωρήθηκε πηγὴ ὅλων τῶν δεινῶν τῆς ἀνθρωπότητας, διασάλεψε τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν γέμισε ἐνοχές, νευρώσεις κι ἄγχος.

Τὸ εὐαγγέλιο εἶναι σαφές:

- «Καὶ ὑπάρχουν εὐνούχοι, αὐτοὶ ποὺ εὐνούχισαν τοὺς ἑαυτοὺς τους γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» («κατὰ Ματθαῖον», 19, 12).
- «Κάθε ἓνας ποὺ βλέπει γυναῖκα καὶ τὴν ἐπιθυμεῖ, ἤδη ἐμοίχευσε... ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σὲ σκανδαλίσῃ, βγάλτον καὶ πέτα τον... ἐὰν τὸ δεξιὸν σου χέρι σὲ σκανδαλίσῃ, κόψτο καὶ πέτα το· διότι σὲ συμφέρει νὰ χάσῃς ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη σου, προκειμένου νὰ μὴ βληθῇ ὅλο τὸ σῶμα σου στὴν γέενναν» («κατὰ Ματθαῖον», 5, 27-30).

Εἶναι ἀπίστευτο τὸ πόσες πολλὲς ἡμέρες τοῦ ἔτους ἀπαγορεύεται νὰ συννευρεθῇ ἐρωτικὰ ἓνα καθ' ὅλα νόμιμο ὁρθόδοξο ἀνδρόγυνο:

- 50 ἡμέρες πρὶν τὸ Πάσχα.
- 15 ἡμέρες πρὶν τὸν Δεκαπενταύγουστο.
- Μερικὲς ἡμέρες πρὶν τὴν ἑορτὴ τῶν 12 Ἀποστόλων (δὲν εἶναι σταθερή).
- 40 ἡμέρες πρὶν τὰ Χριστούγεννα.
- Τὶς παραμονὲς ἐπισήμων ἀργιῶν (Φώτων, Σταυροῦ κ.τ.λ.).
- Κάθε Τετάρτη (ἐπειδὴ Τετάρτη συνελήφθη ὁ Ἰησοῦς).
- Κάθε Παρασκευὴ (ἐπειδὴ Παρασκευὴ σταυρώθηκε).
- Ἐκτὸς τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς κάθε δευτέρη Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο, ὅταν ὁ χριστιανὸς πρόκειται νὰ μεταλάβῃ τὴν Κυριακή. (Κάθε καλὸς χριστιανὸς μεταλαμβάνει τουλάχιστον κάθε 15 ἡμέρες.)

Ἄν ἐκτὸς τῶν παραπάνω ἡμερῶν ληφθοῦν ὑπ' ὄψη καὶ τὰ ἔμμηνα τῆς γυναίκας, τότε ἀπὸ τὶς 365 ἡμέρες τοῦ χρόνου ἀπομένουν διαθέσιμες γιὰ ἐρωτικὴ συνεύρεση στὸ ζευγάρι σχεδὸν μόνον 100 ἡμέρες, δηλαδὴ λιγότερες ἀπὸ τὸ ἓνα τρίτο.

Ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος ἀνέχεται ἀπλῶς τὸν γάμο γιὰ ἓνα καὶ μόνον λόγο: «ἐπειδὴ προμηθεύει στὸν κόσμον παρθένες». Ὁ ἅγιος Κυπριανὸς θεωρεῖ τὶς παρθένες «συζύγους τοῦ Ἰησοῦ», ἄρα κάθε ἐπαφὴ τους μὲ ἄντρα σημαίνει «μοιχεία σὲ βάρος τοῦ Χριστοῦ». Οἱ Πατέρες

Οί αρχαίοι θεοὶ ἀπεικονίζονταν γεμάτοι ἐρωτικὸ σφῆγος. Οἱ χριστιανοὶ ἄγιοι παρονοιάζονται ἐξαντλημένοι, βλοσυροὶ καὶ σκυθρωποί.

Ὁ ἅγιος Βαλεντίνος.

Στὴν ἐπάνω σειρὰ: ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα.

τῆς Ἐκκλησίας (ἄτομα δηλαδή ποὺ δὲν ἔκαναν οἰκογένεια καὶ παιδιά, δὲν ἔγιναν πατέρες) διαίρεσαν καὶ ταξινόμησαν ὅλες τὶς φυσιολογικὲς βιολογικὲς λειτουργίες, τὶς ὁποῖες θεώρησαν ἀκάθαρτες καὶ τὶς βάπτισαν ἁμαρτίες. Θέσπισαν κανόνες καὶ ποινὲς (μετάνοιες, ξηροφαγία, γονυκλισίες κ.τ.λ.) γιὰ κάθε εἶδους «παρέκκλιση». Τέτοιες «παρεκκλίσεις» θεωροῦνται τὸ νὰ πλυθῇς, νὰ περιποιηθῇς τὴν κόμμωσή σου, νὰ φιλήσῃς ἢ νὰ χαϊδέψῃς ἄτομο ἄλλου φύλου, ἀκόμα κι ἂν δὲν ἔχῃς ὠλοκληρωμένη ἐπαφὴ μαζί του, καὶ ἄλλα πολλά. Εἰδικὰ στὸ «Πηδάλιον», στὸ ὁποῖο ἔχουν συγκεντρωθῇ ὅλες οἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὸ θέμα τοῦ ἔρωτα κι οἱ ἀντίστοιχες ποινὲς καταλαμβάνουν πλείστες σελίδες. Ἡ ταξινόμηση σὲ πολλὲς κατηγορίες (ὄνειρώξη, ρεύση, ἀμοιβαία αὐτοϊκανοποίηση κ.λπ.) ἀγγίζει τὰ ὅρια τοῦ παραλογισμοῦ («Δ», τ. 274).

Ἡ πᾶστογοράφηση μιᾶς ἑορτῆς τῆς φύσης σὲ χριστιανικὴ

Ἐρωτας ὅμως εἶναι πανίσχυρος. Οὔτε οἱ θεοὶ δὲν μποροῦν νὰ τοῦ ξεφύγουν. Οἱ ἐντεταλμένης ὑπηρεσίας θεοκράτες μπορεῖ νὰ ἔκλαψαν βιβλιοθήκες, νὰ γκρέμισαν ναοὺς, νὰ σκοτώσαν φιλοσόφους, νὰ ἰσοπέδωσαν ὁλόκληρες πολιτείες, τὸν Ἐρωτα ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν νικήσουν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς τὸν Ἐρωτα. Ὁ σύγχρονος Ἕλληνας ἐπιθυμῶντας διακαῶς νὰ συνεχίξῃ νὰ τιμᾷ καὶ νὰ γιορτάζῃ τὸν Ἐρωτα, ξεκομμένος ὅμως ἀπὸ τὴ γνήσια καὶ σεβόμενη τὴ φύση παράδοσή του καὶ πελαγωμένος στὴ σχιζοφρένεια τοῦ ἐλληνοχριστιανισμοῦ, δέχθηκε ὡς ἅγιο τοῦ Ἐρωτα τὸν Βαλεντῖνο, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ Δύση καὶ οὐδόλως σχετίζεται μὲ τὸν Ἐρωτα. Τί ἄνθρωπος ὅμως ἦταν τὸ ἄτομο αὐτό, ποὺ τὸ ἔχρισαν «προστάτη τοῦ Ἐρωτα»;

Ὁ αὐτοκράτορας Κλαύδιος ὁ Β΄ τὸν 3ο αἰῶνα μ.Χ. ἀντιμετωπίζοντας προβλήματα λειψανδρίας γιὰ τὴν ἐπάνδρωση τῶν λεγεόνων του καὶ πιστεύοντας ὅτι αἰτία ἦταν τὸ ὅτι οἱ νέοι ἄνδρες προτιμοῦσαν νὰ μένουν στὰ σπίτια τους μὲ τὶς γυναῖκες τους, ἀντὶ νὰ κατατάσσονται στὸ ρωμαϊκὸ στρατό, ἔλαβε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀκυρώσῃ ὅλους τοὺς ἀρραβῶνες καὶ τοὺς γάμους. Ὁ Βαλεντῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη ἀποφύγει τὴ στράτευση, καθ' ὅτι εἶχε γίνῃ ἱερέας, ἀποφάσισε νὰ βοηθᾷ τοὺς Ρωμαίους ἀντιρρησίες συνειδήσεως νὰ ἀποφεύγουν κι αὐτοὶ τὴν κατάταξη κι ἄρχισε νὰ τελῇ μυστικὰ γάμους. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶχε ἤδη ἀρχί-

Ὁ Ἔρως. Ἄγαλμα τοῦ Λωρὰν Ὁνόρ Μαρκίς. (Γλυπτοθήκη Κοπεγχάγης.)

σει εξαπλούμενος να ροκανίζει τα θεμέλια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ἐνσπείροντας τις γνωστές του ιδέες («*ἂν σὲ κτυπήσουν στὸ ἓνα μάγουλο, γύρινα καὶ τὸ ἄλλο*») γιὰ τὴν εὐκόλη αὐτοεξουδετέρωση τῶν ἀντιπάλων τοῦ ἐβραϊσμοῦ. Ὁ Βαλεντίνος –ἀγνώστου καταγωγῆς– ἔπαιξε ἄριστα τὸ ρόλο του. Κάποια στιγμή ὅμως ἡ ἀντικρατική του δράση ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τις ἀρχές, ὁπότε, ὅπως ἦταν φυσικό, τὸν συνέλαβαν, τὸν κατεδίκασαν σὲ θάνατο καὶ τὸν ἐκτέλεσαν. Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ ἅγιο γιὰ τις ὑπηρεσίες του καὶ νὰ γιορτάξῃ τὴ μνήμη του στὶς 14 Φεβρουαρίου.

Στὰ τέλη τοῦ 5ου αἰῶνα μ.Χ. ὁ πάπας Γελάσιος, προσπαθώντας νὰ καταργήσῃ τὰ Λουπερκάλια, μετέφερε τὴ γιορτὴ μία μέρα πρὶν. Ἔτσι οἱ γιορτὲς τοῦ Ἑρωτα συνέπεσαν μετὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἀγίου Βαλεντίνου, ὁ ὁποῖος –ἐρήμην του– ἔμεινε στὴ συνείδηση τοῦ κόσμου ὡς ἅγιος-προστάτης τῶν ἐρωτευμένων.

Χριστόδουλος: «Ὅχι Ρωμαίους, θέλω Ἑβραίους!»

πὸ τότε ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια (ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν κατὰ κάποιον τρόπο ἀναβίωση τῶν ἐορτῶν τοῦ Ἑρωτα στὴ Δύση ἔστω καὶ γιὰ ἐμπορικοὺς λόγους) ἄρχισαν καὶ οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες νὰ ἀνταλλάσσουν ἐρωτικά δῶρα στὶς 14 Φεβρουαρίου, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἄρχισε τις διαμαρτυρίες: «*Μὴν λατρεύετε τὸν Βαλεντῖνο, γιατί αὐτὸς ὁ ἅγιος εἶναι ξένος*». Πόσοι ὅμως ἀπὸ τοὺς ἁγίους ποὺ λατρεύει ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἕλληνες; Εἶναι Ἑλληνας ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Λῶτ, οἱ προφῆτες; Εἶναι Ἑλληνας ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ μητέρα του, ἡ Μαριάμ; Εἶναι Ἕλληνες πρωτοκλασάτοι ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως ὁ Κωνσταντῖνος, ἡ Ἐλένη, ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Γεώργιος, ὁ Δημήτριος καὶ τόσοι ἄλλοι; Ἡ μήπως ὁ ἅγιος τῆς ὑπερκατανάλωσης Santa Claus – κοινῶς Ἀι Βασίλης, τὸ διαφωτιστικὸ ἀντὶ εὔρημα τῆς Κόκα Κόλα (βλ. «Δ», τ. 275);

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος πρότεινε πρὸ πενταετίας νὰ ἐορτάζουμε στὶς 13 Φεβρουαρίου ὡς προστάτες τῶν ἐρωτευμένων τὸν Ἀκύλα καὶ τὴν Πρίσκιλλα. Ὅπως ἔχουμε ἐξετάσει σὲ προηγούμενα τεύχη μας (272, 273, 275), ὅταν ἔφτανε ὁ ἀπόστολος Παῦλος σὲ μία πόλη, πάντα πῆγαινε στοὺς Ἑβραίους παροίκους της, οἱ ὁποῖοι τοῦ παρῆχαν φιλοξενία καὶ μετὰ πῆγαινε στὴ Συναγωγὴ, ὅπου κατὰστρωναν σχέδια γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Ἀκύλας –σκηνοποιός, κάτοικος Κορίνθου– ἦταν ὁ Ἑβραῖος ἐκεῖνος ποὺ μαζί μετὰ τὴ γυναῖκα του Πρίσκιλλα φιλοξένησαν τὸν Παῦλο, ὅταν ἔφτασε στὴν Κόρινθο. Ἀργότερα τὸν ἀκολούθησαν στὸ ταξίδι του στὴν Ἑφεσο («Πράξεις», κεφ. 18 καὶ «Α' πρὸς Κορινθίους», 16,19). Τὸ νὰ μὴν ἀρέσῃ στὸν κ. Χριστόδουλο ὁ Βαλεντίνος, γιατί εἶναι ξένος, εἶναι ἀπόλυτα κατανοητό. Ἡ πρότασή του ὅμως νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὄχι μετὰ κάποιον Ἑλληνα –ἂν καὶ εἶναι δύσκολο νὰ βρῆς Ἑλληνες στὸ ὁρθόδοξο ἐορτολόγιο– ἀλλὰ μετὰ δύο Ἑβραίους, ποὺ ἐπίσης δὲν ἔχουν καμμία σχέση μετὰ τὸν Ἑρωτα, ἔχει νὰ κάνει μετὰ τὴν καταγωγὴ, τὸν προσανατολισμὸ καὶ τὴ διαχρονικὴ ἐβραϊκὴ ἐξάρτηση τῆς ἡγεσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὅπως καὶ νὰ ἐορτάζεται οἰοσδήποτε «προστάτης τοῦ Ἑρωτα» πάντως, δυτικὰ ἢ ἀνατολικά, στὶς 14 Φεβρουαρίου, ἢ σὲ ὅποιαδήποτε ἄλλη ἡμέρα τοῦ ἔτους, κανένας ἐνθουσιασμός, κανένα ἔργο δημιουργικὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς τὴν ἐρωτικὴ ἐμπνευση, τὴν παρόρμηση, τὴν διέγερση καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προκαλεῖ ὁ ἴδιος ὁ χωρὶς «προστάτες» παντοδύναμος Ἑρως. Ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι κι Ἕλληνες μποροῦμε καὶ πρέπει ν' ἀφήσουμε τις ἐνοχές καὶ τὰ συμπλέγματα γιὰ τοὺς ὑπηρετές τῆς θρησκείας τῆς ἐρήμου καὶ νὰ τὸν ἐνεργοποιήσουμε ἐλεύθερα καὶ δημιουργικά.

Κίμων Ἐλευθερίου

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ: «ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΗΝ Η ΧΑΡΙΣ...»!

Ἡ ταύτιση ἔρωτα-ζωῆς-θανάτου
στὴν ἀρχαία Διονυσιακὴ ἡατρεία

Πρόσφατα σὲ μία συζήτησή μας ὁ διευθυντὴς τοῦ «Δ» κ. Δ. Λάμπρου μοῦ ὑπενθύμισε τὸ σχετικὸ μὲ τὶς **πομπές** λόγου ν (=ἀπόσπασμα) τοῦ Ἡράκλειτου καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὴ γνώμη, ὅτι ἡ ἀνάλυσή του χρηθεῖ ἰδιαίτερης προσοχῆς, ὅπως ὅλα τὰ ἀποσπάσματα (126) τοῦ «Σκοτεινοῦ». [Εἶναι λοιπὸν τόσο σκοτεινός, ἢ ἐμεῖς σκοτεινιάσαμε τόσο καὶ τὸν θεωροῦμε ἀκατανόητο; Ἡ δίνουμε διάφορες ἐξηγήσεις μέσα ἀπὸ τὴν θολούρα τοῦ διαμορφωμένου νοῦ μας ἀπὸ τὶς θρησκείες τῆς ἐρήμου ποὺ ἐρημώνουν;]

ΤΟ ΛΟΓΙΟΝ. Τὸ ἐπίμαχο εἶναι τὸ ὑπ. ἀριθμ. 15: «εἰ μὴ γὰρ Διονύσω πομπὴν ποιοῦντο καὶ ὕμνεον ἄσμα αἰδοίοισιν, ἀναιδέστατα εἰργαστ' ἄν' ωὗτος δὲ Αἰδῆς καὶ Διόνυσος, ὅτεφ' μαίνονται καὶ ληναΐζουσιν». Μεταγράφω: «Γιατί ἂν **δεν** τὴν ἔκαναν τὴν πομπή καὶ τοὺς ὕμνους τῶν γεννητικῶν ὁργάνων γιὰ χάρι τοῦ Διονύσου, θὰ ἔπρατταν τὰ πιὸ ξεδιάντροπα πράγματα... Ὁ ἴδιος εἶναι ὁ Ἀδῆς καὶ ὁ Διόνυσος, γιὰ τὸν ὁποῖο (Διόνυσο) μαίνονται καὶ παραληροῦν».

Πρὶν προσπαθήσουμε νὰ ἀντιληφθοῦμε τί θέλει νὰ μᾶς πῇ ὁ Ἡράκλειτος (Ἡ.), ἃς ξεδιαλύνουμε μερικὰ ζητήματα: Ποιὸς τὰ διέσωσε ἀπὸ τὴν ἀφάνεια, γιὰ ποιό λόγο, τί ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ «Περὶ φύσιος», τὸ μοναδικὸ ἔργο τοῦ Ἡ.

Ὁ διασώσας-σωτὴρ τοῦ ἀποσπ. 15 (κατὰ Diels-Kranz)¹ εἶναι ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ μέγιστος **ἀπολογητὴς** τοῦ Χριστιανισμοῦ (150-220 μ.Χ.). Ὅπως καὶ ἄλλοι πολέμιοι τοῦ ἐλληνικοῦ ἡθους/τρόπου φαίνεται ὅτι εἶχε ἓνα πλῆρες ἀντίγραφο τοῦ καὶ τότε δυσεύρετου βιβλίου τοῦ Ἡ. Ἔτσι ἐπέλεξε τὸ λόγιον τοῦτο, γιὰ νὰ στηρίξῃ μὲ ἐπιχειρήματα τὴν πολεμικὴ του, ὅπως συνήθιζαν τότε ὅλοι οἱ χριστιανοὶ συγγραφεῖς. Εἰδικὰ ὁ Κλήμης τὸ χρησιμοποίησε στὸ ἔργο του (τεράστιο)

Φωτ. 1. Ὁ Διόνυσος μὲ τὸ ἄλλο του ἐγώ, τὸ παιδί Ἰακχος. Τὸ γῆρας-μάσκα καλύπτει τὴν αἰώνια νεότητα.

«Προτρεπτικὸς πρὸς Ἑλληνας», γιὰ νὰ κτυπήσῃ ἀλύπητα τὴν λαϊκὴ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἦθος ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθιμά τους.

Η ΠΡΟΣΘΗΚΗ. Στὸ ἐπὶ μέρους θέμα του «Πανελλήνιοι τελεταί» ἀναφέρει: «Ἴθι δὴ (=ἐμπρὸς λοιπόν) καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν βραχεὶ περιοδεύσωμεν (=ἐξετάσουμε) καὶ τὰς ἐπιτυμβίους ταῖντασι πανηγύρεις καταλύσωμεν (=ἄς καταστρέψουμε), Ἴσθμιά τε καὶ Νέμεα καὶ Πύθια καὶ Ὀλύμπια... Ὁ δρᾶκων ὁ Πύθιος θρησκεύεται καὶ τοῦ **ῥφωϛ** ἡ πανηγύρις καταγγέλλεται (=παρουσιάζεται ὡς) Πύθια. Σκύβαλον προσέπτυσεν (=πτῶμα ἐξέβρασε) ἐλεεινὸν ἢ θάλαττα καὶ Μελικέρτην (;) ὀδύρεται (=θρηνοῦν στὰ) Ἴσθμια. Νεμέασι δὲ ἄλλο παιδίον Ἀρχέμορος (;) κεκήδεται... Πῖσα τάφος ἡνίοχου Φρυγός... τὰ Ὀλύμπια ὁ Φειδίον (!) Ζεὺς σφετερίζεται (!). Μυστήρια ἦσαν ἄρα οἱ ἀγῶνες **ἐπὶ νεκροῖς** διαθλούμενοι, ὥσπερ καὶ τὰ λόγια καὶ δεδήμενται ἄμφω» (=πρὸς τιμὴ νεκρῶν ἀθλοθετοῦντο καθὼς καὶ οἱ ἀγῶνες λόγου/ποιητικοὶ καὶ μάλιστα δημόσια!)

Μέχρις ἐδῶ ὁ Κλήμης κατηγορεῖ τὶς 4 πανελλήνιες πανηγύρεις (τὰ «ἰερά δρώμενα»). Αὐτὲς ποὺ ἐκφράζονται μὲ ὅτι καλύτερο (καὶ μοναδικό) ἐφηῦρε ὁ ἐλληνικὸς νοῦς: Μὲ πομπές, γλέντια, θυσίεις-φαγοπότια ὁμαδικά, μὲ **ἀγῶνες** μουσικοῦς, χοροῦ, ἄσματος λόγου, θεατρικοῦς, τέλος γυμνικοῦς (ἀθλητικοῦς).

Καὶ τὶς χλευάζει γιὰ ἓνα μόνο λόγο: ὅτι (δῆθεν) γίνονταν γιὰ χάρι καὶ πρὸς τιμὴν **νεκρῶν** καὶ δὴ εὐτελῶν, ὄχι ἡρώων; Στὰ Πύθια γιὰ τὸν βρωμερὸ ὄφιν Πύθωνα, στὰ Ἴσθμια γιὰ ἓνα πτῶμα νεαροῦ, στὰ Νέμεα γιὰ ἓνα παιδί καὶ στὰ Ὀλύμπια γιὰ κάποιον Φρύγα ἡνίοχο! Ὁ Κλήμης δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ γιὰ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν ἐνὸς θεοῦ (Δία στὴν Ὀλυμπία, Ἀπόλλωνα στὰ Πύθια, Ποσειδῶνα στὰ Ἴσθμια, Ἀρτέμιδος στὰ Νέμεα) οὔτε γιὰ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν ἐνὸς ξένου (λ.χ. Ὀδυσσέως ἀπὸ Φαίαιας) ἢ πρὸς τιμὴν ἐνὸς ἥρωος (Πάτροκλου), ποὺ ἦσαν μιὰ ἐκφραση σεβασμοῦ ἀλλὰ καὶ εὐκαιρία ἐπίδειξης

εὐγενοῦς ἁμιλλας, σύμφωνα μὲ τὸ ἦθος Ἑλλήνων.² Μόνο ἐορτὲς πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνύπαρκτου Γιαχβὲ εἶναι οἱ «ὀρθές».

Σημ.: Ποιὸς ὁ Κλήμης; Τὸ πραγματικό του (;) ὄνομα (ἐγκ. «Ἡλίου») ἦταν Τίτος Φλάβιος («Ρωμαῖος» ὅπως ὁ Παῦλος). Τὸ ἐλληνίζον «Κλήμης» (ἐκ τοῦ Λατ. Clemens) ἦταν ψευδώνυμο, ἐσήμαινε δὲ «γλυκούλης» (πρῶτος). Διετέλεσε διευθυντής, ἢ μᾶλλον ἀρχηγός, τῆς **Κατηχητικῆς** Σχολῆς τῆς Ἀλεξανδρείας. Τί «σχολή», ἀρχηγεῖο Προπαγάνδας τοῦ Σιωνισμοῦ/Ιουδαϊσμοῦ ἦταν γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Δούρειου ἵππου του, τῆς «νέας» θρησκείας (χριστιανικῆ) στὴν Εὐρώπῃ τῶν ἐθνικῶν (Ἑλλήνων/Ρωμαίων).

Φωτ. 2. Ἡ μάσκα τοῦ Διονύσου στὸ λίκνο.
(Βλ. παραπομπή 3.)

Άγγειογραφία σὲ ἀττική οἰνοχόη τοῦ ε' π.Χ. αἰ.: Ἀριστερὰ ὁ Ἔρως, στὴ μέση ἡ προσωποποιημένη Πομπή καὶ δεξιὰ ὁ Διόνυσος. «Ἐὰν δὲν ἔκ-
αν πομπή στὸ Διόνυσο, θὰ διέπρατταν ὅ,τι αἰσχροτέρου ὑπάρχει», λέγει ὁ μέγας Ἡράκλειτος. (Μητροπολιτικὸ Μουσεῖο Νέας Υόρκης.)

Γιὰ τὰ ὡς ἄνω λεχθέντα του ἄξιος λοιπὸν ὁ μισθὸς του. Γι' αὐτὸ πληρωνόταν. Γι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του τὸ σέβας καὶ ἡ τιμὴ τῶν (τότε) Ἑλλήνων στοὺς ἥρωες-«θεοὺς» τοὺς ἦταν ἀπαράδεκτα. Συνεχίζει ὁμως ὁ ἅγιος Κλήμης (23 Ἰαν. ἡ μνήμη του) μὲ εἰρμὸ λόγου, ποὺ μόνο ἓνα «βαρεμένο» μυαλὸ μπορούσε νὰ σκεφθῇ: «34.2. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπὶ Ἄγρα μυστήρια καὶ τὰ ἐν Ἀλιμοῦντι τῆς Ἀττικῆς Ἀθήνησι περιώρισται (αἰσχὸς δὲ ἤδη κοσμικὸν οἱ τε ἀγῶνες καὶ οἱ φαλλοὶ οἱ Διονύσῳ ἐπιτελούμενοι, κακῶς ἐπινενεμημένοι τὸν βίον). Διόνυσος γὰρ κατελθεῖν εἰς Αἶδου γλιχόμενος ἡγνόνει τὴν ὁδόν, ὑπισχνεῖται δ' αὐτῷ φράσειν Πρόσυμνος τοῦνομα, οὐκ ἀμισθί: ὁ δὲ μισθὸς οὐ καλός, ἀλλὰ Διονύσῳ καλός: καὶ ἀφροδίσιος ἦν ἡ χάρις, ὁ μισθός, ὃν ἤτειτο Διόνυσος: βουλομένῳ δὲ τῷ θεῷ γέγονεν ἡ αἴτησις, καὶ δὴ ὑπισχνεῖται παρῆξειν αὐτῷ, εἰ ἀναξεύξει, ὅρκῳ πιστωσάμενος τὴν ὑπόσχεσιν. Μαθὼν ἀπῆρεν· ἐπανελθὼν αὐτίς, οὐ καταλαμβάνει τὸν Πρίσυμνον (ἐτεθνήκει γάρ): ἀφοσιούμενος τῷ ἔραστῇ ὁ Διόνυσος ἐπὶ τὸ μνημεῖον ὁρμᾷ καὶ πασχητιᾷ. Κλάδον οὖν συκῆς, ὡς ἔτυχε, ἐκτεμὼν ἀνδρείου μορίου σκευάζεται τρόπον ἐφέξεται τε τῷ κλάδῳ, τὴν ὑπόσχεσιν ἐκτελὼν τῷ νεκρῷ. Ὑπόμνημα τοῦ πάθους τούτου μυστικὸν φαλλοὶ κατὰ πόλεις ἀνίστανται Διονύσῳ: «εἰ μὴ γὰρ Διονύσῳ πομπὴν ἐποιοῦντο καὶ ὕμνον ἄσμα αἰδοίοισιν, ἀναιδέστατα εἶργαστ' ἄν», φησὶν Ἡράκλειτος, «οὗτος δὲ Αἶδης καὶ Διόνυσος, ὅτεφ μαίνονται καὶ ληναῖζουσιν», οὐ διὰ τὴν μέθην τοῦ σώματος, ὡς ἐγὼ οἶμαι, τοσοῦτον ὅσον διὰ τὴν ἐπονείδιστον τῆς ἀσελγείας ἱεροφαντίαν.»

[Μεταγράφω: Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν Ἄγρα (=Μικρὰ Ἐλευσίνα) καὶ τὰ ἐν Ἀλίῳ μυστήρια τῆς Ἀθήνας καθωρίσθησαν ὡς ἑξῆς: (Εἶναι αἶσχος γιὰ τὸν κόσμον καὶ οἱ ἐκτελούμενοι ἀγῶνες καὶ οἱ φαλλοὶ πρὸς τιμὴ τοῦ Διονύσου, ἀφοῦ πλέον ἐκδηλώνονται δημοσίως.) Ὁ Διόνυσος ἐπιθυμοῦσε σφόδρα νὰ κατέλθῃ στὸν Ἄδη [σ.μ.: νὰ πάρῃ τὴ Σεμέλῃ νικῶντας τὸν θάνατον], ἀλλ' ἀγνοοῦσε τὴν ὁδόν, ἀνέλαβε δὲ νὰ τοῦ τὴ δείξῃ κάποιος Πρόσυμνος, ὅχι βέβαια ἀμισθί (!). Βέβαια ἡ ἀμοιβὴ ἦταν ἀνήθικη ἀλλὰ γιὰ τὸν Διόνυσον «ὥραία» (!), ἀφοῦ ἡ χάρις ἦταν σεξουαλική. Τῷθελε κι ὁ Θεός, κι ἔτσι ὑποσχέθηκε μὲ ὅρκον νὰ τοῦ τὸ «παρῆξῃ», ὅταν γυρίσῃ. Δὲν πρόλαβε ὁμως τὸν Πρόσυμνον (εἶχε ἤδη πεθάνει). Γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὅρκον του ὁ Δ. ὁρμᾷ στὸ μνημεῖον νὰ τὸν «πάρῃ ἀπὸ πίσω»! (sic): Βρῆκε κλαρὶ συκῆς, τὸ ἔσπασε καὶ τὸ ἔφτιαξε ὅμοιον μὲ ἀνδρικό μόριο (=πέος) καὶ τὸ καβάλησε χάριν τῆς ὑποσχέσεως στὸ νεκρό. Μυστικὴ ἀνάμνηση τοῦ πάθους του ἡ ὑψωση τῶν φαλλῶν στὶς πόλεις γιὰ τὸν Διόνυσον. Λέγει ὁ Ἡράκλειτος: [σ.μ.: ἄσχετο ἀλλὰ σωστό]. «Ἄν δὲν τὴν ἔκαναν τὴν πομπὴν (καὶ τοὺς ὕμνους τῶν αἰδοίων) γιὰ χάριν τοῦ Διονύσου, θὰ ἔπρατταν ὅ,τι πιὸ ξεδιάντροπο!.. Ὁ ἴδιος εἶναι ὁ Ἄδης καὶ ὁ Διόνυσος, γιὰ τὸν ὁποῖο (Διόνυσον) μαίνονται καὶ παραληροῦν». Ἐγὼ ὁμως νομίζω [ὁ Κλήμης] ὅτι δὲν τὸ κάνουν γιὰ νὰ μεθύσουν, ὅσο γιὰ τὴν ἐπονείδιστη ἀνάμνηση τῆς ἀσελγείας (!) τοῦ θεοῦ.] Ἔτσι τελειώνει τὸ κείμενο ὁ Κλήμης. Ποῦ τὰ βρῆκε, εἶναι ἔτσι;

ΤΟ ΑΙΣΧΟΣ. Ἐνα ἀπὸ τὰ 4 ἰδεολογήματα τῶν ἀνθελληνῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων εἶναι καὶ ἡ δῆθεν γενικὴ ὁμοφυλοφιλία τοὺς (τὰ λοιπά: πολεμοχαρεῖς, δουλοκτῆτες, μισογύναιοι). [Δὲν ἐπανερχομαι στὸ θέμα, ἀφοῦ στὸ «Δ» ἀπὸ τὸ 1985 ἕως τὸ 1991 ἐγράφησαν πολλὰ σχετικὰ ἄρθρα, καὶ ἡ ἀπέχθεια τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλία ἀπεδείχθη περιτρώως.]

Ἔτσι καὶ ὁ Κλήμης χρησιμοποιεῖ μία **ἄσχετη** μὲ τὰ προηγούμενα ἱστορία, γιὰ νά:

Ⓐ ἐρμηνεύσῃ τὴν παρουσίαν-ἐπίδειξη τοῦ φαλλοῦ καὶ Ⓑ συκοφαντήσῃ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἀηδιαστικὴ εἰκόνα τοῦ φρεσκοσκαμμένου τάφου ἀφ' ἐνὸς μὲ τὸ μπηγμένο κλαρὶ

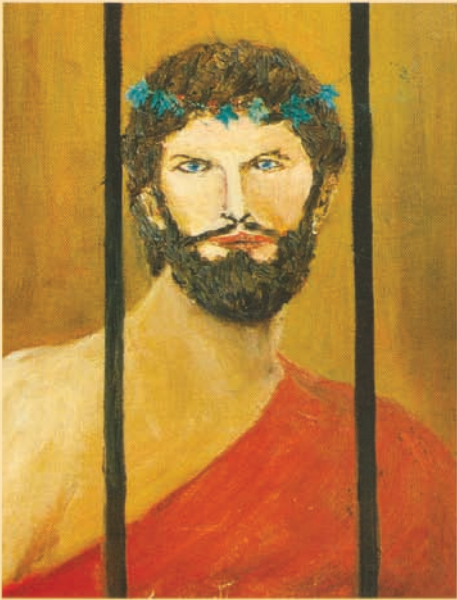
Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΓΙΑ ΤΟ
ΖΕΪΜΠΕΚΙΚΟ

ΔΑΥΛΟΣ ΔΡΧ. 1500

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ἡ «τυποποίηση» τῆς ζωῆς
σκότωσε τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἔρωτα

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ληστεία καὶ Πολιτικὴ στὴν Ἑλλάδα

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ **200-201** ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 1998

«Ὁ φυλακισμένος Διόνυσος»: Ἀφιέρωμα τοῦ «Δαυλοῦ» στὸ τεῦχος 200-201, Αὐγούστου-Σεπτεμβρίου 1998. (Πίνακας πὸν φιλοτέχνησε εἰδικὰ γιὰ τὸν «Δ» ὁ κ. Παν. Σαράντος.)

συκιᾶς καὶ τοῦ Διονύσου ἀφ' ἐτέρου νὰ «ἐκτελῇ» τὴν ὑπόσχεσή του στὸ νεκρὸ μόνο ἀπὸ ἐγκέφαλο ἐρωτικά διεστραμμένο (νεκροφίλο) μπορεῖ νὰ (ἐπι)νοηθῇ. Τὰ δικά τους ἀπωθημένα ἀπὸ τὴν ἀφύσικη-ἀνοργασμική-ἀντιερωτική ζωὴ προβάλλουν.

Μήπως ἀδικοῦμε τὸν Κλήμεντα; Μήπως, «ἀθῶος οὗτος», διάβασε καὶ ἀντέγραψε ἀπὸ κάποιο ἀρχαῖο συγγραφέα (ποιητὴ, τραγῳδὸ, μυθογράφο) τὴν ἐπίμαχη διήγηση; Γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀδικήσουμε, ψάξαμε ὅλη τὴν Ἑλληνικὴ Γραμματεία, τὴν πρὸ τοῦ Κλήμεντα: Δὲν βρήκαμε τίποτε ἀπολύτως, ποὺ νὰ στηρίξῃ τοὺς ἀνώμαλους αὐτοὺς ἰσχυρισμούς του.

Ψάξαμε καὶ τὴν γραμματεία τῶν Χριστιανικῶν χρόνων καὶ βρήκαμε:

❶ «Διόνυσος... σύκινον φάλλητα ἐποίει... ἔνεκα εὐορκίας» ἀνώνυμος παραδοξογράφος («Paradoxographi Graeci», 8.223: μετὰ ἀπὸ τὸν 8ο αἰ. μ.Χ.).

❷ Ὁ Γρηγόριος Ναζιανζηνὸς (390 μ.Χ.): «Προσύμῳ θεὸς παθαινόμενος» (=παθιά-στηκε). Τίποτε ἄλλο.

❸ Νόννος (χριστιανός, 5ος αἰ.): «συκίνου ξύλου κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην Προσύμνου». Τίποτε ἄλλο.

Ὅμως ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος (10ος αἰ. μ.Χ.), ποὺ προφανῶς εἶχε ὑπ' ὄψιν του κατεστραμμένες σήμερα ἀρχαῖες πηγές, ἀποκαλύπτει τὸν συκοφάντη καὶ τοὺς μιμητὲς ὁμόφρονές του, τοὺς ὁποίους καταγγέλλει ὅτι παραληροῦν γιὰ τὴν ἱστορία αὐτῇ χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζουν καὶ μᾶς δίνει τὴν ἀληθινὴ ἱστορία. Ἴδου αὐτὴ: «212. Διόνυσος... σύκινα αἰδοῖα προσῆψεν (=φόρεσε) αὐτῷ καὶ φαλλοὺς δερματίνους, ὅθεν καὶ Ἐνόρχης λέγεται. Τὴν ἱστορίαν ταύτην ληροῦσι, ἀλλ' οὐκ ἴσασι (=παραληροῦν ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀληθινὴ ἱστορία). Ὅσιρις ἢ Διόνυσος βασιλεὺς Αἰγύπτου ὑπὸ Τυφῶνος κατετεμαχίσθη (σημ.: ὅρα τὸ «Περὶ Ἰσιδος», Πλουτάρχου). Ἰσις ἢ Δήμητρα συνέλεξεν πάντα τὰ μέλη πλὴν αἰδοίων, ὅθεν δερματίνον φαλλὸν ἐπενόησε κρεμαννύνειν καὶ ὀρχεῖσθαι πάντας... δηλοῖ ὅτι οἶνος ἐντείνει τὰ μόρια καὶ τὸν Διόνυσον καὶ νέον καὶ γέροντα (ζω)γράφουσι». [Προσπάθεια ἐξήγησης φαλλῶν ὡς ἀνα-νέαςις]. [Φωτ. 1 + 2 + 3].

Συμπέρασμα: Καὶ οἱ 3 χριστιανοὶ συγγραφεῖς, **μεταγενέστεροι** τοῦ Κλήμεντος, τὸν ἀντιγράψανε, ἀλλὰ κανεῖς τοὺς δὲν μιᾶ γιὰ αἴσχη, μόνο γιὰ κατασκευὴ φαλλοῦ καὶ ὄχι «χρήσι»! Ὁ Κλήμης λοιπὸν κατασκευαστὴς τοῦ ἄθλιου «μύθου». Τὴν ἀληθινὴ ὑπόθεση τοῦ πανάρχαιου ἑλληνικοῦ μύθου, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπουσιάζει ἐντελῶς ὁ «Προσύμνος» τοῦ Κλήμεντα, μᾶς διασφῆι ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος στὸ ὡς ἄνω ἀπόσπασμα, ποὺ ξεκαθαρίζει καὶ ἀνατρέπει τὴ συκοφαντία.

Η ΣΥΚΗ. Πράγματι ὅμως οἱ φαλλοὶ στὰ Φαλληφόρια ἦσαν ἀπὸ ξύλο συκῆς (φάλλητας συκίνους) [Δίων + Σοῦδα]. Τί ἦταν ἡ **συκῆ** γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες;

Τὸ πολύτιμο «ιερό» δέντρο μαζί μὲ τὴν ἐλαία. Οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν «*ιέραν συκὴν*» τὸ ὑποτιθέμενο μέρος τῆς πρώτης συκῆς (Εὐστάθιος, 2.326). Οἱ δὲ Λάκωνες, «ὡς Σωσίβιος ἔφη, εὖρημα Διονύσου τὴν συκὴν καὶ Συκίτην Διόνυσον τιμῶσιν» (Αἰθήναιος, 3.14.15). Καὶ τὸ σύκο, θρεπτικώτατος καρπός, εἶναι γεμᾶτος σπέρματα καὶ ἔχει σχῆμα ὀρχεως. Ἡ δὲ συκῆ, μακρόβιος, πολλαπλασιάζεται εὐκόλα μὲ ὅλους τοὺς τρόπους: σπορά, παραφυάδες, καταβολάδες, ἐμβολιασμούς, μοσχεύματα.

Ἐπομένως ἡ συκῆ ὡς σύμβολο τοῦ Διονύσου, τῆς γονιμότητος, εἶναι τὸ ἐνδεικνυ-

όμενο ὑλικὸ τῶν φαλλῶν. Καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία; Ὁ Χριστὸς τὴν καταράσθηκε «καὶ ἐξηράνθη ἡ σνκῆ» (Ματθ., 21.20)!

ΙΔΙΟΣ Ο ΑΔΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Εὐχαριστοῦμε τὸν Κλήμεντα (καὶ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς Ἰππόλυτο, Πορφύριο κ.ἄ.: τὰ μισὰ ἀποσπάσματα δικὰ τους), ποὺ μᾶς διέσωσε τὸ 15ο ἀπόσπασμα τοῦ Ἡράκλειτου, ἀλλὰ πῶς; Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ εὐνόητο, ἀφοῦ καὶ σήμερα δείχνουν καὶ λένε τὰ «αἰσχρά» **μόνο** τὴν Καθαροδευτέρα καὶ ποτὲ ἄλλοτε. Τὸ δεῦτερο μέρος, ἄσχετο μὲ τὸ πρῶτο, εἶναι ἐκ πρώτης ὄψεως «δυσεξήγητο» ταυτίζει τὸν Διόνυσο μὲ τὸν Ἄδη. Πῶς μπορεῖ νὰ ἐρμηνευτῇ, ὅταν ὁ Ἄδης εἶναι ὁ θάνατος, ἡ ἐξαφάνιση καὶ ὁ Διόνυσος ἡ ζωὴ, ἡ παρουσία, ἡ χαρά;

Γιὰ νὰ τὸ κατανοήσουμε, πρέπει νὰ τὸ συνδυάσουμε μὲ ἄλλα ἀντίστοιχα τοῦ Ἡ.: 25. «μόροι (=θάνατοι) μέζονες, μέζονας μοίρας (=ζωές) λαγχάνουσι». 50. «γεννητὸν ἀγέννητον, θνητὸν ἀθάνατον, ἐν πάντα εἶναι». 60. «ὁδοὺς ἄνω κάτω μία καὶ ὡυτή». 62. «ἀθάνατοι-θνητοί...». 103. «ξυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρας». Ἡ ἐνότης λοιπὸν τῶν ἀντιθέσεων. Ἡ ἐναλλαγή. Ἡ ἀνανέωση ἢ συνεχῆς. Καὶ τὸ «κλειδί»: 67. «χειμῶν θέρος... ἀλλοιοῦται ὅκωπερ <πῦρ>, ὁπότεν συμμιγῆι θυώμασιν, ὀνομάζεται καθ' ἡδονὴν ἐκάστων» (=ἀλλάζουν σὰν τὴ φωτιά, ποὺ μυρίζει διαφορετικὰ ἀνάλογα μὲ τὸ θυμίαμα).

Κάνω μία σκέψη: Ὅπως ὑπάρχει μόνο τὸ **ὄντως ὄν**,⁴ καὶ τὸ **μὴ ὄν** εἶναι ἰδεολόγημα, ἓνα ψεῦδος, «τό τε **ὄν** μάλιστ' ἂν εἴη (=ὑπάρχει) καὶ τὸ **μὴ ὄν** οὐκ ἂν εἴη» ἔτσι καί, ἂν ὑπάρχη ἡ Ζωή-Πῦρ-Ἔρως, ἢ μὴ Ζωή-Θάνατος-μὴ Ἔρως ἀπλῶς «μυρίζουν» διαφορετικά! 32. «Τὸ ἐν... οὐκ ἐθέλει καὶ ἐθέλει Ζηνὸς (=Ζεὺς-Ζεῦξις-ζῆν <ζωή> ὄνομα): Ἡράκλ. (ἢ Ζεῦξις ἢ ἡ ζωὴ εἶναι καὶ δὲν εἶναι). Καὶ ὁ Ἕλληνας φωνάζει (καὶ σήμερα) πάνω στὸ κέφι τοῦ ὠργισμένου: «Ἀπόψε νὰ πεθάνῃ ὁ Χάρος!» Εἶναι ἡ βούλησί του. Ἄλλωστε στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα τὸ ἀρσενικὸ χάρος συνείρεται μὲ τὸ θηλυκὸ χαρά, ὅπως καὶ τὸ θηλυκὸ χαρὰ συνείρεται μὲ τὸ ἀρσενικὸ χάρος. Λοιπόν;

Βιβλιογραφία

1. Diels-Kranz, «Vorsokratiker Fragmenta», 1951.
2. Κ. Καρμιράντζος, «Ἡθος Ἑλλήνων», «Δ», τ. 242.
3. Κ. Κερένυϊ, «Μυθολογία τῶν Ἑλλήνων», Ἑκδ. Ἑστία.
4. Πλάτων, «Παρμενίδης», ιστ' α.

Φωτ. 3. Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Διονύσου ὡς αἰώνια νέου.

Κωστῆς Καρμιράντζος
 Ἀρχιτέκτων Ε.Μ.Π.

Παραθέτουμε στην **ἐναντι σελίδα** φωτογραφίες, που προέρχονται, όπως και οι λεζάντες τους, από τεύχος της «Σκοπιᾶς» (15-10-2003), ἐπισήμου ὀργάνου τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ἀφ' ἑνὸς τὸν τρόπο πὺν οἱ ἐρμηνευτὲς τῆς Π. Διαθήκης ἀντιλαμβάνονται τὲς διαπροσωπικὲς σχέσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν μεθοδολογία, μέσῳ τῆς ὁποίας ὑποσυνείδητα περνοῦν αὐτὴν τὴν νοοτροπία στοὺς ἀναγνώστες τους. Μὲ τὴν «εὐγενική» συμμετοχὴ ὁμορφῶν –ὅπως διαπιστώνουμε– νέων ἀνθρώπων ὁ φωτογράφος ἀπαθανάτιζει στιγμὲς ἑλκυστικῆς καὶ ἡδονικῆς ἐπαφῆς μεταξὺ ἀνδρῶν στὴ σελίδα 7 καὶ μεταξὺ γυναικῶν στὴ σελίδα 26. Ἀντιθέτως στὴν σελίδα 24 παρουσιάζεται μία «κουκλάρα», πὺν τρώει «χυλόπιττα» ἀπὸ ἕναν ἐντελῶς ξενέρωτο ἢ ξεθωριασμένο νεαρὸ «Ἰαχωβά».

Βεβαίως οἱ ἴδιοι θεοκρατικοὶ κύκλοι διαδίδουν ὅτι στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ ὁμοφυλοφιλία ἦταν κανόνας στὲς διαπροσωπικὲς σχέσεις, ἀμαυρώνοντας τὸ ἑλληνικὸ παρελθὸν χωρὶς ἀντίλογο, ἀλλὰ, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, στὸ σπῆτι τοῦ κρεμασμένου δὲν πρέπει νὰ μιλάμε γιὰ σχοινί. Εὐτυχῶς πάντως πὺν ὑπάρχουν καὶ κάποιοι πὺν διαβάζουν τὴν «Σκοπιᾶ», ὥστε νὰ μποροῦμε καὶ ἐμεῖς, πὺν μελετοῦμε τὸν «Δαυλὸ», νὰ ἀναπληρώσουμε τὰ... «κενά» πὺν ἀφήνουν... «πίσω τους»...

Κωνσταντῖνος Μίχος

ΧΑΝΣ ΛΙΧΤ, Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπιτομὴ τοῦ ὁμώνυμου τρίτου κλασικοῦ ἔργου τοῦ διακεκριμένου Γερμανοῦ ἐπιστήμονα. Εἶναι ἕνα πολὺ κατατοπιστικὸ σύγγραμμα γιὰ τὴν πρωτεύουσα σημασία, τὴν κοινωνικὴ ἀξία καὶ τὴν ἠθικὴ ὑπόσταση πὺν καταλάμβανε ὁ θεοποιημένος Ἔρωσ στὸν ἐνάρετο καὶ ἀρμονικὸ κόσμο τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Βεβαίως, ὅπως καταδεικνύει ἐπιχειρηματολογώντας ὁ συγγραφέας, ὁ ἑλληνικὸς ἔρωτας δὲν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὲς διάφορες σεξουαλικὲς διαστροφές. Ἀντιθέτως ὑποστηρίζει ὅτι ἡ διαβολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔρωτα ὀφείλεται στὲς διαστρεβλωμένες ἐρμηνεῖς πὺν τοῦ ἔδωσαν διάφοροι μεταγενέστεροι. Σύμφωνα μὲ τὰ πορίσματα τοῦ δρ. Λιχτ ἡ σεξιστικὴ καὶ ἔκφυλὴ ἀντίληψη περὶ ἔρωτος ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν βαρβαρικὴ ἀντίληψη τῶν Ρωμαίων καὶ διατρωνόναται ἀπὸ τὴν διαστροφή πὺν ἀναπτύσσεται λόγω τῶν ἀπαγορεύσεων καὶ τῆς καταπίεσης στοὺς ἰουδαιοχριστιανικοὺς κύκλους. Ἔτσι θεωρεῖ πὺς ὁ ἐκφυλισμὸς στὸν ἔρωτα προκλήθηκε ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν «παιδεραστία», ἡ ἔρευνά του ἐπιβεβαιώνει πὺς πρόκειται γιὰ μία παιδαγωγικὴ διαδικασία ἔρωτα-ἀναξήτησης τῆς γνώσης χωρὶς σεξουαλικὸ περιεχόμενο, ἀντίστοιχη μὲ τὲς σύγχρονες ἐκπαιδευτικὲς μεθοδολογίες καὶ πὺς ὁ ὅρος πῆρε κακὴ σημασία ἐξ αἰτίας τῆς κακοδαιμονίας τῶν χριστιανῶν μοναχῶν καὶ ὅχι τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἴδιος ὁ Λιχτ τονίζει: «Εμεῖς κρίναμε (ἐπιχειρώντας καὶ ὀλοκληρώνοντας αὐτὴν τὴν ἐργασία) ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἠθικὴ πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ κατανοητὴ ἀπὸ ὁποιοδήποτε θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ διαμορφώσῃ μία σωστὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἑλλήνων» (σελ. 78-79).

Ἡ μετάφραση εἶναι τοῦ Γρηγόρη Λουκίδη, ὁ πρόλογος τοῦ Russel Vannoy καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ I. Z. Eglinton.

Ἀλέξανδρος Χ. Μήτσιου

«ΧΑΡΙΤΙ ΓΙΑΧΒΕ»!

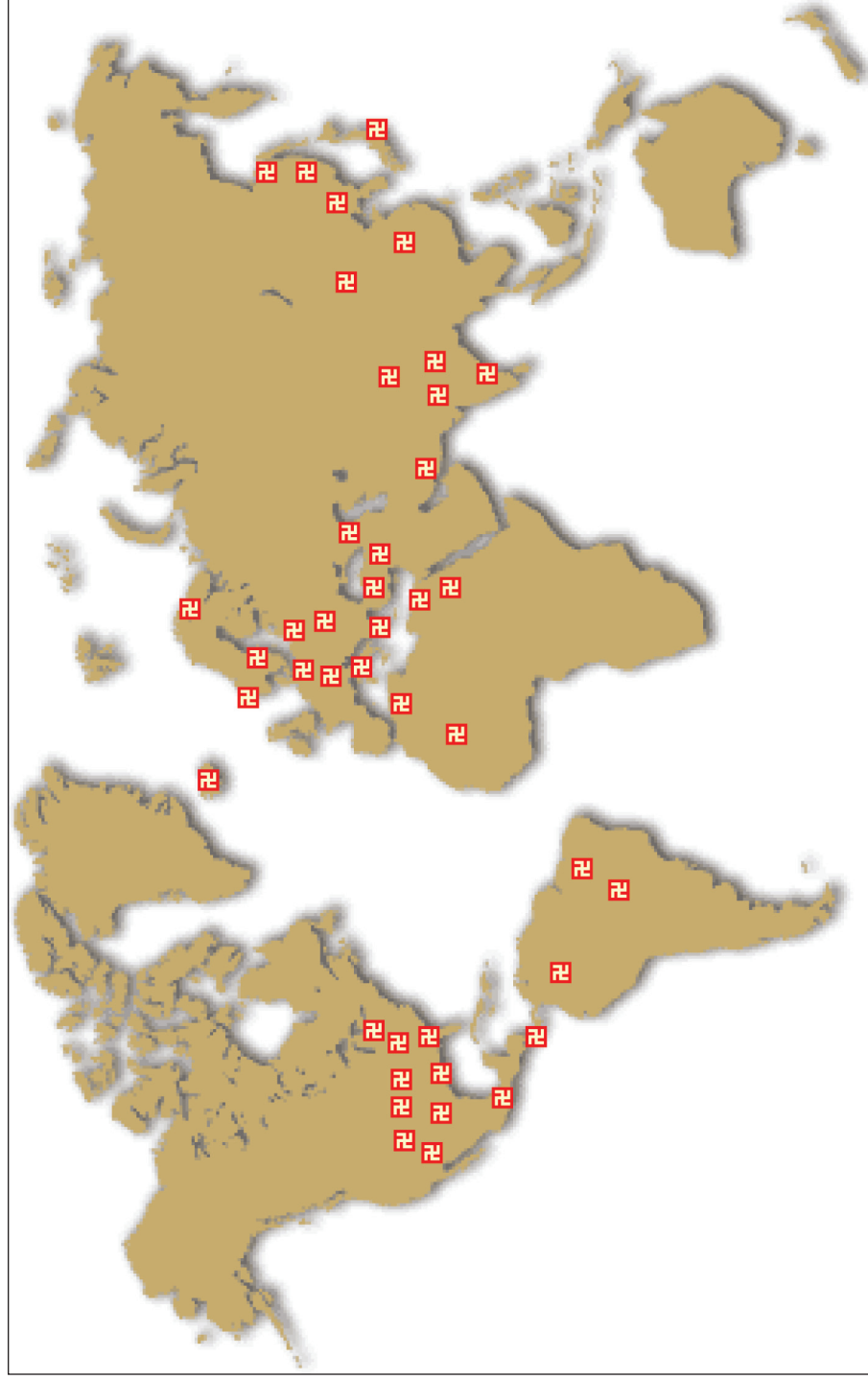
«Ἀντιστεκόμενοι στὸν πειρασμό, οἱ νεαροὶ μποροῦν νὰ μιμοῦνται τὸν Ἰωσήφ καὶ νὰ παραμένουν ἠθικὰ καθαροί.» (Εἶναι λεξάντα τῆς «Σκοπιᾶς», ὅπως καὶ οἱ ἐπόμενες δύο.)

«Νὰ μιμῆστε τὴ μικρὴ Ἰσραηλίτισσα δούλη, ἡ ὁποία χρησιμοποίησε τὴ γλῶσσα της, γιὰ νὰ φέρῃ δόξα στὸν Ἰεχωβά.»

«Ὅσοι ἀποφασίζουν νὰ ὑπηρετήσουν τὸν Θεὸ τῶρα, θὰ συμμετάσχουν στὴ διαμόρφωση τῆς γῆς σὲ παράδεισο.»

Παγκόσμιος χάρτης με σημειωμένους τούς αρχαιολογικούς χώρους, όπου έχουν βρεθῇ ἀγκυλιωτοὶ σταυροί.

«ΣΒΑΣΤΙΚΑ»: ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΑΙ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΕΡΩΤΑ

Ἡ συμπαντική διάσταση τοῦ «καλλίστου ἐν θεοῖσιν»

ἄλλον ἀποστροφή κι ἀπέχθεια προκαλεῖ σέ πολλοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς· κι αὐτό, γιατί ἔχει συνδεθῇ μὲ τοὺς Ναζι καὶ τὰ ἐγκλήματα ποὺ αὐτοὶ διέπραξαν κατὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον. Παλιότερα ὅμως καὶ γιὰ πολλὲς χιλιετίες ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς ἀποτελοῦσε ἱερὸ σύμβολο πολλῶν πολιτισμῶν καὶ θεωροῦνταν παγκοσμίως τὸ σύμβολο τῆς καλοτυχίας κι εὐημερίας καὶ πρὸ πάντων τὸ σύμβολο τοῦ Ἑρωτα.

Ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς εἶναι ὄχι μόνο γηγενὴς στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἀρχαιότατες ἐποχές, ἀλλὰ ἔχει ἐξαπλωθῇ σ' ὅλη τὴ Γῆ· αὐτὸ τὸ μαρτυροῦν τὰ ἀναρίθμητα σχετικὰ εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν παγκοσμίως. Χιλιάδες ἐξ αὐτῶν ἔχουν βρεθῇ σ' ὅλη τὴν

Ο ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ-ΕΡΩΣ-ΦΑΝΗΣ

Πλάτων λέει ὅτι ἄρχισαν κάποια στιγμή σιγὰ-σιγὰ νὰ παρουσιάζονται μέσα στὸ ἀτάκτως κινούμενο πᾶν τὰ πρῶτα ἵχνη ἀπὸ τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ ἔμελλε νὰ δημιουργηθοῦν: «Ὅσο πιὸ ἀνόμοια ἦταν τὰ στοιχεῖα μεταξύ τους, τόσο πιὸ μακριὰ ἐκρατοῦντο. Τὰ ὅμοια συνωθοῦνταν μαζί μὲ τὰ παρόμοια, ἔτσι ὥστε τὰ στοιχεῖα ἄρχισαν νὰ καταλαμβάνουν διαφορετικούς χώρους, πρὶν ἀκόμα κληθοῦν νὰ διακοσμήσουν τὸ σύμπαν ποὺ ἔμελλε νὰ γεννηθῇ. Μέχρι τότε ὅλα βρίσκονταν σὲ κατάσταση ἄλογη («ἄλόγως εἶχεν») καὶ ἄμετρη. Ὅταν δὲ ἄρχισε νὰ κοσμηθῇ τὸ σύμπαν, τὸ πρῶτο πῦρ, τὸ ὕδωρ, ἡ γῆ καὶ ὁ ἀέρας ἀρχικὰ παρουσίαζαν μόνο κάποια ἵχνη ἀπὸ τὴν μετέπειτα φύση τους».¹ Πρόκειται γιὰ μίαν διαδικασία, ποὺ τὸ Σύμπαν ἀπὸ τὴν ἀλογία τοῦ Χάους περνᾷ στὴν κατάσταση τοῦ Λόγου, γιὰ νὰ χρησιμο-

Ευρώπη (π.χ. Ρώμη, Πομπηία, Γερμανία, Ούγγαρία, Μυκήνες κ.τ.λ.), σε πολλές περιοχές της Ασίας, της Νοτίου Αμερικής (π.χ. Μάγια) και της Βορείου Αμερικής (σε Ινδιάνους κ.τ.λ.). Απαντάται επίσης στις βραχογραφίες του Παγγαίου, στον Ειρηνικό Ωκεανό (Μαορί, Γραφή Ρόνγκο-Ρόνγκο Ν. Πάσχα κ.τ.λ.)· αλλά κι ο Σλήμαν βρήκε πολλούς κατά τις ανασκαφές στο Ίλιο. Αποτελεί ιερό σύμβολο της Περσίας, των Ινδιών, των Βουδιστών κ.ά.

Ὁ Χρυσὸς ἀριθμὸς, ἡ βαρύτητα καὶ ἡ θεωρία Μάξουελ

1 Ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς δὲν εἶναι τυχαῖο σύμβολο, ἀλλὰ ἐνσωματώνει σχηματικά τὸν Χρυσὸ Ἀριθμὸ φ . Ὁ ἀριθμὸς φ ἔχει πάρει τὸ συμβολισμό του ἀπὸ τὸ Φ-ειδίκα, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος ποὺ τὸν χρησιμοποίησε. «Πατέρας» τοῦ ἀριθμοῦ θεωρεῖται ὁ Πυθαγόρας, ὁ ὁποῖος δίδασκε ὅτι ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων βρίσκεται στοὺς ἀριθμοὺς καὶ στὶς μαθηματικὲς σχέσεις. Ὁ ἀριθμὸς ἔχει σχέση μὲ τὸ πρόβλημα τῆς Χρυσῆς Τομῆς, δηλαδὴ τῆς διαίρεσης ἑνὸς εὐθύγραμμου τμήματος σὲ μέσο καὶ ἄκρο λόγο, μὲ τὴ γεωμετρικὴ κατασκευὴ τοῦ ὁποῖου ἀσχολήθηκε ὁ Εὐκλείδης στὸ ἔργο του «Στοιχεῖα». Γιὰ νὰ μὴ ἐμπλακούμε σὲ μαθηματικὲς ἐξισώσεις, σημειώνομε μόνο ὅτι ὁ ἀριθμὸς φ εἶναι ἀσύμμετρος κι ἐκφράζεται ὡς $\varphi = (1 + \sqrt{5})/2$ · ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξίσωση προκύπτει ὅτι $\varphi = 1,618034...$ μὲ ἄπειρα μὴ περιοδικὰ δεκαδικὰ ψηφία. Ὁ ὅρος «Χρυσὴ Τομὴ» καθιερώθηκε, ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὅτι μὲ τὴν τομὴ αὐτὴ ἀποδίδεται τὸ κριτήριο τοῦ ὥραίου στὴν ἀρχιτεκτονικὴ, στὴ ζωγραφικὴ καὶ γενικὰ σ' ὅλες τὶς τέχνες (καὶ ὄχι μόνο). Ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης εἶναι κατασκευασμένα βάσει τῆς χρυσῆς τομῆς, μ' ἀποκορύφωμα τὸν Παρθενῶνα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου. Ὁ ὁμφαλὸς τοῦ σώματος εἶναι τὸ σημεῖο τῆς χρυσῆς τομῆς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τὸ ὁποῖο τόσο περισσότερο ὥραῖο εἶναι, ὅσο οἱ διάφορες ἀναλογίες του τείνουν πρὸς τὸν ἀριθμὸ φ . Κάθε τι ποὺ ἀρέσει, προσεγγίζει τὸν ἀριθμὸ φ . Ὅπου λειτουργεῖ τὸ φ , τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ τέλεια ἁρμονία.

ποιήσουμε τὶς ἀντίστοιχες ἔννοιες τοῦ Ἡράκλειτου, ὅπου Λόγος εἶναι ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ Κόσμου, μὲ τὸν ὁποῖο αὐτογεννᾶται καὶ αὐτοσυντηρεῖται τὸ πᾶν.

Δὲν δημιουργήθηκε δηλαδὴ ὁ κόσμος ἐκ τοῦ μηδενός, ἀλλὰ παρελήφθησαν τὰ πρῶτα ἴχνη τῶν χημικῶν στοιχείων, ποὺ μέχρι τότε κινούνταν ἀτάκτως, καὶ τέθηκαν σὲ Λόγο-τάξη. Αὐτὸ βεβαίως δὲν ἔγινε ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη. Οὔτε μὲ ἐντολὴ ἑνὸς ἐξωσμπαντικοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος δῆθεν εἶναι ὁ προσμπαντικὸς Λόγος, ὅπως διδάσκουν οἱ ἱεράρχες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀντιθέτως ὑπῆρχε (καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἀκόμα) ἓνα ἀκατάπαντο κοσμογονικὸ γίνεσθαι μιὰ ἀένας δημιουργικὴ διαδικασίᾳ, ποὺ διαφοροποιεῖ τὰ στοιχεῖα λόγῳ χημικοῦ συνδυασμοῦ καὶ μόνο. Ὅπως λέει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, τὰ στοιχεῖα ἀποτελοῦν ἀποτέλεσμα μίξης καὶ διάλλαξης. Καὶ βέβαια κανένας «θεὸς» δὲν ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν κατασκευὴ τους: **«Τὰ δὲ γένη διαφέρουν μεταξύ τους περισσότερο λόγῳ τῆς ἀλλοίωσης τῆς γενέσεως. Διότι ἡ γένεσις καὶ ἡ φθορὰ συνιστοῦν σύνθεσις καὶ διάλυσις (τῶν ἐπὶ μέρους στοιχείων). Διότι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ φύσις δὲν**

Ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτα Ἀφροδίτη μὲ ἐνδυμασία γεμάτη ἀγκυλωτοὺς σταυροὺς. (Αγγειογραφία
σὲ ἀττικὸν ἐρυθρόμορφο ἀμφορέα τοῦ δ' π.χ. αἰ.)

Ευχετήριες κάρτες των αρχών του 20ού αιώνα με άγκυλωτούς σταυρούς.

[Σημ.: Τὸ παραπάνω κείμενο εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡ Τεχνολογία τῶν Θεῶν» (ἐκδόσεις «Δαυλός», 2003). Προκειμένου νὰ γίνη κατανοητὴ ἡ σύνδεση τοῦ άγκυλωτοῦ σταυροῦ με τὸν ἔρωτα, στὴ συνέχεια θὰ ἀναλυθῇ ἐν συντομίᾳ ἡ ἔννοια τῆς ἐνοποίησης τῶν πεδίων.]

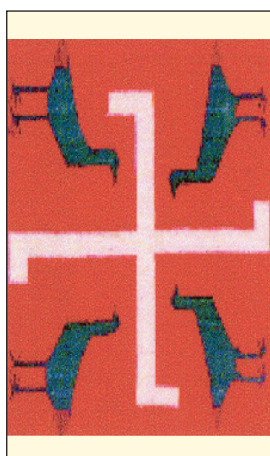
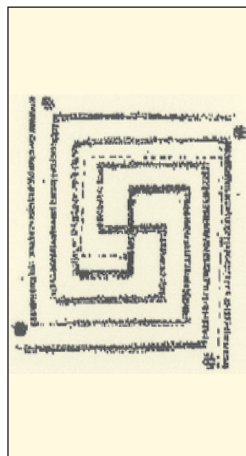
2 Ἡ βαρύτητα εἶναι μία πολὺ σημαντικὴ δύναμη μεγάλης ἀκτίνας δράσης, ἡ ὁποία γιὰ παράδειγμα διατηρεῖ σὲ συνοχὴ ὁλόκληρο τὸν Γαλαξία μας. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα πραγματοποιήθηκαν πειράματα, ποὺ ἔδειξαν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ μαγνητισμὸς συσχετίζονται καὶ εἶναι πραγματικὰ δύο διαφορετικὲς πτυχὲς τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς δύναμης ἢ τῆς ἀλληλεπίδρασης μεταξὺ τῶν φορτίων. Ἡ τελικὴ σύνθεση αὐτῆς τῆς πρώτης ἐνοποιητικῆς θεωρίας στὴν Φυσικὴ παρουσιάστηκε τὸ 1864 ἀπὸ τὸν Μάξουελ στὴν Ἀγγλία. Ἡ ἐργασία του προέβλεψε τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων καὶ ἐρμήνευσε τὸ φῶς ὡς φαινόμενο ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων.

φτειάχτηκε ἀπὸ κανέναν, ἀλλὰ συνιστᾷ ἀποτέλεσμα μίξης καὶ διάλλαξης τῶν μεμιγμένων».²

Ὁ Πρόκλος ὑποστηρίζει ὅτι ὅλα τὰ μετέπειτα δημιουργημένα ὄντα προέρχονται ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ὀνομάζει «**Πρώτη Αἰτία**»: «**Πάντα τὰ ὄντα προέεισιν ἀπὸ μιᾶς αἰτίας, τῆς πρώτης**».³ Τὸ ἴδιο ὑποστήριζε χιλιάδες χρόνια πρὶν καὶ ὁ Ὁρφέας, ὁ ὁποῖος παρωμοίαζε τὸ Χάος με τὸ Ὠδὸν, μέσα στὸ ὁποῖο τὰ πρώτα στοιχεῖα ἦταν συγκεχυμένα. Μέχρι ποὺ ἐμφανίστηκε ὁ κοσμικὸς Ἔρως: «**ἀρχαίου μὲν πρώτα χάους ἀμέγαρτον ἀνάγκην καὶ Κρόνον ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὁλκοῖς Αἰθέρα καὶ διφνὴ περιοπέα κυρδὸν Ἔρωτα Νυκτὸς ἀειγνήτης πατέρα κλυτόν· ὃν ῥα Φάνητα ὀπλότεροι καλέουσι βροτοί· πρώτος γὰρ ἐφάνθη**».⁴

[**Μετάφρασις:** Πρώτα ὑπῆρχε τὸ ἀρχαῖο μελαγχολικὸ χάος, ἡ ἀνάγκη (γιὰ δημιουργία) καὶ ὁ Κρόνος (χρόνος), ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἀπέραντης δύναμης τῆς ἑλξης γέννησε τὸν Αἰθέρα καὶ τὸν υἱὸ τῆς Νύχτας, τὸν δίμορφο καὶ ἑνδοξο Ἔρωτα, ποὺ βλέπει γύρω-γύρω καὶ τὸν καλοῦμε πατέρα (τοῦ κόσμου). Οἱ ἄλλοι θνητοὶ τὸν ἀποκαλοῦν Φάνη, διότι πρώτος ἐκεῖνος φάνηκε].

Έπάνω σειρά: Άριστερά: κινέζικο αγγείο της νεολιθικής περιόδου της Κίνας (2.165-1.965 π.Χ.). Μέσο: μέρος ενός κινέζικου μεταξένιου υφάσματος, που απεικονίζει 29 κομήτες στη φωτογραφία φαίνονται 4 από αυτούς, εκ των οποίων ο άριστερος φέρει άγκυλωτό στανρό. Δεξιά: Ίνδουιστική τέχνη, όπως κι η άμέσως κάτω απ' αυτή στη μεσαία σειρά. **Μεσαία σειρά:** Άριστερά: από την Ινδία (2.000 π.Χ.). Μέσο: από τη Μεσοποταμία (4.000 π.Χ.). **Κάτω σειρά:** άγκυλωτοί στανροί Ινδιάνων (ή άριστερη κι η μεσαία από ινδιάνικα χαλιά).

Ἡ ἀνακάλυψη τῆς ραδιενέργειας ὠρισμένων βαρέων στοιχείων πρὸς τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῆς Φυσικῆς τοῦ Ἀτομικοῦ Πυρῆνα ἀποκάλυψαν δύο ἄγνωστες μέχρι τότε δυνάμεις ἢ ἀλληλεπιδράσεις: τὶς ἰσχυρὲς καὶ ἀσθενεῖς πυρηνικὲς δυνάμεις. Ἀντίθετα ἀπὸ τὴ βαρύτητα καὶ τὸν ἠλεκτρομαγνητισμό, ποὺ δροῦν σὲ μεγαλύτερες ἀποστάσεις, οἱ δυνάμεις αὐτὲς δροῦν μόνο σὲ πολὺ μικρὲς ἀποστάσεις, ἐντὸς τοῦ πυρῆνα ἢ καὶ πιδὶ μικρὲς ἀκόμη. Ἡ ἰσχυρὴ ἀλληλεπίδραση εὐθύνεται γιὰ τὴ συγκρότηση τῶν ἀτομικῶν πυρηνῶν. Ἄν καὶ ἡ ἀσθενὴς ἀλληλεπίδραση εἶναι πολὺ πιδὶ ἀσθενὴς καὶ ἀπὸ τὶς ἰσχυρὲς καὶ ἀπὸ τὶς ἠλεκτρομαγνητικὲς ἀλληλεπιδράσεις, εἶναι ὅμως μεγάλης σπουδαιότητος σὲ πολλὰ φαινόμενα.

3 Ἦδη ἀπὸ τὸ 1930 εἶχε σχηματιστῇ ἡ πρώτη κβαντικὴ θεωρία πεδίων γιὰ τὴν ἀσθενῇ ἀλληλεπίδραση, ἡ ὁποία ὅμως σὲ ὠρισμένα σημεῖα ἔπασχε. Στὴν δεκαετία τοῦ 1960 μία ὀλιγομελὴς ομάδα ἐρευνητῶν πέτυχε τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς θεωρίας, ἡ ὁποία ἐνοποιεῖ τὸν ἠλεκτρομαγνητισμὸ μὲ τὴν ἀσθενῇ ἀλληλεπίδραση σὲ μία κοινὴ θεωρία τῶν ἠλεκτροασθενῶν ἀλληλεπιδράσεων. Τὸ βραβεῖο Νόμπελ τοῦ 1979 στὴ Φυσικὴ ἀπονεμήθηκε σὲ τρεῖς ἐπιστήμονες γιὰ τὶς συνεισφορὲς τους στὴ θεωρία τῆς ἐνοποιημένης ἀσθενοῦς καὶ ἠλεκτρομαγνητικῆς ἀλληλεπίδρασης μεταξὺ τῶν στοιχειωδῶν σωματιδίων. Τὸ 1983 στὸ Εὐρωπαϊκὸ Ἐργαστήριο Στοιχειωδῶν Σωματιδίων (CERN) ἐγένετο ἡ πρώτη παρατήρηση τῶν φορέων τῆς ἀσθενοῦς ἀλληλεπίδρασης.

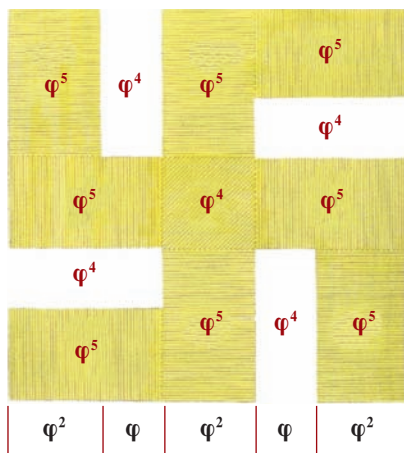
Οἱ σύγχρονες ἐρευνες ἐπικεντρώνονται στὴν ἐνοποίηση τῶν τεσσάρων εἰδῶν πεδίου ποὺ προαναφέρθηκαν, δηλαδὴ τοῦ βαρυτικοῦ, τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ, τοῦ πυρηνικοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ πυρηνικοῦ ἰσχυροῦ. Μὲ τὴ διατύπωση μιᾶς ἐνοποιημένης θεωρίας πεδίων θὰ κατανοηθοῦν ὅλοι οἱ θεμελιώδεις νόμοι ποὺ ἐνοποιοῦν ὅλη τὴ φύση.

Ἀπὸ τὸ ὥς ἄνω ἀπόσπασμα τοῦ Ὁρφῆως ἀναδύεται ἡ πεμπτουσία τῆς Ὁρφικῆς σοφίας. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς ἐπιστήμης εἰσάγεται σὰν ἔννοια ὁ Ἔρως (ἠλεκτρομαγνητικὴ ἐνέργεια), ὁ ὁποῖος καὶ τίθεται στὴν κεντρικὴ θέση τῆς δημιουργίας. Γιὰ πρώτη φορὰ καθίσταται ὁ Ἔρως (βαρύτητα καὶ ἑλξη) ἡ πρωταρχικὴ αἰτία πρόσμιξης καὶ σύνθεσης τῶν στοιχείων.

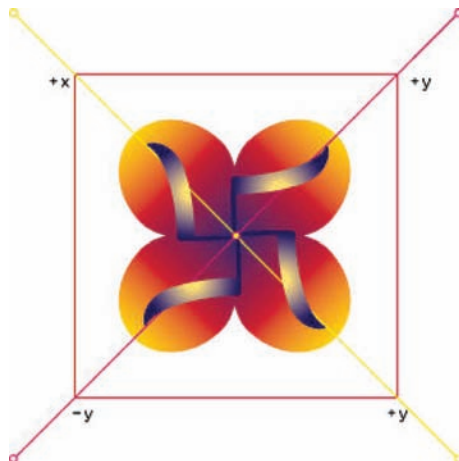
Τὸ ἴδιο λέει καὶ ὁ Ἡσίοδος. «**Ἦτοι μὲν πρότιστα χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος**». ⁵ Ὑπῆρχε πρῶτα τὸ Χάος (ποὺ δὲν σημαίνει «κενό», ἀλλὰ τὴν ἄμορφη κοσμικὴ σκόνη)... κι ὅλα στὴ συνέχεια τὰ ἔνωσε ὁ Ἔρως. Μάλιστα στὸν στίχο 700 σαφῶς ἐξηγεῖ τὴν θερμὴν κατάστασιν τοῦ χάους: «**καῦμα δὲ θεσπέσιον κατέχεν χάος**» (ὁ Διόδωρος Σικελιώτης ὀνομάζει τὸν Ἔρωτα «ἐμπρηστήν»). Ὁ Κλεάνθης λέει ὅτι: «**ὅπως γίνονται ἀπὸ τὰ σπέρματα ὅλα τὰ μέρη ἐνδὸς σώματος, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο γίνονται μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτά. Κι ὅπως κάποια στοιχεῖα τῆς ὕλης, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν χῶρο, συγκρούονται καὶ μειγνύονται δημιουργῶντας τὰ σπέρματα, ἔτσι καὶ πάλι διακρίνονται (διασπῶνται) μέσα στὸν χῶρο. Ἔτσι ἐξ ἐνδὸς γίνονται τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα μ' αὐτὸ τὸ ἓνα συγγενώνονται**». ⁶

Αὐτὸς εἶναι ὁ Κοσμογονικὸς Ἔρως ἢ Λόγος ἢ Φάνης τῶν Ἑλλήνων – κάτι ποὺ ὡς κοσμογονικὴ ἀντίληψη καταπολεμήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ μὲ τὴν ἀντιπα-

Ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς δὲν εἶναι τυχαῖο σύμβολο, ἀλλὰ ἐνσωματώνει τὸ Χρυσὸ Ἀριθμὸ φ.

Ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς ἀπεικονίζει τὴν ἀλληλεπίδραση ἐντὸς τοῦ ἡλιακοῦ καὶ πλανητικοῦ πεδίου.

Κορινθιακὸ νόμισμα τοῦ 590 π.Χ. (κάτω ἀριστερὰ) καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀρχαῖα ἐλληνικὰ ἀγγεῖα, πὺν φέρουν ἀγκυλωτὸ σταυρό. Πολλὰ ἀγγεῖα τῆς γεωμετρικῆς περιόδου, διακοσμημένα μ' ἀγκυλωτοὺς σταυροὺς ὑπάρχουν στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῶν Ἀθηνῶν καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μουσεῖα τῆς χώρας. Ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνες σημαντικώτατο ἱερὸν σύμβολο.

Ἡ συμπαντική διάσταση τοῦ Ἑρωτα

ἀγκυλωτὸς σταυρὸς ἀποτελεῖ σημαντικώτατο ἱερὸ πανάρχαιο σύμβολο. Ἡ παγκόσμια ἐξάπλωσή του δικαιολογεῖται μόνο σὰν κατάλοιπο τοῦ ὑψηλῆς τεχνολογίας προκατακλυσμαίου πολιτισμοῦ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καταφέρει νὰ προσεγγίσουν τὴν ἔννοια τῆς ἐνιαίας ἐνοποιητικῆς συμπαντικῆς δυνάμεις, τὴν ὁποία στὴ Μυθολογία μας ὠνομάτισαν Ἑρωτα. Ὁ Ἑρως ἔχει τὴ δύναμη νὰ προσελκύη, νὰ ἐνώνη ἢ νὰ ἐξωθῇ εἰς ἔνωση ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ πάντα στὴ φύση καὶ ὄχι μόνο στὴ Γῆ ἀλλὰ καὶ στὸν οὐρανό, ἀφοῦ καὶ οἱ θεοὶ κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς δὲν μποροῦσαν νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐπίδραση τοῦ Ἑρωτα. Ὁ «κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι» Ἑρως γεννήθηκε πρῶτος μαζί με τὴ Γαῖα ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ Χάος («Θεογονία», 120).

Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ θεὰ τοῦ Ἑρωτα καὶ κατὰ μία παράδοση μητέρα του. Στὸν Ὀρφικὸ Ὑμνο τῆς ὀνομάζεται «*ξεύκτειρα*». Ἡ σχέση τοῦ ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ ἔρωτα φαίνεται στὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ἀπὸ ἐρυθρόμορφη κύλικα τοῦ 520 π.Χ. Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ μόνη θεὰ ποὺ ἀπεικονίζεται με φόρεμα γεμάτο ἀγκυλωτοὺς σταυρούς.

Προτοῦ ἀνακαλύψῃ τὸ DNA ὁ ἄνθρωπος, δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τί ἀπεικονίζε τὸ κηρύκειο (βλ. «*Ἡ Τεχνολογία τῶν Θεῶν*» καὶ «*Δ*», τ. 236-237). Ὅταν καταφέρει στὸ μέλλον νὰ ἀναπτύξῃ κατάλληλη θεωρία γιὰ τὴν ἐνοποίηση τῶν πεδίων, ἴσως τότε καταλάβῃ τί ἀκριβῶς ἀπεικονίζει ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς με τὰ τέσσερα σκέλη του – ὅσα καὶ οἱ δυνάμεις ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐνοποιήσῃ –, ὅποτε καὶ θὰ κατανοήσῃ τὸν Ἑρωτα, τὴν κοσμογονικὴ ἐκείνη δύναμη, ποὺ δρᾷ ἐνοποιητικὰ σὲ ὅλη τὴ φύση, σὲ ὅλο τὸ Σύμπαν – καὶ στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κι αὐτὲς ἀποτελοῦν στοιχεῖα τοῦ Σύμπαντος κι ὄχι μαριονέττες στὰ χέρια ἐνὸς ἐξωσυμπαντικοῦ φετίχ, ὅπως εἶναι ἡ ἐβραιοχριστιανικὴ μεταφυσικὴ φαντασίωση, ποὺ τὴν ὠνόμασαν «*Γιαχβὲ*» καὶ τὴ φόρτωσαν στὴν πλάτη μας ὡς θεὸν τῶν Ἑλλήνων.

Ἰωάννης Λάζαρης

Ἡλεκτρολόγος – Ἡλεκτρονικὸς Μηχανικὸς Ε.Μ.Π.
Ἀντισυνταγματάρχης Τεχνικοῦ Σώματος Στρατοῦ

ράθεση τῆς ἐβραϊκῆς ἀντίληψης περὶ ἐξωκοσμικοῦ λόγου-θεοῦ, δημιουργοῦ ἐκ τοῦ μηδενὸς δῆθεν τοῦ κόσμου. Ἔτσι ὁ Λόγος ἔγινε στὸν Ἰωάννη προκοσμικὸς («*ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος*»), καὶ μεταφυσικὸς (Γιαχβὲ) καὶ ὁ Ἑρως ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸ Σύμπαν καὶ ἀπὸ τὴ Φύση, συκοφαντήθηκε καὶ θεωρήθηκε «*ἀμαρτία*» καὶ ἐνοχή.

Σημειώσεις

1. Πλάτων, «*Τίμαιος*», 53a.
2. Ἀριστοτέλης, «*Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς*», 314b 4-8.
3. Πρόκλος, «*Στοιχειώσις θεολογική*», 11, 1.
4. Ὀρφεύς, «*Ἀργοναυτικά*», στ. 12-16.
5. Ἡσίοδος, «*Θεογονία*», 116-117.
6. Στοβαῖος, «*Ἀνθολόγιον*», βιβλ. 1, κεφ. 17, 3.

Γεώργιος Ἱεροδιάκονος

Ο ΑΥΝΑΝ ΠΑΝΤΡΕΨΕ ΤΗ «ΓΚΟΜΕΝΑ» ΤΟΥ!

γλώσσα μας είναι πλούσια, είναι ωραία, είναι και καταπληκτική στην άθυνασία της. Παραμένει ή μητέρα γλώσσα όλων των γλωσσών, αλλά στη νεοελληνική της χρήση έχει υποστή πολλά και σοβαρά «τραύματα» όσο και γλωσσικές... άτυχίες.

Ο Έβραϊος Αύναν, του οποίου ο αδελφός πέθανε, υποχρεώθηκε να παντρευτεί τη γυναίκα του αδελφού του –που δεν αγαπούσε, αλλά ή έβραϊκή παράδοση το απαιτούσε– και τα «κίερα κείμενα» λένε ότι «έξέχεεν ἐπὶ τὴν γῆν...». Ἐμεῖς –ἀλλά και ὅλη ἡ Εὐρώπη– ἀπὸ τὴν «κίερότητα» τῆς πράξης τοῦ Αύναν κάναμε μία νέα λέξη, τὸν ἀννανισμό καὶ ἀγγλιστὶ *onanism* (Γένεσις, 38.9). Ὡς Νεοέλληνες –καὶ Εὐρωπαῖοι– πρέπει νὰ πᾶμε μέσω τῆς έβραϊκῆς... αὐτῆς «πράξης» νὰ περιγράψουμε ἓνα... φυσικὸ φαινόμενο, λὲς καὶ σώθηκαν οἱ δικές μας μαλακὲς λέξεις. Αὐτὸ θὰ πῆ πνευματικὴ καὶ γλωσσικὴ ὑποδούλωση στὴν έβραϊκὴ παράδοση. Τὶς προάλλες, μιλώντας σ' ἓναν ἰκανὸ ποιητὴ μας, ἔπεσα στὴ γλωσσικὴ παγίδα νὰ τοῦ πῶ ὅτι μ' ἄρεσαν τὰ τελευταῖα του ποιήματα καὶ ὅτι ἡ ἀνάγνωσή τους ἦταν γιὰ μένα ἓνας πνευματικὸς καὶ ποιητικὸς... ἀννανισμός. Δαγκώθηκα. Σὲ λίγο πρόσθεσα τὴν ἀγγλικὴ μετάφραση: *intellectual masturbation*, ποῦ μ' ἄρεσε περισσότερο.

Στὸ ἴδιο πνεῦμα κατωτερότητας κινεῖται καὶ τὸ ρῆμα ὑπ-ανδρεύω > παντρεύω = πηγαίνω κάτω ἀπὸ τὸν ἄνδρα (ὑπὸ ἄνδρα). Ἐδῶ μιλάμε γιὰ συζυγικὴ ὑποδούλωση. Ναι, ὁ πατέρας παντρεύει –δίνει τὴν κόρη του νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν ἄνδρα– ἀλλὰ τότε ἡ γυναίκα «παθαίνει κάτι»=παθητικὴ φωνή: παντρεύεται. Ἡ λέξη ἐκτροχιάστηκε, καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο καὶ έλληνικὸ γάμο μᾶς ἔδωσε τὴν παντρεία, ἓνα τελείως ἀκαταλαβίστικο... πνευματικὸ σύνολο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἴσως οἱ λογοτέχνες μας δὲν τὴν πολυχρησιμοποιοῦν στὰ λογοτεχνικά τους κείμενα. Εὐτυχῶς!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ναι, ἡ γυναίκα παντρεύεται, ἀλλὰ... πῶς παντρεύεται ὁ ἄνδρας; Πηγαίνει κάτω ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα; Ἐδῶ πλέον εἶναι τελείως ἀκαταλαβίστικο καὶ γίνεται μία γλωσσικὴ ἀρλούμπα. Τὸ γάμο –ἴσως ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱεροὺς καὶ κοινούς ἀνθρώπινους θεσμοὺς– τὸν κατεβάζουμε στὸ... πεζοδρομιο, ἐὰν τὸν ὀνομάζουμε... παντρεία.

Ἡ σύγχυση αὐτὴ μεταδίδεται καὶ επικρατεῖ στὴ νέα γενεά, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα παντρεύω καὶ παντρεύομαι εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα νὰ χρησιμοποιηθοῦν σωστὰ συντακτικῶς. Ρωτήστε τὸν Ἀντρέα καὶ τὴν Ἑλένη. Ὁ ἓνας θέλει νὰ ...παντρεύῃ τὸν ἄλλο καὶ τελικὰ οἱ δύο τους παντρεύονται, δηλ. βάζουν στὸ κεφάλι τους ἓναν ἄλλον... ἄνδρα! Προτοῦ νὰ φτάσουν στὴν «παντρεία» τους, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἑλένη μπορεῖ νὰ εἶναι καλοὶ φίλοι, καὶ ἔτσι ὁ Ἀνδρέας ἔχει «γκόμενα» τὴν Ἑλένη καὶ ἡ Ἑλένη ἔχει «γκόμενο» τὸν Ἀνδρέα! Ἄλλη μιὰ μεγάλη μας γλωσσικὴ ἀτυχία, ὅπου μιὰ ἀγνή φιλία μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ... γκομενίτσα –καὶ ὁ μέγας ἔρωτας νὰ

γίνη... γκομενάρα! Λέξεις βαρείες, πού δὲν σηκώνονται καὶ δὲν ζυγίζονται πιά. Πῶς τὴν καταντήσαμε τὴ γλῶσσα μας ἀπὸ τὴ μάρκα κρέμας μαλλιών GOMENA! Ἐμεῖς τὴν ἀλείψαμε ἄγαρμπα καὶ καταστρέψαμε τὴν ἀγνή φιλία καὶ τὸν ἔρωτα, γεννῶντας διήθεν νέες λέξεις... εὐρωπαϊκές, τὸν γκόμενο καὶ τὴν γκόμενα!

Τώρα, ἐὰν ὁ Αὐτὸς πρὶν ἢ μετὰ τὸν ἀντανισμὸ τοῦ πάντρεψε ἢ παντρεύτηκε τὴν γκόμενά του, εἶναι ἕτερον ἐκάτερον. Ἐκεῖνο ὅμως πού κατάρθρωσαν οἱ τρεῖς αὐτὲς ἀπερίσκεπτες λέξεις εἶναι, ὅτι θόλωσαν ἀνεπανόρθωτα τὴ γλῶσσα μας. Ἀποτελοῦν πράγματι σοβαρὲς γλωσσικὲς μας ἀτυχίες, γιατί ξεφύγαν ἀπὸ τὴ φυσικὴ ροὴ τῶν πραγμάτων πού γέννησε τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Τί μπορούμε νὰ κάνουμε τώρα, γιὰ νὰ ξεθολώσουμε τὴ γλῶσσα μας;

Θωμᾶς Ἡλιοπούλος

Φιλόλογος, Διευθυντὴς Κολλεγίου «Παιδεία» Μεμβούρης

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ μεσσίας καὶ τό... αἰγυπτιακὸ Βιάγκρα

Ὄνομασία «Ἰησοῦς» ἀποτελεῖ τὴν ἑλληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ἑβραϊκοῦ Yehoshua, πού σημαίνει «**Ὁ Γιαχβὲ (Yahweh) Εἶναι ἡ Σωτηρία**». Τὸ δὲ «Χριστός» ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ «χρίω», δηλαδὴ «ἐπαλείφω». Πρόκειται γιὰ μετάφραση στὰ Ἑλληνικά τοῦ ἑβραϊκοῦ «*meshiah*» (μεσσίας), πού φέρει τὴν ἴδια ἔννοια. Οἱ Ἑβραῖοι συνήθιζαν νὰ χρίουν τοὺς προφῆτες τοὺς μὲ λάδι, πρακτικὴ πού υἱοθέτησαν καὶ οἱ Χριστιανοὶ (π.χ. κατὰ τὴν βάπτισι). Οἱ ρίζες τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ ἀνάγονται στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο: Ἡ αἰγυπτιακὴ λέξι *meshiah* ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἱεροῦ κροκοδείλου τῶν Αἰγυπτίων «μεσσέχ»: Οἱ Αἰγύπτιοι πίστευαν ὅτι τὸ λίπος κροκοδείλου ἐπεῖχε τὴ θέση τοῦ σημερινοῦ «βιάγκρα», ὅτι δηλαδὴ προσέφερε ἐρωτικὴ ρώμη καὶ γονιμότητα, καὶ ἔχριαν τοὺς Φαραῶ τοὺς μὲ αὐτὸ κατὰ τὴ γαμήλια τελετὴ.

Συμπεράσματα: Τὸ ὄνομα «Ἰησοῦς» ἀναφέρεται σὲ ιδιότητα τοῦ θεοῦ τῶν Ἰουδαίων Γιαχβὲ, τὸ δὲ «Χριστός» (μεσσίας) εἶναι οὐσιαστικὰ ταυτόσημο τοῦ «κροκοδείλου». Ἄρα ἡ λέξι «χριστιανός» θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ ἀποδοθῇ καὶ ὡς «κροκοδειλικός» ἢ «κροκοδειλίσιος». Ἀξίζει τέλος νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ἡ λέξι «κρετίνος» (cretin) ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ «χριστιανός»: Κρετῖνοι ἀπεκαλοῦντο ἀρχικὰ οἱ δύσμορφοι καὶ καθυστερημένοι νᾶνοι, πού κατοικοῦσαν σ' ὠρισμένα χωριά τῶν Ἑλβετικῶν Ἀλπεων κατὰ τὸν δέκατο ἔνατο αἰῶνα.

Πηγές:

www.behindthename.com

«Oxford English Dictionary».

Laurence Gardner, «Bloodline of the Holy Grail».

Παῦλος Πᾶν

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΟΣ «Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ»

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΜΥΚΗΝΑΪΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΤΗ ΕΝΟΣ ΡΥΑΚΙΟΥ

Ἀδιαφόρησε πλήρως ἡ Ἀρχαιολογία

Καθόλου δὲν προκαλεῖ ἔκπληξη ἄλλη μία περίπτωση ἀδικαιολόγητης ἀδιαφορίας ἀπὸ δημόσια ὑπηρεσία ἀρμόδια γιὰ τὴν προστασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Σύννηθες φαινόμενο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀλλεπάλληλες φορὲς ἔχουμε στενὰ παρακολουθήσει καὶ καταγγεῖ ἴλι μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ «Δαυλοῦ». Ἡ τελευταία αὐτὴ περίπτωση διαδραματίζεται στὴν Πάτρα καὶ εἰδικώτερα στὴν περιοχὴ Ὁρτός· μία περιοχὴ, τμήματα τῆς ὁποίας ἔχουν ἀνακηρυχθῇ ὡς προστατευόμενοι ἀρχαιολογικοὶ χώροι.

Στὶς παράπλευρες ἐκτάσεις ὅμως συμβαίνει τὸ ἐξῆς ἀδιανόητο: Πλήθος ἀντικειμένων, ποὺ λόγῳ τῆς ἰδιαιτερότητάς τους θὰ ἔπρεπε νὰ κινήσουν τὸ ἔντονο ἐνδιαφέρον τῶν ἀρχαιολόγων, στὴν εὐθύνη τῶν ὁποίων ἀνήκει ἡ περιοχὴ, κεῖνται διάσπαρτα ἀνάμεσα σὲ χόρτα καὶ λάσπες. Ἀναφερόμαστε σὲ κροκάλες τῆς Μυκηναϊκῆς περιόδου καὶ κεραμικὲς ἐπιφάνειες, ποὺ φέρουν γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου! Ἡ μελέτῃ αὐτῶν ἀντικειμένων ἐνδεχομένως θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ πολὺτιμες πληροφορίες ἀναφορικὰ μὲ τὴν προέλευση καὶ τὴ χρονολόγησι τῆς Ἑλληνικῆς Γραφῆς.

Τὴν ἀνακάλυψη αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων ἔκανε ἓνας κάτοικος τῆς περιοχῆς, ὁ κ. Φώτῃς Γουρνιάς, ποὺ περισυνέλεξε προσεκτικὰ κάποιες ἀπὸ τὶς λίθινες καὶ κεραμικὲς ἐπιγραφὰς καὶ τὶς μετέφερε στὴν ΣΤ' Ἐφορία Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων, ἀφοῦ εἶχε μεσολαβήσει ἓνα διάστημα μὲ πολλὰς τηλεφωνικὰς ἐπικοινωνίαις -χωρὶς ἀποτέλεσμα- ἀπὸ τὸν ἴδιο πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, προκειμένου νὰ ἀναφέρῃ τὸ γεγονός καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιτόπια παρέμβασή τους, δηλαδὴ νὰ περισυλλέξουν καὶ νὰ καταγράψουν τὰ ἀντικείμενα. Κάτι ποὺ ποτὲ δὲν ἔπραξαν, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ γράφονται αὐτὲς οἱ γραμμὲς.

Ἔτσι συνέβη τὸ ἀντίστροφο: Ὁ κ. Γουρνιάς περισυνέλεξε ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν κρίσιν του θεώρησε ὅτι ἔχουν ἐνδιαφέρον, καὶ τὰ μετέφερε αὐτοπροσώπως στὰ γραφεῖα τῆς ΣΤ' ΕΠΚΑ. Βέβαια ἐκεῖ, μὴ μπορώντας νὰ κάνουν διαφορετικά, τὰ παρέλαβαν, τὰ κατέγραψαν, ἔκαναν μιὰ πρόχειρην χρονολόγησίν τους, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ συμβὰν διαγράφηκε ἀπὸ τὴ μνήμη τους! Εὐτυχῶς ὅμως ὁ κ. Γουρνιάς ζήτησε ἀποδεικτικό, ὅτι παρέδωσε τὰ ἀντικείμενα, στὸ ὁποῖο ὅμως, ἐνῷ φέρει τὸν τίτλο «Προσωρινὸ Πρωτόκολλο Παραλαβῆς», ὁ σχετικὸς αὐξὼν ἀριθμὸς ποὺ φέρουν τὰ ἔγγραφα αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀπουσιάζει...

Παραμ. 8 / 4 / 04

Προσωρινό Πρωτόκολλο Παραλαβής - Παραλαβής

Σήμερα που είδα πως ΣΤ' ΕΠΚΑ
 ο κ. Φώτης Γουρνιάς παρέλαβε με η η.
 τηλεφωνία Βασιζογιάννη παρέλαβε όστρακα,
 αβροβίβρα και κ' μικροαντικείμενα
 μυκηναϊκά κ' υστερίως εσοχί με
 οσεία βρέθηκαν στην περιοχή της
 χώρας Όρτου και Πλατανίου καθώς και στην Α. Π.»
 κ' με Αργυρά Περσέ

Ο Παραλαβής
 Η Παραλαβή

Φωτοτυπία του πρωτοκόλλου που συντάχθηκε, όταν ο κ. Φ. Γουρνιάς παρέδωσε τα εύρηματά του στην Έφορία Αρχαιοτήτων Πατρών.

Στο έν λόγω έγγραφο, που φέρει ημερομηνία 8 Σεπτεμβρίου 2004, αναγράφονται τα εξής: «**Σήμερα στην έδρα της ΣΤ' ΕΠΚΑ ο κ. Φώτης Γουρνιάς παρέδωσε και η κυρία Α. Β. παρέλαβε όστρακα, απολιθωμένα όστᾶ και μικροαντικείμενα μυκηναϊκής και κλασικής εποχής, τα όποια βρέθηκαν επιφανειακά στους αρχαιολογικούς χώρους Όρτου και Πλατανίου καθώς και στην Α. Π.**». Έχουμε στα χέρια μας το παραπάνω Προσωρινό Πρωτόκολλο Παραλαβής, για την περίπτωση που θα χρειαστή να επαναφέρουμε το γεγονός στη μνήμη τους, αφού σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχαμε μαζί τους, προκειμένου να ενημερωθούμε για το χαρακτηρισμό των αντικειμένων που παρελήφθησαν, το όνομα του κ. Γουρνιά τους «ήταν άγνωστο» και η υπόθεση παραδόξως «δεν τους θύμιζε τίποτα»... Στην πρώτη τηλεφωνική επικοινωνία που είχαμε μιλήσαμε με την αρχαιολόγο που κατέγραψε τα αντικείμενα, ή όποια πρώτον υποστήριξε ότι δεν τα παρέλαβε ή ίδια, αλλά θυμόταν παρ' όλα αυτά την περίπτωση (έπειτα από σχετική δυσκολία) και δεύτερον μάς πληροφόρησε ότι «**ή περίπτωση δεν ανήκει στην αρμοδιότητά της**». Μās έκανε εντύπωση επίσης, που επέμεινε στο ότι ούδέποτε παρελήφθησαν τα απολιθωμένα όστᾶ, το Προσωρινό Πρωτόκολλο Παραλαβής όμως αναφέρει το ακριβώς αντίθετο. Αφού μεσολάβησε και μία απεργία των υπαλλήλων, σε επόμενη τηλεφωνική επικοινωνία και μετά από πολλή προσπάθεια

Πληθώρα απολιθωμένων δστων και άλλων σπουδαίων εύρημάτων αναγόμενων στη Μυκηναϊκή εποχή αλλά και όλoκληρος ρωμαϊκός λουτρώνας («θέριμη») άφείθηκαν χωρίς καμμία προφύλαξη στόν Όρτo Πατρών, όπου τo ξεθάψε τo ρεύμα τοπικού χειμάρρου. Η άρμόδια Έφορία Αρχαιοτήτων παρά τίς συνεχείς αιτήσεις πολιτών δέν καταδέχθηκε μέχρι στιγμής νά έπισκεφθῇ τήν περιοχή.

καταφέραμε να μιλήσουμε με την αρχαιολόγο, πού σύμφωνα με τα λεγόμενα της συναδέλφου της ήταν η πλέον αρμόδια για την περίπτωση και κυρίως ήταν εκείνη που παρέλαβε τα αντικείμενα από τα χέρια του κ. Γουρνιά. Πρὸς στιγμὴν θεωρήσαμε ὅτι φτάσαμε στὴν ἄκρη τοῦ νήματος, ἀλλὰ... «δὲν θυμόταν τὴν περίπτωση». Δὲν τῆς θύμιζε ἀπολύτως τίποτα τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γουρνιά καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις δήλωσε ὅτι δὲν εἶναι στὴ δική της εὐθύνη ἡ περιοχή. «Ζορίσαμε» λίγο τὴν κατάσταση, δίνοντας συνεχῶς στοιχεῖα, πὺν θὰ βοηθοῦσαν ἐνδεχομένως τὴ μνήμη της· καὶ δὲν κάναμε ἄσχημα, γιατί μᾶς δήλωσε στὴ συνέχεια ὅτι ἀμυδρὰ κάτι θυμᾶται. Μᾶς εἶπε νὰ καλέσουμε μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, γιὰ νὰ «ψάξῃ τὸ θέμα». Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάσταση πὺν ἐπικρατεῖ σὲ δημόσιες ὑπηρεσίες πὺν ἀποτελοῦν τοὺς πυρῆνες διάσωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἔχουμε ἀντιμετωπίσει τὸ ἴδιο φαινόμενο ἐπανειλημμένως, ἡ εὐθύνη νὰ μεταφέρεται πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνση.

Τί ἤξει ὁ εὐρὼν ποίτης

ἡμερα τὰ ἀντικείμενα, ἐκτεθειμένα σὲ ἀκατάλληλες ὑπαίθριες συνθήκες, συμπαρὰσύρονται ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ πρὸς διάφορες κατευθύνσεις. Φωτογραφίσαμε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ πὺν περισυνέλεξε ὁ κ. Φώτης Γουρνιάς:

Μία κροκάλα, πὺν φαίνεται νὰ ἔχη χαραγμένα ἐπάνω της γράμματα τῆς ἐλληνικῆς ἀλφαβήτου (διακρίνονται τὰ γράμματα Α, Τ καὶ Π). Ἐπίσης θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεῖς ὅτι τὸ σχῆμα τῆς κροκάλας καὶ οἱ χαραῖξεις στὴν ἐπιφάνειά της θυμίζουν τὴν ἀντίστοιχη μυκηναϊκὴ ἐπιγραφή τῆς Καυκανιάς (βλ. «*Ἡ κροκάλα τῆς Καυκανιάς*», «Δ», τ. 172, Ἀπρίλιος 1996)– καὶ τὴ Γραμμικὴ Γραφή. Ἄλλωστε, ὅπως μᾶς ἀνέφεραν ἀπὸ τὴν ἐφορία τῆς περιοχῆς, τὰ εὐρήματα πὺν προσκομίστηκαν στὰ γραφεῖα τοὺς ἀπὸ τὸν κ. Γουρνιά εἶναι Μυκηναϊκῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης γραφὴ ἐντοπίστηκε στὴν ἐπιφάνεια ἐνὸς τμήματος κεραμικοῦ τεμαχίου (ὄστράκου), ὅπου διακρίνουμε τὰ γράμματα Χ καὶ Α. Τέτοια ἀνάλογα ἀντικείμενα, πὺν φέρουν στὴν ἐπιφάνειά τοὺς γραφὴ, εἶναι διασκορπισμένα στὴν εὐρύτερη περιοχή παρὰ-πλεύρως τοῦ προστατευόμενου ἀρχαιολογικοῦ χώρου.

Κανεῖς δὲν φρόντισε γιὰ τὴν περισυλλογὴ τοὺς, πού, ὅπως προαναφέραμε, θὰ μπορούσε νὰ ὀδηγήσῃ σὲ σημαντικὰ συμπεράσματα σὲ σχέση με τὴν Ἑλληνικὴ Γραφή. Ἐνδιαφέρον προξενεῖ ἄλλο ἓνα εὑρημα, τοῦ ὁποῖου ἡ σύσταση ἀπὸ συμπαγὲς ὕλικὸ θὰ ἐπέτρεπε τὴν χρῆση τοῦ στὴν ἐποχὴ του ὡς τσιμέντου. Ἀπὸ τὸ σχετικὸ ἄρθρο πὺν δημοσιεύτηκε στὸ τεῦχος 258 τοῦ «Δ» γιὰ τὸ τσιμέντο στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα –καὶ εἰδικώτερα ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ γιὰ τὰ κομμάτια μπετὸν στὴν ἀρχαία Πάλαιρο– προκύπτει ὅτι εἶναι ἐμφανεῖς οἱ ὁμοιότητες μετὰ τὰ ἀντίστοιχα κομμάτια πὺν ἐντοπίστηκαν στὸν Ὀρτό. Παρατηρώντας προσεκτικὰ κανεῖς τὴ δομὴ στὸ κομμάτι τοῦ Ὀρτοῦ βλέπει τὴ πρόσμιξη διαφόρων ὕλικων. Ἐπίσης ἐντοπίστηκαν κομμάτια, πὺν δείχνουν νὰ συμπεριλαμβάνουν στὴ δομὴ τοὺς ἡφαιστειακὰ πετρώματα – ἐνδεχομένως καὶ αὐτὰ νὰ χρησιμοποιήθηκαν ὡς δομικὰ ὕλικά. Θυμίζουμε τὴν ἀντίστοιχη παρὰσκευὴ τσιμέντου στὴ Θήρα μετὰ βάση τὸ φυσικὸ συστατικὸ (θηραϊκὴ γῆ), πὺν ἐκτινασσόταν μέσα ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ τὸ ὁποῖο στὴ πρόσμιξί του μετὰ ἄλλα ὕλικά ἔδινε μία μᾶζα, ἡ ὁποία παρὰσείαζε πολὺν καλὲς φυσικὲς καὶ μηχανικὲς ιδιότητες. Φωτογραφί-

Ἡ κροκάλα με πανάρχαιη χαραγή ἐλληνικῶν γραμμάτων. Οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν τὰ βλέπουν.

Τὸ λίθινο σφονδύλι, πανάρχαιο ἐξάρτημα ἐριουργίας.

Τεμάχιο μπετόν, ιδιότυπης σύνθεσης. Βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ μυκηναϊκὰ ἀντικείμενα, πὺν ξέθαψε ἕνας χείμαρρος στὸν Ὅριτό Πατρῶν.

σαμε επίσης ένα σφοντύλι, πού, ως γνωστό, χρησιμοποιείτο στην έπεξεργασία του μαλλιού.

μφανώς δυσαρεστημένος για την αντιμετώπιση που έτυχε από τους υπαλλήλους της ΣΤ' ΕΠΚΑ ό Φώτης Γουρνιάς μιλάει στο «Δαυλό». Χρειάστηκε να επισκεφθί την ύπηρεσία αρκετές φορές, χωρίς όμως ανταπόκριση. Έτσι λειτούργησε αυτοβούλως, περισυνέλεξε μόνος του μέσα από τις αγροτικές εκτάσεις τα αντικείμενα και τα προσκόμισε στην ύπηρεσία, άκουμπώντας τα πάνω στα γραφεία των υπευθύνων.

Δ. Κύριε Γουρνιά, πού ακριβώς έντοπίσατε αυτά τα εύρήματα και ποιές ήταν οι κινήσεις σας;

Φ.Γ.: Τα έντόπισα στο λόφο του Πανεπιστημίου Πατρών τυχαία, ένώ είχα πάει άπλως για μία βόλτα. Είδα πολλά κεραμεικά, διασκορπισμένα όστά, και άλλα αντικείμενα λίθινα με έπιγραφές. Η πρώτη μου κίνηση ήταν να τηλεφωνήσω στην άρμόδια έφορία άρχαιοτήτων. Σάς πληροφορώ ότι δεν μου έδωσαν σημασία. Επέμεινα, τηλεφώνησα ξανά και ύποσχέθηκαν ότι θα με είδοποιούσαν τις επόμενες ήμέρες. Πραγματικά με κάλεσαν τηλεφωνικά, αλλά όχι για να ζητήσουν παραπάνω πληροφορίες και για να μεταβούμε στο χώρο. Μου είπαν άπλως ότι τους χάλασε τó αúτοκίνητο και ότι άκυρώνεται ή έπίσκεψη στην τοποθεσία πού έντοπίστηκαν όλα αυτά τα αντικείμενα. Έκτοτε πήγα στην ύπηρεσία αρκετές φορές, αλλά σαν να μη με άκουγαν. Από εκεί και πέρα, έντονα δυσαρεστημένος, σταμάτησα κάθε προσπάθεια. Πρέπει να σάς πώ ότι τó ποτάμι στην περιοχή, τó Πλατανωτικό όπως άποκαλείται, έχει ξεθάψει, με τις έδαφικές διαβρώσεις πού προκαλεί, πολλά αντικείμενα, πού χρήζουν άρχαιολογικής έρευνας. Είναι όρατά. Εκεί έντόπισα και τη κροκάλα με την έπιγραφή. Μέχρι και άπολιθωμένα όστά άκόμη, πού ήρθαν στην έπιφάνεια με τη διάβρωση του έδάφους.

Τους έχω ενημερώσει άλλεπάλληλες φορές και, παρόλο πού γνωρίζουν για την ύπαρξή τους, δεν δείχνουν τó άπαιτούμενο ένδιαφέρον. Άναγκάστηκε να μαζέψω μερικά από τα αντικείμενα και τα μετέφερα στην ύπηρεσία. Γνωρίζω όμως ότι άκόμη δεν έχουν πάει στην περιοχή. Είμαι πολύ άπογοητευμένος, δεν μπορώ να βλέπω άλλο να θάβεται ό άρχαίος Έλληνικός Πολιτισμός.

σφαλώς ή προαναφερθείσα δεν άποτελεί τή μοναδική περίπτωση, κατά την όποία τó κράτος έγκληματεί άπέναντι στην Ίστορία. Όσο θα πέφτουν στην αντίληψή μας αντίστοιχες περιπτώσεις και κυρίως όσο υπάρχουν συνειδητοποιημένοι πολίτες πού τις άνακαλύπτουν και έν συνεχεία τις άναφέρουν, θα τις καταγγέλλουμε. Η έντατική μελέτη και ή διαρκής έρευνα, σε ό,τι άφορ ά τόν Άρχαίο Έλληνικό Πολιτισμό, δεν έπιδέχεται καθυστερήσεις, γραφειοκρατία και άποφυγή καταμερισμού ευθυνών. Άς ληφθί σοβαρά ύπόψη ότι μία πληροφορία, όσο άσήμαντη και άν δείχνη στα μάτια των «είδικών», άν αξιοποιηθί, μπορεί να συνδεθί με ένα ευρύ φάσμα σπουδαίων ίστορικών συμπερασμάτων και άνακαλύψεων.

Ταξιαρχούλα Λαδά

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Τὰ ἅγια κυκλώματα

Ὅπως διαπιστώθηκε μετὰ ἀπὸ σχετική καταγγελία ἐνὸς κτηνοτρόφου, τέσσερις μοναχοὶ τῆς Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Μεγάρων ἀφαίρεσαν ἀπὸ ἐξωκκλήσι στὴν περιοχὴ Ἱερόθεον τοῦ χωριοῦ Λάμπου Μύλοι τῆς Λέσβου τέσσερα ἀμφίγλυφα ἐντοιχισμένα μαρμάρινα τμήματα σημαντικῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας καὶ τὰ φόρτωσαν σὲ αὐτοκίνητο κλειστοῦ τύπου, προκειμένον νὰ τὰ μεταφέρουν στὰ Μέγαρα! Ὡδηγήθηκαν φυσικὰ στὸν Εἰσαγγελεὰ Πλημμελειοδικῶν Μυτιλήνης, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπήγγειλε κατηγορίες γιὰ παράβαση τοῦ νόμου περὶ ἀρχαιοτήτων.

Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσουμε; ἄραγε τὸ συγκεκριμένο συμβάν; Βρισκόμαστε ἀναμφίβολα ἀντιμέτωποι μὲ μία μεθοδευμένη ὑπόθεση καὶ ἓνα προμελετημένο σχέδιο, μὲ ἓνα ἄρτιο δίκτυο πληροφόρησης. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν οἱ τέσσερις μοναχοὶ ἀπὸ τὰ Μέγαρα νὰ μὴν εἶχαν γνώση τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τῶν συγκεκριμένων τμημάτων, ποὺ μέχρι πρό τιнос βρισκόντουσαν γιὰ χιλιετίες σὲ μία ἀπὸ τίς πολλὰς ἀπόμακρες περιοχὰς τῆς Λέσβου; Πρόκειται γιὰ πολὺν συγκεκριμένης πληροφορίας, ποὺ δύσκολα μαθαίνει κανεὶς «ἐκτὸς τῶν τειχῶν», ἐὰν δὲν ἔχῃ προηγηθῇ ἔγκριση καὶ καθοδήγηση ἐκ τῶν ἄνω. Καὶ ὅταν σκέφτεται κανεὶς τίς ὥρες ποὺ οἱ θρησκευτικοὶ μας ταγοὶ ἔχουν ἀναλώσει σὲ δημοσιότητα, προκειμένου νὰ πείσουν γιὰ τὸ θεάρεστο ἔργο ποὺ ἐπιτελεῖται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν Μονῶν... θὰ προτιμοῦσε νὰ σιωπήσουν.

Τ.Λ.

Λευτικὴ διαχρονικότητα

Μεγάλῃ ἀναταραχῇ ἔχει προκαλέσει τὸ ἀνακῦψαν θέμα διοικητικοῦ (καὶ φυσικὰ οἰκονομικοῦ) ἐλέγχου τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος τῆς Ἀγίας Μαρίνας (Ρεντίνα Χαλκιδικῆς). Γίνεται λόγος γιὰ ὑπεξαίρεση, κρυφοὺς τραπεζικοὺς λογαριασμοὺς, συγκαλύψη τοῦ θέματος ἐκ τῶν ἔσω καὶ ἀλληλομηνύσεις μεταξὺ τοῦ μητροπολίτη Ἱερὸςσοῦ-Ἀγ. Ὅρους-Ἀρδαμερίου κ. Νικηδόπουλου καὶ τῶν τοπικῶν παραγόντων τῆς ἐνορίας τοῦ Μοδίου. Καὶ οἱ δύο πλευρὲς διεκδικοῦν τὸν ἔλεγχο τοῦ προσκυνήματος (τὸ ὅποιο, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, χάρις στὴν πίστη τῶν διερχομένων εἶναι ἰδιαίτερος προσοδοφόρος). Οἱ ἀναφορὲς στὸν Τύπο ἐκτενεῖς, καὶ πλείστες «ἐνδιαφέρουσες» πληροφορίες γιὰ τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας ἤρθαν στὸ φῶς.

Ὅμως ἀσχολούμενοι μὲ τίς λεπτομέρειες παραβλέψαμε τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος, ἡ ὁποία εἶναι μία: Τηροῦνται μὲ εὐλάβεια οἱ παραδόσεις τῆς «Πίστης μας». Ὅπως ἐνήργησε ὁ Ἡσαΰ, κλέβοντας τὰ πρωτοτόκια ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, ἔτσι ἀκριβῶς ἐνήργησε ὁ «πατέρας» τοῦ προσκυνήματος στὶς μέρες μας. Ὅ,τι συνέβαινε στὸν ναὸ τοῦ Σολομώντος κάποτε, συμβαίνει στὸν ναὸ τῆς Ἀγίας Μαρίνας καὶ σήμερα: Εἶναι ταυτόχρονα ναὸς τοῦ Γιαχβὲ καὶ Θησαυροφυλάκιο (**κορβὰν** εἶναι ἡ ἐβραϊκὴ λέξις), ποὺ πλουσιοπάροχα ἔτρεφε καὶ τρέφει τοὺς ἄλλοτε καὶ νῦν λευίτες.

Α.Γ.

VMAT 2, τὸ ἐμβόλιμο γονίδιο τῆς πίστεως

Παγκόσμιο σὸκ καὶ πανικὸ ἔχει σκορπίσει στὶς τάξεις τοῦ θρησκευτικοῦ κατεστημένου ὅλου τοῦ πλανῆτῃ τὸ βιβλίο τοῦ Ντὴν Χάμερ, ποὺ προσφάτως κυκλοφόρησε στὶς Η.Π.Α. μὲ τὸν τίτλο «**Τὸ γονίδιο τοῦ Θεοῦ: Πῶς ἡ πίστις εἶναι βαθιὰ χαραγμένη στὰ γονίδια μας**». Ἡ νέα ἐπιστημονικὴ θεωρία τοῦ Ἀμερικανοῦ μοριακοῦ βιολόγου, ποὺ εἶναι ἐπικεφαλῆς τοῦ τομέα γενετικῆς ἐπιστήμης στὸ Ἐθνικὸ Ὀγκολογικὸ Ἰνστιτούτο τῆς Ἀμερικῆς, ἔρχεται νὰ κλονίσῃ τὰ θεμέλια τῆς πίστεως ὅλων τῶν θρησκώληπτων ἀνθρώπων τοῦ ἐβραιοποιημένου κόσμου μας. Ἡ σπουδαία ἀνακάλυψή του ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πίστις λειτουργεῖ πλέον στοὺς ἀνθρώπους ὡς γονιδιακὴ προδιάθεση, ποὺ κληρονομεῖται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ. Ἦδη ἐκδηλώθηκαν σφοδρὲς ἀντιδράσεις διαφόρων χριστιανικῶν καὶ ἐβραϊκῶν ὁργανώσεων. Ἡ διαδικασία τῆς ἐρευνᾶς του ἀπετέλεσε μία πολὺν δύσκολη προσπάθεια, ἀφοῦ ἡ εὐρεσίς τῶν

γονιδίων της πίστεως έγινε ανάμεσα σε 35.000 γονίδια που αποτελούνται από 3,2 εκ. χημικές βάσεις.

Ο Χάμερ, που είναι άθεος, υποστηρίζει ότι η πίστις είναι αποτέλεσμα μιάς μικρής ομάδος έννεα γονιδίων, που παίζουν σημαντικό ρόλο στην παραγωγή μονοαμινών, συμπεριλαμβανομένης της σερετονίνης, της νορεπινεφρίνης και της ντοπαμίνης και επηρεάζουν λειτουργίες όπως η διάθεση, η επιθετικότητα κ.ά. Όμως το κυρίως γονίδιο που είναι υπεύθυνο για την θρησκευτική πίστη είναι το VMAT 2. «Θεωρώ ότι κάθε σκέψις μας και κάθε μας συναίσθημα είναι το αποτέλεσμα της εγκεφαλικής μας δραστηριότητας. Οί άνθρωποι ακολουθούμε απλά τους φυσικούς νόμους», απαντά σ' όσους αμφισβήτησαν την έρευνά του. Ο Χάμερ εξήγησε βεβαίως ότι και άλλοι επίκτητοι παράγοντες παίζουν καθοριστικό ρόλο στην θεϊστική πίστη όπως η οικογένεια, οι θρησκευτικές διδασχές της παιδείας, τα Μ.Μ.Ε. κ.ά. Στο βιβλίο του διαχωρίζει την πνευματικότητα από την πίστη στον Θεό λέγοντας: «**Η πνευματικότητα του κάθε ανθρώπου είναι υπόθεσις προσωπική, που βασίζεται στο έπιπεδο της ουσιαστικής μορφώσεώς του, ενώ η θρησκεία είναι μία καθαρά θεσμική υπόθεσις του εκάστοτε κράτους**». Σε άλλο σημείο θέτει το γνωστό ερώτημα της κότας και του αυγού: «**Τί δημιουργήθηκε πρώτιστα, ο Θεός ή η ανάγκη του ανθρώπου για τον Θεό;**». Λέει προς το τέλος του βιβλίου του: «**Τα ευρήματά μου δεν έχουν σχέση με την ύπαρξη ή όχι του Θεού. Αλλά αποδεικνύουν πως όρισμα χημικά του εγκεφάλου εμπλέκονται στην διαδικασία της πίστεως**».

Η σπουδαία επιστημονική αυτή ανακάλυψις του γονιδίου της πίστεως VMAT 2 απ' τον βιολόγο Ντίν Χάμερ ταρακουνά και συγκλονίζει το παγκόσμιο θεοκρατικό κατεστημένο και αποδεικνύει ότι γεννιώμαστε με την αφύσικη (κατασκευασμένη από τις θρησκείες) πίστη να «περνά» εν τέλει στο D.N.A. μας. Αυτό βεβαίως εξηγεί και το πόσο δύσκολο είναι να ελευθερωθώ ο σύγχρονος άνθρωπος απ' το έξωθεν μοσχευόμενο σύνδρομο της πίστεως.

B.M.

Γιατί όχι και τον Στόουν;

Στις 28-7-2003 ο πρόεδρος του Δ.Σ.Α. κ. Παξινός υπέβαλε στον εισαγγελέα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης μηνυτήρια αναφορά εναντίον του κ. Τόνι Μπλέρ για ανθρωποκτονίες, παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και καταστροφές μνημείων. Αναρωτιέμαι, γιατί σωπαίνει ο Δ.Σ.Α. τώρα για την άθλια ταινία του κ. Στόουν, που παρουσιάζει τον Αλέξανδρο κατ' εικόνα και ομοίωσιν του σκηνοθέτη της - διότι ασφαλώς τον έαυτον του και τους πάτρωνές του παρατηρούσε στον καθρέφτη ο κ. Στόουν, για να αντίληψη «στοιχεία». Ο Δ.Σ.Α. υποχρεούται να μηνύσει τον κ. Στόουν, όπως έκανε με τον κ. Μπλέρ, διεκδικώντας μάλιστα και δίκαιες αποζημιώσεις από το Χόλλυγουντ για άπλητη, συκοφαντική δυσφήμιση, διασυρμό ιστορικού δημοσίου προσώπου κ.λπ.

A.P.

Τα πρότυπα Έλληνικά του... Χριστού

Σε πρόσφατη τηλεοπτική έκπομπη ο καθηγητής Αδάμ Αδάμ εξυμνώντας την Ελληνική Γλώσσα τόνισε, ότι οι Έλληνες μιλούν σήμερα όπως οι πρόγονοί τους, και ως παράδειγμα χρησιμοποίησε τα λόγια.. που είπε ο Χριστός στον κήπο της Γεθσημανής και το πως τα επαναλαμβάνουμε εμείς σήμερα! Τα 70 εκατ. λήμματα και ιδιωτισμοί της Ελληνικής δεν τον συγκίνησαν, παρά διαφήμιζε τον Ναζωραίο, που ούτε Ελληνικά μιλούσε ούτε μās ενδιαφέρει τί είπε.

Ύποψιάζομαι όμως ότι, για να μās γαλβανίζουν ανέλετα το κεφάλι νυχθημερόν με τον Χριστιανισμό, θα πρέπει να υπάρχει πολύ μεγάλη ανάγκη. Μήπως πρόκειται για το τέλος της Θρησκείας και όχι της Ιστορίας τελικά (κατά Χάντιγκτον και Φονκονιάμα), γι' αυτό τρέχουν και δεν φτάνουν; Τί λένε επ' αυτού οί προφήτες μας, π.χ. ο κ. Μαμπινιώτης ή ο κ. Μαρωνίτης;

A.P.

ΜΙΑΛΑ ΣΤΟ «Δ» ΕΝΑΣ ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΙΕΡΟΥΡΓΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Ο Μ. Καλόπουλος ξεσκεπάζει την «ϊερή» δειδιδαιμονία

χει ασχοληθῇ έντατικά και ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν μὲ τὴν ἀποκωδικοποίη-
ση τῶν θαυμάτων ποὺ περιγράφονται στὴ Βίβλο, ἀποδεικνύοντας
πρακτικά ὅτι ἦταν σκοπίμως ἐπινοημένα και προκατασκευασμένα
και μάλιστα μὲ μεθόδους ποὺ συμπεριλαμβάνονται μέσα στὶς ἴδιες
τὶς σελίδες τῆς. Ἀπὸ τὴν «Καιόμενη Βάτο» μέχρι τὸ «Ἅγιο Φῶς» ὁ συγγραφέ-
ας και ἐρευνητὴς Μιχάλης Καλόπουλος – ἔχοντας μάλιστα τὴν συμπαράσταση
καθηγητῶν τοῦ Χημικοῦ Τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης – δὲν
δίστασε νὰ «ἀναμετρηθῇ» μὲ τὰ θαύματα μπροστὰ στὰ μάτια ἐκπροσώπων
τοῦ ἱερατικοῦ κόσμου. Ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ νέο του βι-
βλίο μὲ τίτλο «Τὸ Θέατρο τῆς Σωτηρίας», ὅπου ὁλοκληρώνει τὶς ἐρευνές του
γύρω ἀπὸ τὴ Βίβλο, καταγράφοντας τὰ συμπεράσματά του.

Ἐνα σημαντικὸ μέρος αὐτῶν τῶν συμπερασμάτων καταχωρίζονται παρακάτω, στὴ συνέν-
τευξη ποὺ μᾶς παραχώρησε πρὶν ἀπὸ τὴ κυκλοφορία τοῦ βιβλίου.

«Δ»: *Κύριε Καλόπουλε, ὡς συγγραφέας κινεῖσθε στὸν χῶρο τῆς θρησκευτικῆς ἀμφισβήτη-
σης ἀρκετὰ χρόνια τώρα: τί σᾶς ἔκανε νὰ στραφῇτε σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση;*

Μ.Κ.: Ἡ ἐξοργιστικὴ ἀναντιστοιχία παραγωγῆς ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ τοῦ τόπου μὲ τὴν
μεγαλειώδη ἱστορικὴ πρόσφορά του στὴν ἀνθρωπότητα. Ἐξῆσα 15 περίπου χρόνια στὴν Εὐ-
ρώπη και γνώρισα ἓνα ἐπίπεδο ζωῆς, ποὺ θὰ τὸ ἤθελα και γιὰ τὴ χώρα μου. Οἱ ἀνεξήγητες
βαρύτατες ὑλικές και πνευματικές μας στερήσεις ἀλλὰ και οἱ ἐκτεταμένες κοινωνικές μας ἀνα-
πηρίες μὲ παρακίνησαν, ὅπως και τόσοις ἄλλους συγγραφεῖς και δημιουργικοὺς ἀνθρώπους,
νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὶς αἰτίες. Σήμερα εἶναι κατανοητὴ και ἀδιαμφισβήτητη ἡ ἀλήθεια, ὅτι κάθε
ἀποτέλεσμα εἶναι ὑπόλογο στὴν διαδικασία παραγωγῆς του και τὸ ἀντίστροφο. Στὸν κανόνα
αὐτὸ δὲν χωροῦν ἐξαιρέσεις και σοφιστεῖες. Οἱ κοινωνικές δυνάμεις εἶναι ἡ διαδικασία και οἱ
ἐπιστήμες, οἱ τέχνες και γενικά οἱ ἐλευθερίες και οἱ ἀρετὲς ἐνὸς λαοῦ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν
αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν, φταῖνε οἱ κοινωνικές διαδικασίες.

Ταυτόχρονα εἶναι ἱστορικά ἐπιβεβαιωμένο, ὅτι ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπικράτησης τοῦ Χριστια-
νισμοῦ ἡ Ἑλλάδα εἰσπράττει κατατρεγμούς, συρρίκνωση και ἀφανισμό. Οἱ πνευματικὲς δυνα-
τότητες αὐτῆς τῆς χώρας ἀφανίστηκαν μαζί μὲ τοὺς δημιουργοὺς τῆς.

Μιὰ ἀπ' τὶς σημαντικώτερες ἐρωτήσεις τῆς παγκόσμιας ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι: «Τί
ἔφταιξε και ἔπαθε «πολιτισμικὴ στείρωση» ἡ μητέρα ὄλων τῶν ἐπιστημῶν και τῶν τεχνῶν,
ἡ Ἑλλάδα;». Ἀκόμα και σὲ μιὰ πρόχειρη ἱστορικὴ ἐκτίμηση γίνεται ἀμέσως φανερό, ὅτι ἡ χρι-
στιανικὴ θρησκεία ὑπῆρξε ὄχι μόνο ὁ ἰσχυρότερος ἱστορικὸς ἀντίπαλος και καταστροφεὺς
τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ κατακηδεμόνευσε και διαχειρίστηκε τὴν τύχη του τοὺς

τελευταίους 17 περίπου αιώνες. Από μόνη της αυτή η διαπίστωση σοκάρει.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἱστορικὸς δυνάστης τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔπρεπε νὰ ἐρευνήθῃ σὲ βάθος καί, νομίζω, δὲν ὑπάρχει καλύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη ἔρευνα ἀπ' τὰ ἐπίσημα ἀρχεῖα αὐτῆς τῆς θρησκείας, τὴν Βίβλο. Ὅταν δύο ἀντίπαλες κοινωνικὲς προτάσεις διεκδικοῦν ἓνα λαὸ καὶ μάχωνται γιὰ ἐπιβίωση, ἡ ἀντιπαλογνωσία εἶναι ἡ ἀποδοτικώτερη μορφή ἔρευνας καὶ ἡ ἀποτελεσματικώτερη μορφή πνευματικῆς ἀντεπίθεσης. Ἡ "Ἑλλάδα", ἡ ἀρχέγονη αὐτὴ πνευματικὴ δύναμη, εἶναι ἡ μητέρα τῆς ἀμφισβήτησης. Ὁ «Ἑλληνισμός» εἶναι ἡ «θρησκεία τῶν ἐρωτήσεων», ὅπως τὸν ἀποκαλῶ ἐγώ. Αὐτὴ ἡ «θρησκεία» πρέπει νὰ ξαναγεννηθῇ καὶ νὰ πετάξῃ τὴν πνευματικὴ ἀποχαύνωση καὶ τὴν δεισιδαιμονία στὴν γωνία τοῦ ἀπολογούμενου ψεύτη. Καὶ ἡ θρησκεία εἶναι δεισιδαιμονία: «ὁ δεισιδαῖμων περὶ παντὸς τὸν θεὸν αἰτιάται», ἔγραφε πολὺ σωστὰ (ἂν καὶ ἱερέας) ὁ Πλούταρχος. Ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψῃ ἀποδομοῦσε ἀνέκαθεν τὶς θεολογικὲς ὑπερβολές.

Σὲ ἓνα συμπαντικὸ κόσμημα ὅπως ἡ γῆ μας, ποὺ μᾶς παρέχει ἀνιχνεύσιμες ὅλες τὶς αἰτίες τῶν λειτουργιῶν του, ἓνας τέτοιος ἀρχαῖος ἐμπνευσης καὶ χαλδαϊκῆς προέλευσης ἐξωγήινος θεός, ὅπως ὁ Γιαχβέ-Ἰησοῦς τῆς Βίβλου, εἶναι ἡ πλήρης καὶ ἡ ἀπόλυτη ἔκφραση τῆς δεισιδαιμονίας. Εἶναι ὅμως ἄλλο νὰ εὐχῆσαι νὰ φύγῃ ἓνας ψεύτης θεὸς ἀπὸ τὴ χώρα σου καὶ ἄλλο νὰ βοηθήσῃς ἀποτελεσματικὰ στὶς προϋποθέσεις τῆς ἐκδίωξής του. Ἡ συγγραφικὴ μου ἔρευνα στὴν Βίβλο, δηλαδὴ στὰ ἀρχεῖα τῆς ἀντίπαλης ἰδεολογίας, ξεκίνησε τὸ 1990. Εἶχα ἤδη ἓνα ἐκτεταμένο ἀρχεῖο σημειώσεων καὶ προσπαθειῶν προσέγγισης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ ἓνα σύγχρονο καὶ προωθημένο σκεπτικὸ ἀνάλυσης. Τὸ σκεπτικὸ τῆς συγγραφικῆς μου προσέγγισης ἦταν ἀπλὸ ὅσο καὶ πρωτότυπο: Μποροῦν τὰ θαύματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; Ἦταν, ὅπως καταλαβαίνετε, μία μακροχρόνια ἐνδιαφέρουσα καὶ περιπετειώδης ἀναμέτρηση μὲ ὅλα σχεδὸν τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα θαύματα τῆς Βίβλου, ποὺ κράτησε δεκαπέντε συναπτὰ ἔτη μέχρι σήμερα. Τὰ πρωτογενῆ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς περιπετειώδους ἀναμέτρησής μου μὲ τὰ θαύματα τῆς Βίβλου (ποὺ ἔχουν καταγραφῇ στὰ πέντε συνολικὰ βιβλία μου) ὑπῆρξαν συναρπαστικὰ καὶ πραγματικὰ πέρα ἀπὸ κάθε φαντασία.

«Δ»: Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε μία γεύση αὐτῆς τῆς καταγραμμένης ἀπομυθοποίησης τῶν βιβλικῶν θαυμάτων;

Μ.Κ.: Ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐπιχειρήσω, ἂν καί, χωρὶς τὴν σχετικὴ ἐπιχειρηματολογία, φυσικὸ εἶναι νὰ ἀκούγονται ὅλα αὐτὰ σὰν ξεκρέμαστοι ἢ καὶ κακοπροαίρετοι ἰσχυρισμοί. Στὰ βιβλία μου ὅμως οἱ φιλέρενοι ἀναγνώστες, θὰ βροῦν ἄφθονο ὕλικὸ ἀποκωδικοποίησης τῶν βιβλικῶν θαυμάτων.

Τελικῶς πίσω ἀπ' τὰ θαύματα τῆς Βίβλου ἀπεκαλύφθη μιὰ φυλὴ Χαλδαίων μάγων, ποὺ μὲ πρωτοπόρο τὸν μετανάστῃ Ἀβραάμ (ἀπ' τὴν Οὐρ τῆς Χαλδαίας) ἐγκαταστάθηκαν στὴν ἀπονήρευτη ἑλληνο-θρεμμένη Χαναάν (Παλαιστίνη) καὶ μὲ μαγγανεῖες (δηλαδὴ χρῆση δηλητηρίων) δημιουργοῦσαν «πληγές» (ἄλγη), ποὺ μόνον αὐτοὶ μποροῦσαν μὲ «θαῦμα» νὰ «γιατρέψουν», δηλαδὴ νὰ καταπαύσουν.

Ὁ θεὸς τους, ὁ Γιαχβέ, ποὺ γιὰ πέντε ὁλόκληρες γενιὲς εἶχε ξεχάσει νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομά του (παρουσιάσθηκε στὸν Ἀβραάμ, ἀλλὰ εἶπε τὸ ὄνομά του στὸν Μωϋσῆ!), δὲν ἦταν τίποτε περισσότερο ἀπ' τὸ ἀπαραίτητο θεολογικὸ ἄλλοθι τῶν ἀδίστακτων αὐτῶν ἐλκοποιῶν, ποὺ μποροῦσαν νὰ προφητεύουν πληγὲς καὶ θάνατο... μόνον ἐπειδὴ μποροῦσαν νὰ τὰ προκαλέσουν! Παράδειγμα οἱ ἀπαντῶτες πληγὲς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τοῦ Φαραὼ τῆς Ἐξόδου: «θὰ γίνουν ἔλκη σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα» (Ἐξόδος, 9,9). Προαναγγέλλονται, μόνον ἐπειδὴ ὁ ἐλκοποιὸς Μωυσῆς μὲ μιὰ ὥργανωμένη ἐπίθεση δηλητηρίων μποροῦσε νὰ πλῆξῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ οἰκόσιτα ζῶα τῆς Αἰγύπτου.

Ἐντυπωσιακὴ ἐξήγηση προέκυψε ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν δῆθεν διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας, ποὺ ὄχι μόνον ἀπεδείχθη στρατήγημα καὶ ὄχι θαῦμα, ἀλλὰ ἔγινε καὶ στὴν καταλλήλοτερη περιόχῃ τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ποὺ σήμερα ὑπάρχει ἡ διώρυγα τοῦ Σουέζ. Ἄλλες ἐκπλήξεις μὲ μόλυνση ἢ δηλητηρίαση ὑδάτων καὶ μαζικοὺς θανάτους προέκυψαν ἐπίσης γιὰ τὶς ἀνεξήγητες νίκες ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἰσχυρότερων Χαναανίων. Κατ' ἐπανάληψη ἡ βιβλικὴ ἀφήγηση περιγράφει ὡς

Η ΑΠΟΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ “ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ”

*Άνω: Τα κεριὰ ἐμβαπτίζονται.
Μέσον: 20 λεπτά ἀργότερα,
αὐτοαναφλέγονται.
Κάτω: Οἱ ἱερεῖς προβληματίζονται.*

Η ΑΠΟΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ “ΚΑΙΟΜΕΝΗΣ ΒΑΤΟΥ”

*Τὰ τρία στάδια τοῦ πειράματος τοῦ «σαπ-
φείρου» ἢ «ἀτμίδων»: ἀφλεκτὴ (ἄνω),
φλεγόμενη (μέσον)
καὶ μὴ κατακαιόμενη «βάτος»(κάτω).*

θαύματα μαζικούς θανάτους ἀντιπάλων, χωρὶς σχεδὸν νὰ κρύβῃ τὶς μεθοδικὰ ἐπαναλαμβανόμενες ὑδατομολύνσεις ποὺ τοὺς προκάλεσαν.

«Δ»: *Σ' αὐτὲς τὶς ἀπομυθοποιητικὲς σας προσπάθειες ἐρμηνεύσατε καὶ τὴν «φλεγόμενη ἀλλὰ μὴ κατακαιόμενη βάτο». Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὴν περιγράψετε;*

Μ.Κ.: Ἡ σκέψῃ ὅτι ἡ καιόμενη βάτος ἦταν κατασκευάσιμα καὶ εἶχε κάποια σχέση με φυσικὰ ἄφλεκτα ἀέρια τῆς περιοχῆς τοῦ Σινᾶ προήλθε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Βίβλο, ἡ ὁποία γράφει ὅτι: «ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ ὑπῆρχε) ἔδαφος ἐστρωμένον ἐκ λίθου σαπφείρου» (Ἔξοδος, ΚΔ' 10). Ἡ ἔρευνα ὅμως ἔδειξε, ὅτι οἱ κρύσταλλοι σαπφείρου (ἢ κορούνδια) δημιουργοῦνται στὰ τοιχώματα φυσικῶν ἐξόδων εὐφλεκτου ἀερίου (ἀτμίδες, ποὺ ἀφθονεῖ ὑπάρχουν στὸ πετρελαιοφόρο ὑπέδαφος τῆς περιοχῆς Σινᾶ). Ὅτιδήποτε λοιπὸν ποὺ νὰ ἔμοιαζε με θάμνο ἢ βάτο, τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ τέτοια φλεγόμενη ἐξοδο φυσικοῦ ἀερίου, ἀλειμμένο προσεκτικὰ με πυρίμαχη προστασία (ἀπλὸ πηλὸ) θὰ ἐφλέγετο, χωρὶς νὰ καταφλέγεται. Τὸ «θαῦμα» λοιπὸν ὑπῆρχε, διότι ὑπῆρχαν οἱ κατάλληλες προϋποθέσεις γι' αὐτό. Κατασκευάσα λοιπὸν σὲ μικρογραφία μιὰ τέτοια καιόμενη καὶ μὴ κατακαιόμενη βάτο, καὶ ἀξίζει, νομίζω, νὰ σὰς περιγράψω τὸν ἀπλὸ τρόπο με τὸν ὁποῖο κατασκευάζεται. Ἐδῶσα σ' ἓναν μικρὸ δενδρόσχημο θάμνο τὸ κατάλληλο σχῆμα, τὸν βούτηξα πρῶτα σὲ κερί⁽¹⁾ καὶ στὴν συνέχεια ἀλλεπάλληλες φορὲς σὲ ἀραιὸ πηλὸ (λάσπη) καὶ μετὰ ἔκανα πάνω στὸν νωπὸ πηλὸ τὶς ἀπαραίτητες πολλὲς μικρὲς ἐξόδους (τρυπούλες) τοῦ ἀερίου. Ἀφοῦ ξεράθηκε, ἔβαλα τὸ πῆλιν "δενδρόυλλιο" μέσα σὲ μιὰ ἀπλὴ πυροστιά, ὅπου ἀπέβαλα τὸ κερί καὶ ἐλευθερώθηκαν ἐσωτερικὰ οἱ περίπλοκες διαδρομὲς τοῦ ἀερίου. Συνέδεσα στὴν βάση του μιὰ ἀπλὴ παροχὴ ὑγραερίου, καὶ τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἓνα καιόμενο καὶ μὴ ἀναλίσκόμενο δενδρόυλλιο. Λεπτομέρειες μπορεῖτε νὰ δῆτε στὸ βιβλίο μου «Θαῦμα ἢ ἀπάτη τὸ ἅγιον φῶς τῆς Ἱερουσαλήμ».

«Δ»: *Ἀλήθεια, πῶς αὐταναφλέγονται τελικὰ τὰ κερία καὶ πῶς ἀποφασίζετε νὰ γράψετε βιβλίο κατὰ τοῦ «ὀφθαλμοῦ τῶν θαυμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως ἀποκαλοῦν τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου φωτὸς τῆς Ἱερουσαλήμ;*

Μ.Κ.: Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐλευθερωτὴς τοῦ Γένους, πρὶν ἀπὸ 180 περίπου χρόνια με ἀπίστευτο γιὰ τὴν ἐποχὴ του θάρρος (σὲ ἀφανισμένο βιβλίο του) ἔγραφε γιὰ τὸ ὑποτιθέμενο αὐτὸ ἅγιον φῶς τῆς Ἱερουσαλήμ:

«Μὴν πιστεύετε ὅσα λέγουν περὶ τοῦ ἁγίου φωτός. Τὸ ἅγιον φῶς εἶναι πλάσμα ἀσεβὲς καὶ ἀναίσχυντον... πλάσμα Λατίνων μοναχῶν καὶ φραγκοπατερικῶν γέννημα... Μηχανουργήματα λαοπλάνων ἱερέων τὰ ἐξ οὐρανοῦ ψευδοκαταίβατα φῶτα... Ὅνειδος καὶ αἰσχος, στρατιηγούμενον ἀπὸ θραυστάτους θαυματοπλάστας... Μοναχοί, θρασύτατοι γόητες, ἐπενόησαν τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου φωτός, διὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἡλίθιον ζῆλον τῶν προσκυνητῶν». Ἀποκαλοῦσε μάλιστα τοὺς προσκυνητὲς «στρατεύματα μεθυσμένων προσκυνητῶν, ποὺ δὲν αἰσχύνονται νὰ ὀνομάζωνται χατζήδες... καὶ ἀξιοθρήνητοι οἱ κατ' ἔτος τρέχοντες μωροὶ καὶ πλανημένοι προσκυνηταὶ τοῦ θαύματος» (Ἀδαμάντιος Κοραῆς, «ΑΤΑΚΤΑ: Περὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἁγίου Φωτός»).

Ὅταν ὁ Κοραῆς, πρὶν ἀπὸ δύο αἰῶνες, στὴν ταρραμένη ἐποχὴ του, ἐπέδειξε τόση καταγγελτικὴ δύναμη, θὰ ἦταν ἀδιανόητο νὰ σωπάσω ἐγὼ σήμερα. Ἔθεσα λοιπὸν τὸ πρόβλημα ὑπ' ὄψιν τοῦ Χημικοῦ Τμήματος τοῦ Πανεπιστήμιου τῆς Θεσσαλονίκης, με τὸ ὁποῖο συνεργάσθηκα στενὰ καὶ γιὰ τὰ ἄλλα τρία βιβλία μου, καὶ με τὴν σημαντικὴ βοήθεια φίλων καθηγητῶν φτάσαμε στὸ μοναδικὸ αὐτοαναφλέξιμο ὑλικὸ τοῦ φωσφόρου, ποὺ με τὸν κατάλληλο διαλύτη αὐτοαναφλέγεται με ὅση χρονοκαθυστέρηση ἐπιθυμοῦμε, ἀνάβοντας φαινομενικὰ ἀπὸ τὸ πουθενὰ ὅποιαδήποτε κερία καὶ καντήλια. Τὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι ὅτι συνταγὲς παρασκευῆς τοῦ φωσφόρου ἐντόπισα μέσα στὶς ἴδιες τὶς σελίδες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ παρόμοια «αὐταναφλέξιμα θαύματα» μαρτυροῦνται καὶ σὲ ἄλλα σημεία της.

⁽¹⁾ Κερί ὑπῆρχε ἀνέκαθεν στὸν τόπο ποὺ ἦταν γνωστὸς ὡς «γῆ ρέουσα γάλα καὶ μέλι» (Χαναάν). Ἐξίσου καλὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ λίπος.

«Δ»: Μπορείτε να μᾶς πῆτε δύο λόγια γὰ τὸ τελευταῖο σας βιβλίο: «Τὸ Θέατρο τῆς Σωτηρίας»;

Μ.Κ.: Ἡ περιπέτεια τῆς ἀποκωδικοποίησης τῶν θαυμάτων τῆς Βίβλου κλείνει μὲ τὸ τελευταῖο αὐτὸ βιβλίο μου. Ἡ συγκομιδὴ συμπερασμάτων εἶναι συγκλονιστικὴ. Ἡ Βίβλος εἶναι ἓνα διαχρονικὸ σημειωματάριο Χαλδαίων μάγων καὶ τολμηρῶν θαυματοποιῶν. Ἐνα ἐκπληκτικὸ ἱερατικὸ ἐγχειρίδιο θεουργίας. Οἱ ἥρωές του εἶναι ἱερεῖς ἢ ὑποχείρια ἱερέων, δηλαδὴ προφῆτες. Τὸ διαχρονικὸ αὐτὸ ὄν, τὸ ἰουδαϊκὸ ἱερατεῖο, μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίο μεταβίβαζε τὴν θαυματοποιὸν του σοφία στὶς ἐπόμενες ἱερατικὲς γενιές, δημιουργώντας μίαν ἐξουσιαστικὴν δυναστείαν, ποὺ παρόμοια τῆς δὲν ἔχει γνωρίσει ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία. Μὲ ἐξαιρετικὰ βίαιο τρόπο κατακηδεμόνευσε αἰσχροῦ ἀπ' ὅλους τὸν ἴδιο τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ, κάνοντάς τον ὄχι μόνον πειθήνιο ὑποχείριό του ἀλλὰ καὶ φρικτὸ πεδίο δοκιμῶν τῶν μαγικῶν του τεχνασμάτων. Στὶς ἐξουσιαστικὲς του ἀπόπειρες περιλαμβάνονται κάθε εἶδους τεχνάσματα, ἀπὸ τὶς πληγοποιῆς ἢ τὶς θανατηφόρες μαγανειεὶς ἕως τὴν σαγήνη, τὸν δόλο καὶ τὴν ἐρωτικὴν παγίδευση. Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινος δόλος ἢ κακοῦργημα, παιδοκτονίες, ἐνδογαμίες, παιδογαμίες, γενοκτονίες, δηλητηριασμοί, ἐκβιασμοί, ἀνθρωποθυσίες, παιδεραστίες, αἰμομιξίες, προαγωγές, ἐκπορνεύσεις καὶ γενικώτερα ἀπάτες κάθε εἶδους, ποὺ τὸ συγκεκριμένο ἱερατεῖο νὰ μὴν διέταξε ἢ νὰ μὴ διέπραξε στὸ ὄνομα τοῦ φανταστικοῦ θεοῦ ποὺ ἀποκαλοῦσε Γιαχβέ. Δύο δυνάμεις γράφουν ἱστορία στὴν Βίβλο, ἡ ὡμὴ βία καὶ ὁ δόλος. Συχνὰ ὅμως ἡ ἔλλειψη δυνάμεις ὡδηγοῦσε τοὺς Βιβλικοὺς ἥρωες σὲ ἀπίστευτα σενάρια θεουργίας (ἐντεχνων θαυμάτων) χάριν ἐντυπωσιασμοῦ, προνομιολογίας καὶ ἐπιτυχοῦς παγίδευσης τῆς θεοσέβειας τῶν γύρω λαῶν καὶ βασιλέων. Μόνιμος στόχος ἡ πάση θυσία διεύθυνση στὰ κέντρα διαμόρφωσης τῆς τοπικῆς ἱστορίας.

Στὸ συγκεκριμένο βιβλίο θὰ ξεναγηθῇτε στὰ ἀπίστευτα κατορθώματα τῶν βιβλικῶν ἡρώων στὴν Βαβυλῶνα, τὴν ὁποία κατέκτησαν σὲ 48 μόνον χρόνια ἀπὸ τὴν θέση τοῦ ἀπλοῦ σκλάβου. Στὴν πιθανώτατη ἀνάμιξή τους στὸν θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (βλ. «Δαυλόν», τεῦχος 276). Στὴν ἀποδεδειγμένη ἀνάμιξή τους στὴν ἐπίθεση τοῦ Ξέρξη κατὰ τῶν Ἑλλήνων (βλ. ὁμοίως) καὶ τέλος στὰ ἔργα καὶ τὶς ἡμέρες τοῦ τελευταίου ἥρωα τῆς Βίβλου, τοῦ Γιαχ-σουνα ἢ Ἰησοῦ, τοῦ θεοποιημένου Ναζωραίου.

Ἐνα ἀπ' τὰ βασικὰ ἐρωτήματα ποὺ ζητοῦν ἀπάντηση εἶναι τὸ γιατί ὁ Ἰησοῦς ἐκβάλλει δαιμόνια. Μὲ τὴν βασικὴ αὐτὴ ἐρώτηση ἐλάχιστοι ἔχουν ἀσχοληθῇ καὶ ἀκόμα λιγώτεροι ἔδωσαν κάποια ἀπάντηση. Ἡ καινοφανὴς ἀπάντηση, ποὺ προέκυψε μετὰ ἀπὸ ἐκτεταμένη ἔρευνα στὴν

ΝΕΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ☐

ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ☐

Εἴση Εὐλάδος **Κανονικὴ: 53 €** ☐

Εἴση Εὐλάδος **Φοιτητικὴ: 43 €** ☐

Εἴση **Ἐξωτερικοῦ: 80 €** ☐

(ΟΝΟΜΑ)		(ΕΠΩΝΥΜΟ)		Πληρωμὴ μὲ Τραπεζ. Κατάθεση ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ 146/40417714 Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ ΕΛΤΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ POST RESTANTE 175 01 Π. ΦΑΛΗΡΟ
(ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)		(Τ.Κ.)	(ΠΟΛΗ)	
(ΧΩΡΑ)	(Τηλ.)	(E-mail)		
Πληρωμὴ μὲ Πιστωτικὴ Κάρτα ☐ VISA ☐ MasterCard ☐				
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____				
ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____				
ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: __ / __		Ὑπογραφή: _____		

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ: Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθῆνα FAX: (+30) 210 3314997

Βίβλο καὶ τὴν εὐρύτερη Πατρολογία, ἐκπλήσσει. Ὁ Ἰησοῦς (μὲ ἐντολὴ τοῦ ἱερατείου) ἀναβιώνει μία κρυφὴ πτυχὴ σολομωνικῆς σοφίας, ποὺ γιὰ δύο αἰῶνες εἶχε γράψει θυελλώδη ἱστορία μετὰ τὴν τρισένδοξο βασιλεία τοῦ Σολομῶντα. Ἡ «Σολομωνική» (Διαθήκη Σολομῶντος) δὲν εἶναι τίποτε περισσύτερο ἀπὸ τὴν δαιμονοποίηση ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Πίσω ἀπὸ κάθε ἀσθένεια ὑπάρχει ὁ ἀνάλογος δαίμονας. Αὐτὸ ἀπὸ μόνο του μᾶς παραπέμπει στὴν οὐσία τῆς χριστοκεντρικῆς ἱατρικῆς, ἀφοῦ ὁ δαιμονοδιωκτικώτερος «θεραπευτὴς» ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ Ἰησοῦς, διατάζει νὰ ἀποβληθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς του τὰ δαιμόνια τῆς ἐπιληψίας, τῆς κύρτωσης, τῆς τύφλωσης, τῆς κώφωσης καί... ὁ δαίμονας τῆς θαλασσοταραχῆς. Στὴν συνέχεια οἱ πιστοὶ μεγαλόσχημοι ὁπαδοὶ του, ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ξερκίζουν τοὺς δαίμονες, ποὺ κρύβονται πίσω ἀπὸ «τὶς ἑβδομήντα δύο ἀσθένειες τοῦ σώματος ἀπὸ κορυφῆς ἕως ὀνύχων».

Μιὰ ἀπ' τὶς σημαντικὲς προσφορὲς τοῦ νέου αὐτοῦ βιβλίου βρίσκεται στὴν ἀποκωδικοποίηση τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἰησοῦ. Ἄν πράγματι δὲν θεράπευε πραγματικοὺς ἀσθενεῖς, τότε πρέπει νὰ ὑπῆρχε ἰκανὸς ἀριθμὸς ἀτόμων ποὺ παρίστανε τοὺς ἀσθενεῖς. Ταυτόχρονα μὲ τέτοια φήμη θεραπευτὴ ὁ Ἰησοῦς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφεύγῃ συστηματικὰ καὶ μὲ κάθε τρόπο τοὺς πραγματικοὺς παθόντες. Θὰ ἐκπλαγῆτε, ἀλλὰ τόσο τὸ πρῶτο ὅσο καὶ τὸ δεῦτερο ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κείμενα μὲ ἓναν... ἐντελῶς ἐξοργιστικὸ τρόπο.

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ἐκπληξὴ βρίσκεται στὴν ἀνάλυση τοῦ ἄθλου τῆς σταύρωσης καὶ τῆς "ἀνάστασης" τοῦ ἥρωα τῆς Καινῆς Διαθήκης, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἰουδαϊκὸ ἱερατεῖο ἐλευθερώνεται ἀπ' τὸ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ φυλετικοῦ Γιαχβὲ καὶ ξαφνικὰ ἀποκτᾶ τὸ δικαίωμα ἐπανάδρυσης τῆς θρησκευτικῆς του ἐπιρροῆς στὶς ἀτελείωτες πλέον μᾶζες τῶν ἐθνικῶν... μὲ τὶς γνωστὲς πιά συνέπειες στὴν θρησκευτικὴ καὶ πολιτισμικὴ ἱστορία τῆς Μεσογείου.

«Δ»: **Θέλετε νὰ στείλετε ἓνα μήνυμα στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλῶς»;**

Μ.Κ.: Τὸ περιοδικὸ «Δαυλῶς» δεκαετίες τώρα πρωτοπορεῖ καὶ μᾶς δείχνει τὸν δρόμο. Ἡ γνώση εἶναι πλέον προσβάσιμη καὶ ἡ διάδοσή της ἔχει πλέον φανταστικοὺς ρυθμούς. Ἐχουμε μίαν ἀνεπανάληπτη εὐκαιρία νὰ τραυματίσουμε σοβαρὰ τὸ τέρας τῆς δεισιδαιμονίας. Αὐτὴ τὴν νοοτροπία προσπαθεῖ νὰ διαδῶσῃ καὶ ὁ Σύνδεσμος Ἀπομυθοποιητῶν Ἑλλάδος. Γιὰ λεπτομέρειες ἐπισκεφθῆτε τὸ www.greatlie.com

Ταξιαρχοῦλα Λαδᾷ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΟΜΩΝ & ΤΕΥΧΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΔΑΥΛΟΥ 58 €

_____ (ΟΝΟΜΑ) _____ (ΕΠΩΝΥΜΟ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΕΤΟΣ)

_____ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΤΕΥΧΗ ΔΑΥΛΟΥ 6 €

_____ (Τ.Κ.) _____ (ΠΟΛΗ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ) _____ (ΧΩΡΑ) _____ (Τηλ.)

Οἱ τιμὲς ἐπιβαρύνονται μὲ κόστος ταχυδρόμησης μέσῳ ΕΛΤΑ, ποὺ γιὰ ἀποστολὲς ἐντὸς Ἑλλάδος εἶναι 2,80 €.

Πιστωτικὴ Κάρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____

VISA ☐

ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____

MasterCard ☐

ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: ____ / ____ ΥΠΟΓΡΑΦΗ: _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ: Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθῆνα FAX: (+30) 210 3314997

ΤΟ ΤΡΙΑ (3) ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

“Ένα άνεξιχνίαστο μαθηματικό υπόβαθρο

Ὁ Ὅμηρος χρησιμοποιεῖ συνειδητὰ στὰ ἔπη του ἀποκλειστικὰ σχεδὸν τὸν ἀριθμὸ τρία καὶ τὰ πολλαπλάσιά του. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε: «καὶ τρεῖς ἐχύθηκε φορὲς μὲ ὀρμὴ νὰ τὸν φονεύσῃ (ὁ Διομήδης τὸν Αἰνεία), καὶ τρεῖς τοῦ ἐτίναξε ὁ θεὸς (Ἀπόλλων) τὴ φωτεινὴν τοῦ ἀσπίδα (Ἰλιάς Ε 435), καὶ τρεῖς ἐσκάλωσε φορὲς ὁ Πάτροκλος στὸ τεῖχος, καὶ τρεῖς τὸν ἐξετίναξεν ὁ Φοῖβος μὲ τὰ χέρια (Ἰλ. Π 702), καὶ τρεῖς φορὲς κραυγάζοντας τρομακτικῶς ἐχύθη (ὁ Πάτροκλος), καὶ ἄνδρες ἐννέα (=3 x 3) τὴ φορὰ ροβόλησαν στὸν Ἄδη...» (Ἰλ. Π 784). (Σημείωση: Ἐλάχιστες φορὲς χρησιμοποιεῖ τὸ τέσσερα καὶ τὸ δέκα, ἀλλὰ πάντα στὰ πλαίσια τοῦ ἄγνωστου σὲ μᾶς Ὀρφισμοῦ).

Ὁ Ὅμηρος ἔγραψε σὲ δακτυλικὸ ἑξάμετρο. Αὐτὴ ἡ ἐπιλογή του σημαίνει ὅτι: «Κάθε στίχος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑξὶ δακτύλους καὶ κάθε δάκτυλος ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς συλλαβές, μία μακρόχρονη καὶ δύο βραχύχρονες, - ~ ~. Στὴ θέση τῶν δύο βραχύχρονων συλλαβῶν συχνὰ μπορούσε νὰ μῇ μία μακρόχρονη (- -). Στὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ ποίησις ὁ ρυθμὸς δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἐναλλαγὴ μακρόχρονων καὶ βραχύχρονων συλλαβῶν, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ νεοελληνικὴ ποίησις, στὴν ὁποία ὁ ρυθμὸς γεννιέται ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἐναλλαγὴ τονισμένων καὶ ἄτονων συλλαβῶν». (Ἀπὸ τὴν «Ὀδύσεια» τῆς Α΄ Γυμνασίου, ἐκδ. ΟΕΔΒ.)

Παράδειγμα: - υ υ / - υ υ / - υ υ / - υ υ / - υ υ / - υ ἢ, ἔχουμε:

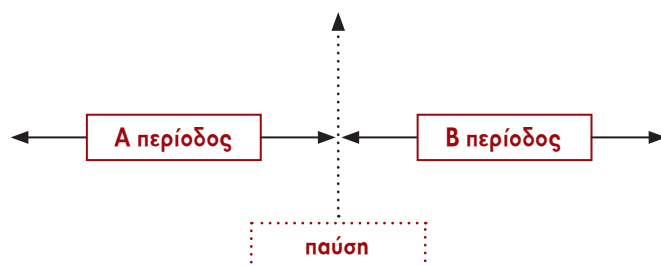
❶ ἑξὶ πόδια

❷ κάθε πόδι ἔχει τὸ ἴδιο μῆκος μὲ τὰ ἄλλα

❸ κάθε πόδι διαιρεῖται σὲ δύο ἴσα μέρη

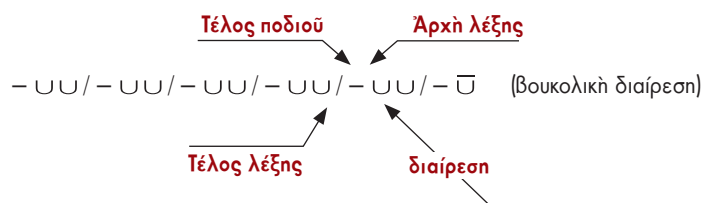
- τὸ πρῶτο μέρος λέγεται ἄρση καὶ τονίζεται (δίνει τὸν ρυθμὸ)·
- τὸ δεύτερο μέρος, ἡ θέση, εἶναι μὴ τονιζόμενο·
- σὲ κάθε πόδι ἡ ἄρση εἶναι ἡ μακρὰ συλλαβή, ἐνῶ ἡ θέση μπορεῖ νὰ εἶναι - υ ἢ -·
- ἡ τελευταία θέση στὸ τελευταῖο πόδι μπορεῖ νὰ εἶναι ἓνα - υ ἢ -·
- στὸ πέμπτο πόδι ἡ θέσις σχεδὸν πάντα ἀποτελεῖται ἀπὸ υ υ, ἔτσι σχεδὸν πάντα τὸ πέμπτο καὶ ἕκτο πόδι νὰ καταλήγουν ὡς ἐξῆς: - υ υ / - υ ἢ (ἓνα ἐκ τῶν δύο τελευταίων) - ἢ υ·
- τὸ τελευταῖο πόδι πρέπει νὰ τὸ θεωροῦμε λίγο «κοντότερο» ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ αὐτὸ ποὺ «λείπει» καλύπτεται ἀπὸ τὴ μικρὴ παύση (στὴν ἀπαγγελία) στὸ τέλος τοῦ κάθε στίχου (δηλαδὴ ὑπάρχει, ἀλλὰ εἶναι «κρυφό»: ἔμμεση ὑπαρξή)·

Οἱ ἕξι δάκτυλοι 1ος 2ος 3ος 4ος 5ος 6ος
κάθε στίχου: - υ υ / - υ υ / - υ υ / - υ υ / - υ υ / - υ

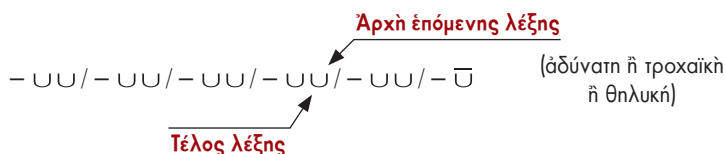
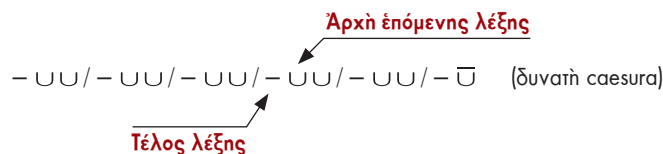

Υπάρχει γενικὰ μιὰ μικρὴ παύση τῆς φωνῆς (brake of voice) μεταξὺ δύο διαδοχικῶν λέξεων, ποὺ εἶναι ἀρκετὴ ὥστε νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ρυθμὸ. Μὲ βάση αὐτὰ τὰ σταματήματα ἔχουμε τὶς ἔννοιες τῆς διαίρεσης καὶ τῆς τομῆς.

- ① **Διαίρεση** εἶναι τὸ νὰ συμπίπτῃ τὸ χωρίσμα ἀνάμεσα σὲ δύο λέξεις μὲ τὸ χωρίσμα ἀνάμεσα σὲ δύο πόδια (δάκτυλους). Ἡ πὺλ συνήθης θέσις τῆς διαίρεσης εἶναι μετὰ τὸ τέταρτο πόδι. Ἡ διαίρεση στὸ τέταρτο πόδι (ἢ πὺλ συχνή) λέγεται **βουκολικὴ διαίρεση** (τέλος τετάρτου ποδίου).

- ② **Caesura¹ (τομή)**: ἔχουμε τομή, ὅταν ἡ παύση ἀνάμεσα σὲ δύο λέξεις, δηλαδὴ τὸ ποῦ ξεχωρίζουν οἱ δύο λέξεις, πέφτῃ μέσα στὸ ἴδιο πόδι (δάκτυλο).

1. Ἴσως ἢ ὁ ἱατρικὸς ὅρος «καισαρικὴ τομή» νὰ προέρχεται ἀπ' ἐδῶ.

Σημεία σημαντικά στην τομή

Σχεδόν πάντα υπάρχει μία τομή στο τρίτο πόδι (δάκτυλο). Ή πιό συνήθως της μορφής είναι ή τροχαϊκή.

Ἡ μεγάλη παύση
 $- \cup \cup / - \cup \cup / - \cup \cup / - \cup \cup / - \cup \cup / - \bar{\cup}$ (ἐδῶ γίνεται ἡ χρυσή τομή),

δηλαδή ἡ λέξις τελειώνει μέσα στο τρίτο πόδι καὶ ὄχι ἔξω (ἐκτὸς ἐξαίρεσεων) ἡ τροχαϊκή τομή στο 4ο πόδι εἶναι σπάνια.

Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη τομή, μετὰ τὴ μακρὰ συλλαβὴ τοῦ 5ου ποδιοῦ:

$- \cup \cup / - \cup \cup / - \cup \cup / - \cup \cup / - \cup \cup / - \bar{\cup}$

Ἔχομε νὰ παρατηρήσωμε ὅτι ὑπάρχει μία τέλεια ὁμοιότητα μεταξὺ ἐνὸς ποδιοῦ-δακτύλου καὶ μιᾶς πρώτης ἢ ἀρχέγονης πυθαγόρειας τριάδας.² Μία πρώτη πυθαγόρεια τριάδα ἀποτελεῖται πάντα ἀπὸ δύο περιττοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἓνα ἄρτιο π.χ.: (4, 3, 5), (12, 5, 13), (20, 21, 29) κ.τ.λ. Ἕνας ὁμηρικὸς δάκτυλος ἀποτελεῖται ἀπὸ μία μακρὰ καὶ δύο βραχεῖς συλλαβές -, $\cup$, $\cup$. Ὑπάρχει δηλαδή τέλεια ἀντιστοιχία μακρᾶς συλλαβῆς καὶ ἄρτιου καθὼς καὶ βραχείας συλλαβῆς καὶ περιττοῦ. Ἐπιπλέον κάθε δάκτυλος (πόδι) ἀποτελεῖ μία τριάδα -, $\cup$, $\cup$, ποὺ περιέχει μία δυάδα, ἡ δυάδα ἐδῶ εἶναι [-, $\cup$], δηλαδή τὸ μακρὸ καὶ τὸ βραχύ, ὅπως τὸ ἄρτιο καὶ τὸ περιττὸ στὶς πυθαγόρειες τριάδες.

Ἄς ἐπισημάνουμε ὅτι κάθε δάκτυλο μπορούμε νὰ τὸν θεωρήσουμε σὰν μονάδα, σὰν 1, ὅπως κάθε τριάδα ὡς μία, σὰν 1 πάλι. Ἔχομε δηλαδή μία παράξενη δυαδικότητα-τριαδικότητα, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ μία μονάδα ἢ καταλήγουν σ' αὐτήν, ὅπωςδήποτε ὅμως ἀποτελοῦν μία μονάδα. Στὸν Ὅμηρο ἡ μονάδα εἶναι ὁ δάκτυλος (-, $\cup$, $\cup$), δηλαδή μακρὸ, βραχύ, βραχύ, στὸν Πυθαγόρα ἡ τριάδα π.χ. (4,3,5), δηλαδή ἄρτιο, περιττό, περιττό.

Τελειώνοντας ἐδῶ τὶς μαθηματικὲς ἐπισημάνσεις, θέλουμε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ὁ Ὅμηρος δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ὑπάρχουν ἐπισημάνσεις, ποὺ δείχνουν ὅτι ὁ Ὅμηρος ἦταν τέλειος κάτοχος τῆς μαθηματικῆς γνώσης, ὅτι τοποθετοῦσε τὰ ἐπίθετα σὲ συγκεκριμένο σημεῖο κάθε στίχου (τέταρτο πόδι), ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζεται ἡ χρυσή τομή μεταξὺ τοῦ πρώτου τμήματος καὶ τοῦ ἀπομένοντος. Ὑπάρχει ἀκόμη σὲ κάθε στίχο μιὰ ἐντεχνη μικρὴ παύση (δὲν ἐννοοῦμε τὴν ἀπουσία τοῦ δίγαμμα: F) στὴν ἀπαγγελία, ποὺ ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ τὸν αἰοδό, στο δεύτερο πόδι, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζεται σταθερὸς πάντα μαθηματικὸς λόγος. Ἀλλὰ καὶ ἡ τριαδικότητα τῶν ποδιῶν εἶναι μία ἀδιάψευστη μαρτυρία τῆς ἐσκεμμένης διαιώνισης τῆς τριαδικῆς ὑπόστασης.

Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ βρῇ, ἂν θέλῃ, τὰ παραπάνω ἀναφερόμενα καὶ στὴ διδακτορικὴ διατριβὴ τῆς Carolyn Higdie, Clarendon Press, Oxford,³ ὅπου παραπέμπει σὲ ἓνα ἄρθρο τοῦ S.E. Bassett, δημοσιευμένο τὸ 1905, ποὺ ἀναφέρεται στὴ βουκολικὴ ποίηση καὶ παρουσιάζει ἰδιαίτερο μαθηματικὸ ἐνδιαφέρον.

2. Εἶναι αὐτὴ ποὺ τὰ στοιχεῖα τῆς, οἱ ἀριθμοὶ δηλαδή ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν, ἔχουν MKΔ=1.

3. Μέχρι τώρα δὲν γνωρίζουμε νὰ ἔχη ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέμα αὐτὸ κάποιος ἄλλος.

Σημεῖα σημαντικά στήν τομή

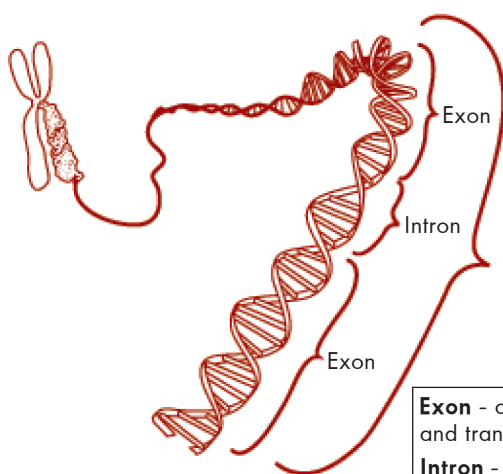
Σύγκρινε τὸ RNA τῆς ἐπομένης σελίδας, βάσει τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ πρωτεϊνοσύνθεση, μὲ τὴν μετρικὴ ἀνάλυση ἐνὸς ὁμηρικοῦ στίχου.

ACG – CGA – UAG – UCU – ACU – GAA: ἡ φύση φτιάχνει τριάδες,
 – UUU / – UUU / – UUU / – UUU / – UUU / – U: ὁ Ὅμηρος φτιάχνει στίχους
 τριαδικούς.

Ἄν κάποιος θέλῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴ γνησιότητα ἐνὸς ὁμηρικοῦ στίχου, ἐξετάζει τὴν τριαδικὴ-ἐξαδικὴ φύση του.

Ἡ ὁμοιότητα στίχων-RNA (ἢ DNA) εἶναι τέτοια, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ κάποιος εὐφάνταστος ὅτι, ἴσως τὰ δύο ἔπη ὁμοιάζουν μὲ κωδικοποίηση χρωμοσωμάτων. Ἄν ἀναλογιστῇτε ὅτι ἡ ἐπιλογή τῶν γονιδιακῶν τριάδων γίνεται ἀπὸ τὶς τέσσερις βάσεις A, G, C, U γιὰ τὸ RNA (ἢ A, G, C, T γιὰ τὸ DNA) καὶ μελετήσετε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σχηματίζονται οἱ μακρὲς καὶ βραχεῖες συλλαβὲς ἀπὸ τὰ μακρὰ (ω, η), τὰ βραχέα (ε, ο) σὲ συνδυασμὸ καὶ ἐπιλογή ἀπὸ τὰ δίχρονα (α, ι, υ) γιὰ τὴν δημιουργία τῶν δακτύλων, τότε θὰ ἀναγνωρίσετε ὅτι δρᾷ ἕνας παρόμοιος μηχανισμὸς δημιουργίας καὶ στὶς δύο περιπτώσεις.

[Παρατήρηση: Πολλὲς φορὲς γίνεται προσπάθεια νὰ ἀποδοθοῦν μαθηματικὲς προεκτάσεις στοὺς ὁμηρικοὺς στίχους μὲ τὴ βοήθεια «λεξαριθμῶν». Θεωροῦν μερικοὶ ὅτι σὲ κάθε γράμμα ἀντιστοιχεῖ μία ἀριθμητικὴ τιμὴ καὶ ὅτι κάθε στίχος ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ, ποὺ προκύπτει ἀν προστεθοῦν οἱ ἀριθμητικὲς τιμὲς ὅλων τῶν γραμμάτων. Ὅμως τὸ ὁμηρικὸ «ἀλφάβητο», εἴτε αὐτὸ ἦταν ἡ Γραμμικὴ Α εἴτε ἡ Γραμμικὴ Β, εἴτε τὸ Ἰωνικὸ ἢ τὸ Χαλκιδικὸ ἢ κάποιο ἄλλο, δὲν εἶχε συνδεθῇ μὲ τὸ ἀριθμητικὸ σύστημα. Τὰ ἀριθμητικὰ σύμβολα ἦταν διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ γράμματα π.χ. τὸ 1.000 συμβολιζόταν στὰ πανάρχαια Μυκηνναῖα χρόνια μὲ τὸ -ο-, στὰ νεώτερα Μυκηνναῖα ? καὶ στὰ γνωστὰ μας ἀρχαῖα χρόνια μὲ Χ (ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ τῆς λέξεως χίλια). Ἡ ἀντιστοιχία τῶν ἀριθμῶν μὲ τὰ γράμματα ἐγίνε πολὺ ἀργότερα, μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο, ὁπότε τὰ ἔπη εἶχαν διαμορφωθῇ πλήρως. Ἀκόμη τὰ ἑλληνικὰ ἀλφάβητα δὲν εἶχαν πάντα τὸν ἴδιο ἀριθμὸ γραμμάτων. Ἔτσι θεωροῦμε ἀστοχὴ τὴν ἐπιχειρούμενη «λεξαριθμικὴ» ἔρμηνεία. Τώρα τὸ ἀν γινώριζε ἡ μετέφερε ὁ Ὅμηρος τόσο προηγμένη τεχνολογία, εἶναι ἕνα πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ ἀφεθῇ στὴν ἀλάνθαστη κρίση τοῦ παντογνώστη χρόνου.]

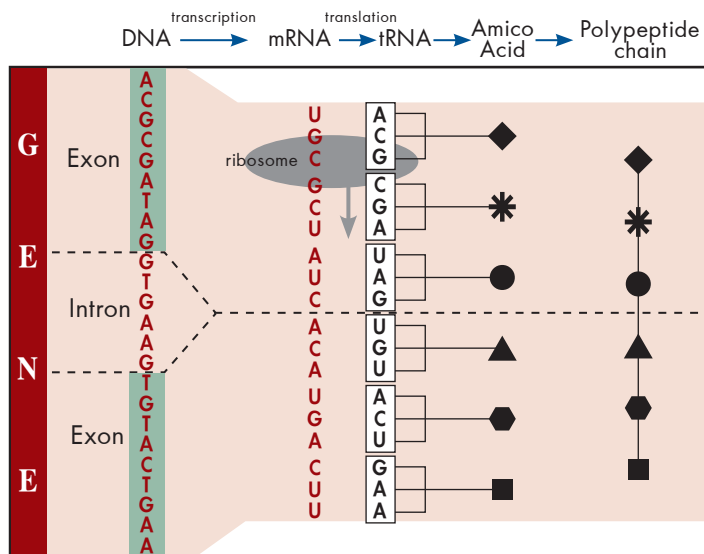

Τριαδικὴ εἶναι καὶ ἡ σύσταση τοῦ DNA, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ:

1 μόριο δεοξυριβόζης (σάκχαρο),
 1 μόριο φωσφορικοῦ ὀξέος,
 1 βάση.

Ἡ βάση μπορεῖ νὰ εἶναι μία ἐκ τῶν: ἀδενίνη, θυμίνη, γουανίνη, κυτοσίνη. Ὅμοια **τριαδικὴ** εἶναι καὶ ἡ σύνθεση τοῦ **RNA**, στὸ ὁποῖο ἔχει ἀντικατασταθῇ τὸ σάκχαρο δεοξυριβόζη μὲ ριβόζη καὶ ἡ βάση θυμίνη μὲ οὐρακίλη.

Exon - constitute the mRNA and translation into protein
Intron - Intervening sequence

Τὸ DNA χωρίζεται σὲ τριάδες. Μερικὲς τριάδες DNA ἀποτελοῦν ἓνα γονίδιο! (Ἄν ἀποδειχθῇ στὸ μέλλον ὅτι τὰ γονίδια ἐνεργοποιοῦνται καὶ μὲ ἐξαδικὸ τρόπο, τότε θὰ ἔχρ δικαιωθῇ πλήρως ὁ Ὅμηρος. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχει δευχθῇ ἡ ἀσυνέχειά τους.)

Ὅμοια καὶ τὸ RNA ἀποτελεῖται ἀπὸ τριάδες. Σὲ κάθε τριάδα

τοῦ ἀντιγραφμένου γονιδίου συνδέεται ἓνα ἀμινοξύ. Τέλος ὅλα αὐτὰ συγκολλοῦνται στὰ ριβοσώματα καὶ δημιουργοῦνται οἱ πρωτεΐνες, οἱ δομικοὶ λίθοι τοῦ κυττάρου καὶ τῆς ζωῆς. (ἄριστερὰ στὸ σχέδιο). Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ DNA. Ὅλη ἡ δομὴ του εἶναι τριαδικὴ καὶ περιστροφικὴ (ἔλικα).

Ἡ τριαδικὴ «ἐξαδικὴ ὀμηρικὴ δικαίωση» ἦλθε αὐτὴν τὴ φορὰ σχετικὰ γρήγορα. Ἀπὸ τὸ «BHMAScience/BIOΪΑΤΡΙΚΗ» τῆς 24ης Ἰουλίου 2004 καὶ τὸ ἄρθρο «Τὸ ἀδύνατο σημεῖο τοῦ καρκίνου» (ποὺ ἀναφέρεται στὸν ρόλο τῶν τελομερῶν) ὡς μεταφέρουμε: «...τὸ μονόκλωνο αὐτὸ DNA δημιουργεῖται ἀπὸ μία ἀλληλουχία ἑξὶ νουκλεοτιδίων (τὰ νουκλεοτιδία εἶναι οἱ δομικὲς μονάδες τοῦ DNA καὶ τοῦ RNA), ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται χιλιάδες φορές...», δηλαδὴ τὰ γονίδια τῶν χρωμοσωμάτων δομοῦνται τριαδικὰ καὶ ἐνεργοποιοῦνται ἐξαδικὰ.

Εἶναι ξεκάθαρο πλέον ὅτι ὁ Ὅμηρος θέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν τεράστια κληρονομιά τῶν προγόνων μας μὲ τὰ δύο τριαδικὰ-ἐξαδικὰ ἔπη του. Θὰ ἦταν ἄδικο νὰ θεωρήσῃ κανεὶς ὅτι ὁ ἐπικὸς ποιητὴς ἔφτειαχνε μὲ μαθηματικὴ εὐλάβεια τριάδες καὶ ἐξάδες πάνω σ' ἓνα ἀνεξίχνιαστο ἀκόμα καὶ σήμερὰ μαθηματικὸ ὑπόβαθρο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σπαταλήσῃ τὴν ὥρα του. Ἄς δοκιμάσῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ φτιάξῃ μερικὸς μόνον στίχους πάνω στὸ ὀμηρικὸ πρότυπο, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴ δυσκολία.

Ὅμως ἡ τοποθέτηση τοῦ Ὀμήρου ἀπὸ τὸν Πλάτωνα στὴν κορυφὴ τοῦ «Ἰωνικοῦ στρατοπέδου» «ὁ ποιητὴς οὗτος πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πεπαιδεύκεν» ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦταν μόνον ἓνας ἄριστος ποιητὴς, ἀλλὰ βαθεὺς γνώστης τοῦ κόσμου τῶν αἰσθητῶν.⁴

4. Βλ. ἐργασία μας «Ὁ Χωρόχρονος τοῦ Ζήνωνος – Ἡ Ζηωνιακὴ ἀσυνέχεια τοῦ ἐλαχίστου (μικρόκοσμου)».

«ΓΙΑ ΤΟ ΔΑΦΝΙ»:

έσες-ἄκρες τῆς πληροφορίας πιάναμε ἐμεῖς οἱ ἐπαρχιώτες γιὰ τὰ Ἑλληνικά τῶν Ἀθηνῶν: «Εἶσαι γιὰ τὸ Δαφνί», ἀκούγαμε. «Μονὴ Δαφνίου», διαβάσαμε. «Θὰ σὲ κλείσω στὸ Δαφνί», μᾶς φοβέριζαν. «Τὸ γλυκὸ ἦρθε κι ἔδεσε», ὅταν μία ἐπὶ τόπου ἐπίσκεψή μας μεγάλου γησε: «ΚΛΕΙΣΤΗ, ΛΟΓΩ ΕΡΓΑΣΙΩΝ», δίχως κανέναν τρόφιμο ἢ Μονή. Μὰ ποῦ εἶναι οἱ τρόφιμοι μοναχοί; Τοὺς ἀπολύσαν ἢ τοὺς ἀμολύσαν; Μὰ ἀμολοῦνται οἱ τρόφιμοι;

Γιὰ τὴ «Στερέωση κι Ἀποκατάστασις Ἱ. Μονῆς Δαφνίου» τὰ 991.930 €. ΤΡΕΛΛΑ! Δὲν τὰ δίνει ὅμως ἡ Ἑλλάδα μοναχὴ. 20% ἐμεῖς καὶ 80% αὐτοί: οἱ τρελλοὶ «κουτο»-φο ἄγχοι γιὰ ἀναστήλωση βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων. «Ὁ κόσμος μᾶς ἔλεγε τρελλοὺς», διαβεβαίωσε ὁ Κολοκοτρώνης στὰ ἀπομνημονεύματά του. Πωλεῖται προφανῶς ἡ τρέλλα – ἀμολυτὴ καὶ μὲ ταμπέλλα. Τὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα Δαφναίου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ Μονὴ τὸν εἶδε κανεὶς, ἢ τὸ ΥΠ.ΠΟ. «κάνει τὴν ...τρελλή»;

Ἀθάνατος ὁ Κολοκοτρώνης: «Ἄμα δὲν ἤμασταν τρελλοί, δὲν τὴν ἐκάμαμεν τὴν ἐπὶ νάσσειν» καὶ μεῖς, ἄμα δὲν ἤμασταν τρελλοί, δὲν τὴν ἐκάμαμεν τὴν «ἀποκατάστασιν» (ἐσωτερικοῦ περιβόλου Ἱ. Μ. Δαφνίου). Ἀλλὰ ἡ τρέλλα μωσχοπουλᾷ καὶ μοναχὴ τῆς θησανοῦζει. Καὶ ἀφ' οὗ ὅλοι εἶναι ἀπολυτοὶ κι οἱ ἐργασίες ἔχουν παγώσει λόγῳ χειμῶνος καὶ λόγῳ κρύου –καιροῦ γιὰ δύο-, ποῦ νὰ βρεθοῦνε μοναχοί; «Δυσό-δυσὸ πάνε οἱ τρελλοί».

Αριάδνη Ἐλευθερίου

Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

Στὴν **ἐναντι σελίδα: Ἄνω:** Ὁ ἐξαιρετικὴς μαρμαρίνης κατασκευῆς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Δαφναίου ἢ Δαφνεῖου Ἀπόλλωνος –περίπου στὸ μέσο τῆς διαδρομῆς τῆς ἀρχαίας Ἱερᾶς Ὁδοῦ– εἶχε γκρεμιστῇ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χριστιανοὺς καταστροφεῖς τοῦ πολιτισμοῦ. Στὴ θέση του καὶ χρησιμοποιώντας καὶ τὰ τεμαχία του (στὴ φωτογραφία σημειώνονται μὲ βέλη ἐρυφὸς οὗ χρώματος) ὡς δομικὰ ὑλικά ἀνακατεμένα μὲ ἄλλα τυχάρπαστα ὑλικά (πέτρες, κεραμίδια κ.τ.λ.) καὶ μὲ τὴ χρῆση πολλῆς λάσπης ὡς συνδετικοῦ ὑλικοῦ –ἐνδεικτικὴ χαμπλοῦ ἐπιπέδου πολιτισμοῦ– οἱ μεσαιωνικοὶ ἀνέγειραν ἓνα βυζαντινὸ μοναστήρι.

Κάτω: οἱ σημερινοὶ συνεχιστὲς τοῦ Μεσαίωνα ἔδωσαν 991.930 €, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ ταφὴ τοῦ Ἀπολλωνίου Φωτὸς ἀπὸ τὸ «Ἐξ Ἀνατολῶν Φῶς»!..

991.930 ΕΥΡΩ!..

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΦΟΡΕΑΣ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ	ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ
ΕΡΓΟ	ΣΤΕΡΕΩΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΔΑΦΝΙΟΥ
ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ	991.930,00 €
ΦΟΡΕΑΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΑΡΧΗ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ	ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΩΝ ΔΑΒΜΜ
ΑΝΑΔΟΧΟΣ	ΓΚΡΑΟΥΤΕΚ Α.Ε.
	ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ (Π.Ε.Π.) ΑΤΤΙΚΗΣ 2000 Ε.Τ.Π.Α. - ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ 80% ΕΘΝΙΚΟΙ ΠΟΡΟΙ 20%

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Ρωμαίικη επέτειος

Ψίτ, μισοί Έλληνες! Ακούσατε τὰ ἀστροπομπουμπουνίσματα ἀπὸ τὴν Πλανηταρχία; Ναί, ἔ; Ἄ, μπράβο! Βάλτε το ἐπιτέλους στὸ τσερβέλο σας, ὅτι ἀπὸ μένα δὲν περνάει κανεὶς ἀπαρατήρητος. Συμμορφωθῆτε λοιπὸν καὶ πάψτε τὶς ἀντισημιτικὲς κορῶνες, γιὰ νὰ μὴ σὰς πάρῃ καὶ σὰς σηκώσῃ. Ἄν διαπιστώσω ὅτι θὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ ἴδια μὲ αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἐφετερινὴ ἐκθεσὶ τοῦ State Department γιὰ τὸν ἀντισημιτισμὸ στὴν Ἑλλάδα, ζήτη ποὺ ἀήκατε. Θὰ σὰς καπελλώσω μὲ «κίπα», μέχρι νὰ κασιδιάσετε.

Γιὰ τὴν ὥρα πάντως σὰς καπελλῶνω μὲ μία ἀκόμη θεάρεστη ἐπέτειο, ποὺ καλὰ θὰ κάνετε νὰ σημειώσετε ἀπὸ τώρα στὶς ἀτζέντες σας. Γνωρίζετε, φαντάζομαι, τὴν «Ἡμέρα τοῦ Ἐξιλασμοῦ» στὴν ἐβραϊκὴ θρησκευτικὴ παράδοση. Ἔ, λοιπὸν ἐθέσπισα μιὰ παρόμοια καὶ γιὰ σὰς, τὴν 27ῃ Ἰανουαρίου, ὡς Ἡμέρα Μνήμης τῶν Θυμάτων τοῦ Ὀλοκαυτώματος. Ἐπ! Μὴν ἀκούσω τίποτα εἰρωνικὰ σχόλια περὶ «προπαγάνδας σιωνιστικῆς», «πτωματολαγνείας» καὶ «ἱστορικῆς ἀπάτης». Σκασμὸς καὶ τὰ κεφάλια κάτω, ἀνιστόρητοι καὶ φασίστες τοῦ κερατῆ! Ἀλίμονο σ' αὐτὸν ποὺ θὰ ἀρθρώσῃ ἀντίλογο. Κάποιος «γνωστός-ἄγνωστος» θὰ «τοῦ τὴν πέσῃ» μὲ λοστὸ ἢ μολότωφ, κάποιος ἐγκάθετος καλαμαράς μου θὰ τὸν ξεφτιλίσῃ διὰ τοῦ τύπου καί, ὅπερ καὶ χεῖριστον, θὰ μπῇ στὴ «μαύρη λίστα» τοῦ Ἰδρύματος Βίξενταλ, ἐκεῖ ὅπου ἀόκνως ἐργαζόμενα ρουφιανομπουμπούκια μου συλλέγουν καὶ ἐπεξεργάζονται πληροφορίες, ποὺ κατόπιν διοχετεύουν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, γιὰ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ παρέμβῃ «κατασταλτικά» ὁ παγκόσμιος «νταβατζῆς». Μὴ νομίζετε ὅτι κάνουν εὐκόλῃ δουλειὰ τὰ παιδιὰ μου. Ξέρετε τί κοπιαστικὸ εἶναι νὰ τρέχῃς νυχθημερόν, γιὰ νὰ ἐντοπίσῃς λεκέδες καὶ ρωγμὲς σὲ ἰσραηλιτικὸς τάφους, σταγονίδια ἀπὸ φτερινίσματα σὲ περιούσιους οβέρκους καὶ ἐσάνς «ἀερίων» σὲ εὐαίσθητα γιαχβόδουλα ρουθούνια; Γιὰ τέτοιας ἔκτασης πογκρόμ μιλάμε. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτά, ἔχω καὶ τὰ «ἐξ οἰκείων βέλη» τοῦ ἀχαρακτήριστου κ. Ζὰν Κοέν. (Βγήκε ὁ ἀφιλότιμος δημοσιογράφος μὲ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ του τὶς προάλλες καὶ διέψευσε τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ εὐαγοῦς ἰδρύματός μου, μὲ τὴν εἰρωνικὴ ἐπὶ τοῦ τύπου: «ἂν σὰς χρειαστοῦμε, θὰ σὰς φωνάξουμε»! Ἀκουσον ἀναίδεια! Νά, κάτι τέτοια συμβαίνουν, καὶ μᾶς κοιτάει μετὰ ὁ Γιαχβὲ μὲ μισὸ μάτι. Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ ἔλαβα δραστικὰ μέτρα.)

Λοιπὸν: 27 Ἰανουαρίου. Ἐπέτειος ἐπίσημα ἀναγνωρισμένη καὶ ἀπὸ τὸ κρατίδιό σας μὲ εἰδικὸ νόμο ποὺ ψήφισε μεσάνυχτα ἡ προηγούμενη Βουλὴ σας τὴν τελευταία μέρα τῆς ζωῆς της, 8 Φεβρουαρίου 2004. (Ὅσο γιὰ κάτι ἄλλες, ὅπως τῆς Μάχης τοῦ Μαραθῶνα, τῆς Ναυμαχίας τῆς Σαλαμῖνος, τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς, τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων κ.ἄ., ξεχάστε τις.) Μόλις ξημέρωσε ἡ μέρα κι ἀφοῦ -ἐξυπακούεται- εἵχατε νηστεύσει ἀπὸ τὴν προηγούμενη, κάνετε σαράντα μετάνοιες, ἀναπέψατε ἄλλα τόσα «ἡμαρτον Κύριε», τηρήσατε δημοσίως ἐνὸς λεπτοῦ σιγὴ καί, ἀφοῦ ἀνάψατε τὰ δέοντα κεράκια στὶς ἐκκλησίες -ἔ, νὰ «τξιράρετε» καὶ λίγο στὴν ἀδελφὴ θρησκεία-, μετέβητε μὲ τὰ δέοντα λουλουδικὰ στὰ περιούσια νεκροταφεῖα, ὅπου, ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ πρωτοκλασάτων ἀπατ..., ἔχμ, θέλω νὰ πῶ δημοσιοσχεσιτῶν πιστῶν μου, δεήθητε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν θυμάτων. Προσέξτε δὲ μὴ μοῦ κάνετε «λαδιές», γιατί παρίσταμαι καὶ θὰ σὰς βλέπω. (Δὲν ἀποκλείεται τοῦ χρόνου νὰ παρίστανται καὶ τίποτα «νεκροναστημένα» θύματα -ὅπως πρὸ ἐτῶν στὴ Λαμία- καὶ νὰ κρυφογελοῦν, ἀλλὰ, ἀφοῦ δὲν τὰ γνωρίζετε, δὲν ἀνησυχῶ.) Γιὰ ἄλλο πράγμα ἀνησυχῶ. Μήπως τελικὰ στραβώσῃ κάτι στὶς λοβιτοῦρες μου καί, πρὶν προλάβῃ νὰ ἔλθῃ ἡ Βασιλεία μου, γίνω «μπουνχός» κυνηγημένος ἀπὸ τὸ

Σάρωθρον

ΔΩΡΕΑΝ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΑΣΤΡΑΤΕΥΤΩΝ ΣΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

τῇ Θεσσαλονίκῃ λειτουργεῖ ἐδῶ καὶ χρόνια τὸ 424 Γενικὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο Ἐκπαιδεύσεως (424 Γ.Σ.Ν.Ε.). Ἡ λειτουργία του ἀφορᾷ ἀποκλειστικὰ στὴ θεραπεία καὶ τὴν ἱατρικὴ παρακολούθησιν στρατιωτῶν καὶ στρατιωτικῶν κυρίως. Πέρα ἀπὸ αὐτὸ στὸ νοσηλευτικὸ τοῦτο ἴδρυμα ἐπιτελοῦνται παράλληλες δραστηριότητες: «ἐπιλογὴ ὑποψηφίων τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν, διοργάνωσις ἐπιστημονικῶν συνεδρίων, σεμιναρίων καὶ διαλέξεων καὶ προαγωγὴ τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας στὸν τομέα τῆς ὑγείας».

Ἐν ὅψει τοῦ συγκεκριμένου ὡς ἄνω ὑπηρεσιακοῦ χαρακτήρα τοῦ ἐν λόγῳ ιδρύματος μία ἄλλη, «ἀπροσδόκητη» θὰ λέγαμε, δραστηριότητά του προκαλεῖ ἐκπληξιν. Πρόκειται γιὰ τὴν -λάθρα- ὑγειονομικὴ περίθαλψιν μοναχῶν στὸ 424 Γ.Σ.Ν.Ε. καὶ κυρίως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ ὄχι μόνον δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ στρατιωτικούς, ἀλλὰ ἀποτελοῦν τὴ μοναδικὴ κοινωνικὴ τάξιν ποὺ δὲν ἐκπληρῶνει (γιατί;) τίς στρατιωτικὲς τῆς ὑποχρεώσεως, ὅπως πράττουν ὅλες οἱ ἄλλες κοινωνικὲς τάξεις.

Δὲν εἶναι σαφὲς τὸ νομοθετικὸ πλαίσιο ποὺ καθορίζει, ἐπιβάλλει ἢ ἐπιτρέπει τὴν περίθαλψιν μοναχῶν στὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅπως ἔγκυρες καὶ ἀξιόπιστες πηγὲς ἀναφέρουν, ἐγκύκλιος, διαταγὴ ἢ σχετικὴ διάταξις ἐκπορευόμενη ἀπὸ τὸ Γ.Ε.Σ. δὲν ὑπάρχει. Ἔτσι ἡ ἀπορία καὶ τὰ ἐρωτηματικὰ προσκρούουν στὴν «ὀμίχλη».

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΤΑΓΩΝ

Ὁ ἐπίσκοπος Σπάρτης κ. Εὐστάθιος σὲ ἐνημέρωσιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας εἶπε ὅτι **«ἐκείνο ποὺ πρέπει νὰ προασπίσῃ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ δικαίωμά της νὰ μὴν πηγαίνουν οἱ κληρικοὶ στὸν στρατό»** («Ελευθεροτυπία», 8.10.2004, σελ. 50). Ἡ Ἑλληνικὴ Γραμματεία ὀρίζει: «Μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμώτερόν ἐστιν ἡ πατρίς...» (Πλάτων)· «Τί γὰρ φίλτερον ἀνδρὶ πατρώας χθονὸς» (Ἀριστείδης)· «Ἐν γὰρ τοῖς πόνοις αὔξεται ἡ πατρίς» (Επίχαρμος). Σὲ ποιούς ἀπευθύνει τὸ σλόγκαν του «Ελλάδα ἴσον Ὁρθοδοξία» ὁ κ. Χριστόδουλος; Σὲ ποιούς πουλάει τὰ φύκια του γιὰ μεταξωτὲς κορδέλλες;

Σ.Φ.

Κάθε νοσηλεύμενος μοναχός συνοδεύεται από άλλους δύο ύποτακτικούς του. Στη φωτογραφία ένα από τα όχηματά με πινακίδα κυκλοφορίας «ΑΘ» (Άγιον Όρος), που τους μεταφέρει, σταθμευμένο απέναντι από την κεντρική πύλη του 424 Γ.Σ.Ν.Ε., σε χώρο που απαγορεύεται η στάθμευση. Ποιός τροχονόμος θα τους γράψει κλήση, πού θα την στείλουν και ποιός θα την πληρώσει;

Όπως πιθανολογείται, υπάρχει «προφορική έντολή» (ποιού;), βάσει της οποίας οι «Άθωνιτες μοναχοί έχουν δικαίωμα να θεραπεύονται» (!) στο 424 Γ.Σ.Ν.Ε.

[Παρέκβαση: Η υγειονομική περίθαλψη μοναχών σε νοσοκομεία αποτελεί αντίφαση στην πρακτική θεραπείας, όπως αυτή νοείται επίσημα από την Ορθοδοξία. «Η κοινωνία με τον Θεό» (Γιαχβέ), ή προσευχή, ή νηστεία, ή «άσκηση», ή κατάποση αγιασμού, ή επάλειψη με θεραπευτικό λάδι, ή εξομολόγηση, ή μετάνοια, ο έξορκισμός, το «ξεφόρεμα» του ιερέως, ή θεία μετάληψη και άλλες τελετουργίες είναι αρκετές και αποτελεσματικές για την ευεξία της υγείας και τον εξορκισμό των ασθενειών των χριστιανών. Γι' αυτό άλλωστε, μόλις επεβλήθη η θρησκεία αυτή, συκοφάντησε ως μαγεία τη λαμπρή αρχαιοελληνική Ιατρική και ουσιαστικά την κατήργησε για 1000 τουλάχιστον χρόνια. Για ποιούς λόγους λοιπόν οι σημερινοί φορείς αυτών των «πιστεύω» εμπιστεύονται τη σύγχρονη επιστήμη ψηφιώντας την «ιερή» τους παράδοση; Για ποιούς λόγους καταφεύγουν στο 424;]

Όπως και νάχη, γεγονός είναι πως οι παράτυπα -αν όχι παράνομα- νοσηλεύμενοι μοναχοί ασκούν μέσα στο νοσοκομείο την προπαγάνδα τους ποικιλοτρόπως: Διαδίδουν τον «Άθωνιτη», το προπαγανδιστικό έντυπο του «Όρους». Ο μισογυνισμός πρωτανεύει στην εφημερίδα αυτή με εκφράσεις έξωκοινωνικού και αντικοινωνικού παραλογισμού,

Οί νοσηλευόμενοι στο στρατιωτικό νοσοκομείο Ἀθωνίτες μοναχοὶ χαίρουν ἄριστων συνθηκῶν περίθαλψης δωρεάν, χωρὶς ἐπιπλέον νὰ ἔχουν πληρώσει φόρους, καθ' ὅτι ἔχουν ἀπαρνηθῇ τὰ ἐγκόσμια καὶ ἀσκητεύουν στὸ «Ὅρος». Στὴ φωτογραφία: θάλαμος νοσηλευόμενου μοναχοῦ· φαίνονται διπλωμένα ράσα στὸ κρεβάτι. Ὑστερα κι ἀπὸ τὸ δυστύχημα μὲ τὸ στρατιωτικὸ ἐλικόπτερο, μὲ τὸ ὁποῖο μεταφέρονταν ἐπίσης δωρεὰν διάφοροι κληρικοὶ καὶ ἡ ἀκολουθία τους, τὰ συμβαίνοντα στὸ 424 Γ.Σ.Ν.Ε. ἀποκοτῶν ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὴ σχέση τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτικο-θρησκευτικο-στρατιωτικοῦ κατεστημένου μὲ τὴ νομιμότητα...

ποὺ χαρακτηρίζει τὸ μοναχισμό. Ὁ μισογυνισμὸς –ὥστόσο– τῶν μοναχῶν δὲν εἶναι μόνον τυπικὸς ἢ θεωρητικὸς:

«Δαιμόνισσες» ἀποκαλοῦν ἀκόμη καὶ τὶς νοσηλεύτριες –ἐθελόντριες ἢ μή–, οἱ ὁποῖες τοὺς λούζουν καὶ τοὺς εὐπρεπίζουν, προκειμένου νὰ εἰσαχθοῦν στὴ θεραπευτικὴ διαδικασία! «Θυγατέρες τοῦ Διαβόλου» θεωροῦν τὶς λειτουργοὺς τῆς υγείας καὶ ἀνάλογα συμπεριφέρονται πρὸς αὐτές. Οἱ «εὐχές», «παρακλήσεις» κ.λπ., πὺν οἱ ἱερωμένοι διαβάζουν στοὺς καταπονημένους ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου ἀσθενεῖς, κοστίζουν στοὺς δεύτερους ἀκριβὰ, καὶ τιμαριθμοποιοῦνται οἱ «προσευχές» τους. Τώρα μάλιστα, πὺν οἱ γυναῖκες –ποὺ συνήθως ἀποτελοῦν τὴν πελατεία σὲ τέτοιες τελετές– ἔχουν «δικὸ τους πορτοφόλι» καὶ βιοποριστικὲς ἐργασίες, τὸ κόστος τῆς μνημόνευσης τῶν «ζωντανῶν» ἔχει «πάρει τὴν ἀνιοῦσα» – εὐθέως ἀνάλογη φορὰ πρὸς τὸ βαθμὸ ἀφέλειας καὶ θρησκοληψίας.

Δύο πάντα νεαροὶ ὑποτακτικοί, πὺν εἶναι ἄρρενες ἔφηβοι «κλητοί» (ἀλλὰ νομίμως ἀκλήτευτοι στὸ Στρατό...) συνοδεύουν στὸ νοσοκομεῖο –ἀμισθί– τοὺς «γέροντες». Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸ, ὅτι γιὰ τὴν καθαριότητα ὄχι ἀπλῶς «δὲ δίνουν μία», παρὰ θεωρεῖται καί... ξημία ἢ πολυτέλεια ἐγκόσμια, πὺν προϋποθέτει τιμωρία: κάμποσες γονυκλισίες, ὕμνους, προσευχές, νηστείες, ἐνοχές καὶ ἀγρυπνίες.

Ἀριάδνη Ἐλευθερίου

Ἑπτάφωτες λυχνίες τοῦ Δαβὶδ γιὰ Ἑβραῖους, μόνο μὲ ὀκτὼ εὐρῶ

Ἰς μέρες ποὺ γιορτάζουν οἱ χριστιανικοὶ ναοί, στήνονται παγκάρια, ὅπου πωλοῦνται παντὸς εἶδους ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα (σταυροί, εἰκόνες, φυλακτά, κεριά, θυμιάματα, κομποσχοίνια κ.λπ.). Ἀνάλογες ἀγοραπωλησίες γίνονται ἐπὶ μονίμου βάσεως στὰ ἐκθετήρια μεγάλων ναῶν καὶ μονῶν. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ συνηθισμένα εἶδη θρησκευτικοῦ ταλιμπα-νισμοῦ ἐκτίθενται ἐνίοτε πρὸς πώληση κι ὠρισμένα ἄλλα.

Ἑπτάφωτες λυχνίες τοῦ Δαβὶδ πρὸς πώληση ἔναντι 8 € ἐντὸς τῆς Μονῆς Τι-μίου Προδρόμου Ναούσης.

Ἔτσι καὶ οἱ μοναχὲς τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Ναούσης ἔχουν ὀργα-νώσει ἓνα μεγάλο ἐκθετήριο-πωλητήριο μὲ μεγάλη ποικιλία ἐκκλησιαστικῶν εἰ-δῶν. Ἐκεῖ ἐκθέτουν πρὸς πώληση θυμιατήρια, θυμιάματα «ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὅρος», βιβλία χριστιανικῆς κατήχησης κ.λπ. Ἀνάμεσα στὰ πρὸς πώληση ἐκθέματα ὑπάρ-χουν κι οἱ ἑπτάφωτες λυχνίες τοῦ Δαβίδ, ποὺ φαίνονται στὴ φωτογραφία, ἀντι-κείμενα ποὺ καταδεικνύουν ἅμεσα τὸ πραγματικὸ πρόσωπο καὶ τὴν καταγωγὴ τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ παραπέμπουν κατ' εὐθείαν στοὺς Ἑβραίους προπάτορες τῶν χριστιανῶν κι ἰδρυτὲς τῆς θρησκείας τῆς ἐρήμου.

Κίμων Ἐλευθερίου

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΚΟΥ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Οι πρώτες εκδηλώσεις της εχθρότητας των Εβραίων προς τους Έλληνες αρχίζουν την εποχή της επανάστασης των Μακαββαίων. Στην ιστορική αυτή περίοδο η Παλαιστίνη αποτελούσε επαρχία του Έλληνιστικού βασιλείου των Σελευκιδών. Άλλά, αντίθετα από ό,τι διδάσκει η εκκλησιαστική ιστορία, οι κάτοικοί της δεν ήταν μόνο Έβραιοι. Κατοικείτο από 9 διαφορετικούς λαούς: Ίδουμαίους,¹ Άμμωνίτες,² Ναβαταίους,³ Μαδιανίτες,⁴ Μωαβίτες,⁵ Καινίτες,⁶ Άμαληκίτες,⁷ Σαμαρίτες,⁸ Έβραίους, στους οποίους πρέπει να προστεθούν και μερικές χιλιάδες Φοίνικες, οι όποιοι ήταν εγκατεστημένοι στην Παλαιστίνη.⁹ Οί λαοί αυτοί ήταν στο σύνολό τους άσπονδοι εχθροί των Εβραίων και περισσότερο από όλους οι Σαμαρίτες.¹⁰ Οί αρχαίοι Έβραιοι ήταν ένας λαός νομάδων άραβικής καταγωγής, οι όποιοι ζούσαν αρχικά στην άραβική έρημο.¹¹ Τον 12ον αιώνα π.Χ. κατέλαβαν την χώρα του αρχαίου παλαιστινιακού λαού των Άμορραίων,¹² την όποία μετωνόμασαν Ίουδαία.

Τότε σημειώθηκε η πρώτη σύγκρουσή τους με Έλληνες, τους Φιλισταίους, λαό Ελλήνων αποίκων, εγκατεστημένων στην περιοχή γύρω στη Χαναάν από πολύ παλιά. Όπως συμβαίνει πάντα, όταν ένας λαός σιγ κατοική η γειτνιάξη με λαούς, οι όποιοι έχουν ένα περισσότερο ανεπτυγμένο πολιτισμό, οι Έβραίοι άφωμοίωσαν τον πολιτισμό των γειτόνων τους και εγκατέλειψαν σιγά σιγά την άραβική γλώσσα.

Η επόμενη έπα φη των Εβραίων με τους Έλληνες είχε ανάλογες επιπτώσεις. Υπό την επίδραση του πολιτισμού και του τρόπου ζωής που είχαν φέρει οι χιλιάδες Έλληνες μετανάστες, οι όποιοι είχαν εγκατασταθή σ'αυτή την περιοχή,¹³ πολλοί Έβραίοι αποποιήθηκαν βαθμίδον τα έθιμα και τις παραδόσεις τους και συχνά την γλώσσα τους και ώρισμένοι άπ' αυτούς άκόμη και την θρησκεία τους.¹⁴ Πολλοί έλληνοποίησαν τα όνόματά τους. Η εξέλιξις αυτή πήρε άργότερα μεγάλες διαστάσεις και γύρω στο 170 π. Χ. οι μισοί τουλάχιστον Έβραίοι ήταν έξ ολοκλήρου η κατά μεγάλο βαθμό έξελληνισμένοι.

«Ο ένθουσιασμός για τον έλληνικό τρόπο ζωής είναι βαθύς. Όλα τα νέα και έξυπνα στοιχεία (της έβραϊκής κοινωνίας) στρέφονται προς τον Ήλιον ό όποιος θα φωτίση τον κόσμο (την Ελλάδα)». «Ποτέ το μέλλον του Ίσραήλ δεν είχε διατρέξει τόσο μεγάλο κίνδυνο (γύρω στο 172 π.Χ.). Μία προσπάθεια άκόμη, και η έβραϊκή βίβλος χανόταν, η έβραϊκή θρησκεία εξαφανιζόταν για πάντα», γράφει ό μεγάλος Γάλλος ιστορικός E. Renan.¹⁵ «Ο Ίουδαϊσμός είχε ύπο μονεuthά από την έλληνική φιλοσοφία και από ένα σύνολο θεσμών, σχολών, γυμναστηρίων, θεάτρων κλ π., τα όποια είχαν δημιουργηθή σέ όλη την Άνατολή», γράφει ό Γάλλος ιστορικός και καθολικός κληρικός M. J. Lagrange.¹⁶ «Ήταν άπλως ζήτημα χρόνου να βρεθούν οι Έβραίοι, όπως έγινε με τους άλλους λαούς, υπό έλληνική πολιτιστική κατοχή, συγχωνευμένοι στην έλληνική μήτρα (καλούπι)», γράφει ό Έβραίος ιστορικός A. Rappoport.¹⁷

Ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῇ ὅτι ἀρχηγὸς τοῦ ἐλληνικοῦ κόμιματος στὴν Ἰουδαία ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐβραϊκῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀρχιεραββίνος Ἰεχιουὰχ (δηλαδὴ Ἰησοῦς),¹⁸ ὁ ὁποῖος εἶχε ἐλληνοποιήσει τὸ ὄνομά του καὶ ὠνομαζόταν Ἰάσων¹⁹. Ὁ Ἰεχιουὰχ ἦταν, ὅπως ἀργότερα ὁ διάδοχός του Ὀνιάχ (ὁ ὁποῖος εἶχε ἀλλάξει ἐπίσης τὸ ὄνομά του καὶ ὠνομαζόταν ἐλληνικὰ Μενέλαος),²⁰ ὁπαδὸς τοῦ ἐξελληνισμοῦ τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ.²¹

Ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ προκαλοῦσε τὴν ἀγανάκτηση τῶν ἐθνικιστῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ διατηρήσουν τὴν θρησκεία καὶ τὶς παραδόσεις τους. Οἱ Ἑβραῖοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἦταν γνωστοὶ μὲ τὸ ὄνομα «Χασιντίμ»²² (Ἀσιδαῖοι), ἐπαναστάτησαν τὸ 168 π.Χ. ἐναντίον τῶν ἐλληνικῶν ἀρχῶν²³ ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ περιφνημοῦ Ἰούδα τοῦ Μακαββαίου²⁴ καὶ κατὰφεραν ὕστερα ἀπὸ ἓναν ἀμείλικτο πόλεμο διάρκειας 25 ἐτῶν νὰ διώξουν μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ῥωμαίων²⁵ τοὺς Ἑλληνες καὶ νὰ δημιουργήσουν, μέχρι τὴν κατάληψή τους ἀπὸ τὸν Πομπήιο,²⁶ ἓνα ἀνεξάρτητο κράτος.²⁷

Μετὰ ἀπὸ τὴν νίκη τους οἱ «Χασιντίμ» ἐξωλόθρευσαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Παλαιστίνης,²⁸ ἐξαιρουμένων τῶν Ἀμορραίων καὶ τῶν Φιλισταίων,²⁹ τοὺς ὁποίους εἶχαν ἀφανίσει πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες³⁰ καὶ ἐξόντωσαν ἀμείλικτα τοὺς ἐξελληνισμένους συμπατριῶτες τους.³¹ Ἔτσι ὁ ἐβραϊκὸς λαὸς ἀποτελέσθηκε ἐξολοκλήρου στὸ ἐξῆς ἀπὸ ἀνθρώπους διακαίμενους ἐχθρικά πρὸς τοὺς Ἑλληνες.

Στὶς ἐλληνοεβραϊκὲς διαφορὲς, οἱ ὁποῖες εἶχαν προκύψει ἀπὸ τὶς συνέπειες τῆς ἐλληνικῆς παρουσίας στὴν Παλαιστίνη, προσετέθησαν ἄλλες, οἱ ὁποῖες προήλθαν ἀπὸ τὴν ζήλεια τὴν ὁποία ἔνοιωθαν οἱ Ἑβραῖοι γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. Στὴν Ἑλληνιστικὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ ἐποχὴ οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀλεξανδρείας πλαστογραφοῦσαν τὰ ἐλληνικὰ χειρόγραφα, γιὰ νὰ τὰ παρουσιάσουν ὡς δικὰ τους³² καὶ ὑπεστήριζαν ὅτι οἱ διάφοροι Ἑλληνες σοφοί, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν, ὅπου εἶναι γνωστό, τὶς βάσεις τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, εἶχαν ἀντιγράψει τὶς ἐπιστημονικὲς θεωρίες τους ἀπὸ τὰ ἀνύπαρκτα συγγράμματα τοῦ Μωυσῆ, ἐνὸς νομάδα ἀρχηγοῦ τῆς ἀραβικῆς ἐρήμου, τὸν ὁποῖον παρουσίαζαν ὡς τὸν ἐφευρέτη ὅλων τῶν ἐπιστημῶν.³³

Νεώτερες ἐκφράσεις τοῦ ἐβραϊκοῦ ἀνθελληνισμοῦ

Ἡ ἀπαμύχαια αὐτὰ γεγονότα ἀνήκουν πρὸ πολλοῦ στὴν ἱστορία, ἀλλὰ οἱ περιστάσεις τὰ προώθησαν ἐπὶ αἰῶνες στὴν ἐπικαιρότητα. Διότι μετὰ ἀπὸ τὸν ἐξισλαμισμό τῶν Ἑβραίων τῆς Παλαιστίνης* συνεπεία τῆς ἀραβικῆς εἰσβολῆς τοῦ 640 μ.Χ. ἡ διεθνὴς ἐβραϊκὴ κοινότητα ἀπετελεῖτο (καὶ ἀποτελεῖται ἀκόμη) κυρίως ἀπὸ ἀπογόνους ἐξεβραϊσμένων Εὐρωπαίων διαφόρων ἐθνικοτήτων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς μόνον σχεδὸν δεσμὸ τὴν θρησκεία.³⁴ Καὶ οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες τῆς θέλησαν νὰ δώσουν στὸ ἐτερόκλητο αὐτὸ μείγμα μίαν ἐθνικὴ ταυτότητα χρησιμοποιοῦντας τὴν παλαιὰ καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο τῆς ἐξυμνήσεως τῶν κατορθωμάτων τῶν προγόνων. Ἀλλὰ τὰ κατορθώματα αὐτὰ περιορίζονταν μέχρι τὸ 1948 στὶς γενοκτονίες πρὸς τὰς διαπράξει εἰς βάρος τῶν παλαιστινιακῶν λαῶν, στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ προστεθῇ ἡ προγενέστερη ἐξολόθρευση τῶν Ἀμορραίων καὶ τῶν Φιλισταίων. Ἡ εἰκοσιπεντάχρονη ἑτα νάστασις τῶν Μακαββαίων ἐναντίον τῶν ἐλληνικῶν ἀρχῶν τῆς Παλαιστίνης ἀποτελοῦσε λοιπὸν τὴν μόνην πραγματικὴν ἐποποιίαν, ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἐβραϊκὴν ἐθνικὴ συνειδηση εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν ἐξεβραϊσμένων Εὐρωπαίων.

Ἀλλὰ τὰ περίφημα βιβλία τῶν Μακαββαίων, τὰ ὁποῖα ἐξιστοροῦν αὐτὰ τὰ γεγονότα, διαστρεβλώνουν συστηματικὰ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἔτσι ἑκατομμύρια νέοι Ἑβραῖοι

* Ἡ περὶ τὴν διασπορὰ τῶν Ἑβραίων τῆς Παλαιστίνης ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἀποτελεῖ ἓνα ἱστορικὸ ψέμα. Πολλοὶ Ἑβραῖοι εἶχαν μεταναστεύσει πολλὴν πρὶν γιὰ λόγους οἰκονομικοῦς.

μάθαιναν (και εξακολουθοῦν νὰ μαθαίνουν) στὰ σχολεῖα ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι διοικοῦσαν τὴν Ἰουδαία, ἦταν ἀπάνθρωποι καὶ ἄρπαγες καὶ εἶχαν ἐπιβάλει στοὺς Ἑβραίους ἓνα καθεστὼς βίας καὶ τρομοκρατίας. Ἡ μεγάλη ἀγάπη, τὴν ὁποία εἶχαν γιὰ τοὺς Ἕλληνες οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς Παλαιστίνης καθὼς καὶ οἱ ἐξελληνισμένοι Ἑβραῖοι, τοὺς ὁποίους ἐξωλόθρευσαν οἱ «Χασιντίμ», διαψεύδει ἐξ ὀλοκλήρου αὐτοὺς τοὺς μύθους. Ἀλλὰ ἡ συνεχὴς διαβολοποίησι τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν (ἀρχαιο)ἐλληνικῶν ἀντιλήψεων γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμον διαιώνισε μίαν ἀνθελληνικὴ παράδοσι, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα –ἂν ὅχι τὸν λόγο ὑπάρξεως– τῆς σιωνιστικῆς ιδεολογίας.

Ἡ μεγαλύτερη ἐπέτειος τῶν Ἑβραίων, ἡ «Ἄνουκάχ», μνημονεύει τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἱερουσαλὴμ στὶς 25 τοῦ ἑβραϊκοῦ μηνὸς Κισλέφ τοῦ ἔτους 165 π.Χ. (21 Δεκεμβρίου) καὶ τὴν ἐξόντωσι τῆς ἐλληνικῆς φρουρᾶς.³⁵ Ἐνα ἀπλὸ ἐπείσοδιό τοῦ πολέμου, ἡ σφαγὴ ἐνὸς λόχου Ἑλλήνων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔπασαν σὲ μία ἐνέδρα ἐνὸς ἀποσπάσματος Ἑβραίων ἐπαναστατῶν στὶς 13 τοῦ ἑβραϊκοῦ μηνὸς Ἀδὰρ (Μάρτιος) τοῦ ἔτους 160 π.Χ., ἐορτάζεται ἐτησίως ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑβραίους τοῦ κόσμου καὶ ὀνομάζεται «*Ημέρα τοῦ Νικάνορος*» ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος διοικοῦσε τὸν λόχον.³⁶ Ἡ παράδοσις αὐτὴ δημιούργησε στὴν παγκόσμια ἑβραϊκὴ κοινότητα ἓνα σύνδρομο μισελληνισμοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέκυψε μίαν ἀτελείωτη σειρὰ ἀνθελληνικῶν ἐνεργειῶν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὶς ἑβραιοελληνικὲς σχέσεις στὶς δύο τελευταῖες χιλιετίες.

Στὴν ἐποχὴ μας ὁ ἑβραϊκὸς μισελληνισμὸς συναντᾶται κυρίως στὸ πλῆθος τῶν ὁπαδῶν τῆς σιωνιστικῆς ιδεολογίας, οἱ ὁποῖοι εἶναι συγκροτημένοι σὲ μίαν πανίσχυρη διεθνῇ ὀργάνωσι φυλετιστικοῦ χαρακτήρος καὶ ἡ ὁποία ἀσκεῖ διεθνῶς μεγάλη πολιτικὴ ἐπίδρασι. Οἱ προσκείμενοι στὸ σιωνιστικὸ κατεστημένο πολυάριθμοι πολιτικοί, διπλωμάτες, τεχνοκράτες κ.λπ. ἐλέγχουν μέσῳ τῆς συστηματικῆς διαβρώσεως τῶν πολιτικῶν κοιμιᾶτων, τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τῶν μέσων ἐνημερώσεως τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης (Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς) καὶ τῆς Ἀμερικῆς, μερικῶν χωρῶν τοῦ Τρίτου Κόσμου, καθὼς καὶ τῶν διαφόρων διεθνῶν ὀργανισμῶν (ΟΗΕ, ΝΑΤΟ, Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ κ.λπ.) τὰ περισσότερα κέντρα ἀποφάσεων τοῦ κόσμου.

ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΙΣ

1. M. J. Lagrange, «*Le Judaisme avant Jésus Christ*», 49.
A. S. Rappoport, «*Histoire de la Palestine*», 84, 99.
A. Lemaire, «*Histoire du peuple hébreu*», 20-21, 25, 65.
W. Durant, «*Histoire de la civilisation*», «*La Judée*», 7.
Deuteronomie XXIII, 7.
I Rois XI 1.
II Samuel VIII, 13-14.
2. Ed. Meyer, «*Geschichte des Altertums*», I 465.
Lemaire, 8, 18, 21, 26, 64.
A. S. Rappoport, 84, 94-95, 99.
W. Durant, 7.
Deuteronomie, XXIII, 7.
3. Lemaire, 102-104.
A. S. Rappoport, 139.
4. Genèse, XXXVI, 35.
Juges I 33 ; VII 1 ; VIII 3.
A. Lemaire, 17, 21.
5. Rappoport, 84, 91, 95.
I Rois, XI 9.
II Samuel, VIII, 2.
Deuteronomie, XXIII, 3.
Ruth, I-IV.
A. Lemaire, 8, 18, 21, 26, 64.
A. S. Rappoport, 34, 84, 91, 91, 99.
W. Durant, 7.
6. Genèse, XV, 19.
A. Lemaire, 20.
7. A. Lemaire, 25.
A. S. Rappoport, 91.
Genèse, XIV, 7.
8. E. Renan «*Histoire du peuple d'Israel*», IV 38-39, 215.
M. J. Lagrange, 49.
9. A. Lemaire, 27.
A. Rappoport, 83, 90.
10. E. Renan, H. P. I, 38-39, 215.
11. A. S. Rappoport, 84, 34-35, 87.
A. Ghali, 173-174.

- Sébéos, «*Vie d'Héraclios*» 95.
Constantin VII, «*De l'administratiuon de l' Empire*» I 44.
Φραντζής, «*Χρονικά*», III, 13, 6
Grand Dictionnaire Encyclopédique Larousse
articles: «*Abraham*» p. 25, «*Jacob*» p. 5.781,
«*Ismael*» p. 5.712.
Genèse XIII, 3, 12, 18; XX I; XXIV 46, 61, 10-11, 32, 34, 44;
XXXVII 25.
12. A. Rappoport, 36, 90-95, 129.
W. Durant, 10-11.
A. Lemaire, 26.
Nombres XXI, 25, 31.
Josue X.
 13. A. Rappoport, 129.
M. Derembourg, «*La Palestine*», 44.
P. Jouguet, «*Les Royaumes Hellénistiques*» 184.
 14. E. Havet, «*Le christianisme et ses origines*», III, 110.
I. Maccabées, I 25.
 15. E. Renan, «*Histoire des origines du christianisme*» IV, 297, 308.
 16. M. J. Lagrange, 46.
 17. A. S. Rappoport, 132.
 18. «*Ἰησοῦς*» εἶναι λατινικὸ ὄνομα, καὶ «*Χριστός*» εἶναι ἑλληνικὸ ἐπίθετο. Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἦταν Ἰεχιουάχ, Ἐμμάνου - Χέλ.
 19. E. Renan, H. O. C. IV, 304, 308.
M. J. Lagrange, 52.
A. Ghali, «*Histoire de la Palestine*», 172.
A. S. Rappoport, 133.
 20. A. Lemaire, 88.
 21. E. Renan, H. O. C. IV, 308-309.
M. J. Lagrange, 52.
A. Ghali, 172.
 22. E. Renan, H. O. C. IV, 334, 114.
 23. A. S. Rappoport, 133-135.
M. J. Lagrange, 47.
A. Lemaire, 90-91.
E. Renan «*Histoire du peuple d' Israel*», IV 336 - 337.
Grand Diction. Encycl. Lar. art. «*Maccabées*», p. 6.496.
 24. A. Lemaire, 90.
 25. E. Renan, H. P. I. IV, 384, 310; V 5, 38.
M. J. Lagrange, 89, 96, 99-100.
A. Lemaire, 91, 93, 95, 97 - 98.
A. Ghali, 174 -175, 183 - 185.
E. Havet, II, 149.
G. Schurer, «*Geschichte des Judiscen volks*» I, 220 n. 32.
F. Josephe, «*Antiquités hébraïques*» XII, 10, 6; XIII, 236; XIV, 247.
I. Maccabées, VIII 23-30, XII 1-16, XIV 16, 40, XV 15-24.
Sartre & Trane, «*Mediterranée Antique*», 79.
J. Sirinelli «*Les Enfants d'Alexandre*», 198.
 26. F. Josephe XIV, 5, 1.
E. Renan, H. P. I. V, 189-190.
M. J. Lagrange, 164.
 27. I Maccabees, XV 15-24; VIII.
F. Josephe, Antiq., XII 10, 6.
E. Renan, H. O. C. IV, 268, 310, 384. H. P. I. V 38.
M. J. Lagrange, 89, 96, 99 - 100.
Schurer, I 120.
 28. E. R. Renan, H. P. I. V 39, 190, 226-227, 274, IV 370-373.
A. S. Rappoport, 94.
I. Maccabées, V 65 et suiv.
F. Josephe Ant. XII, 8, 6.
Baruch IV, 32.
 29. Λίγοι Φιλισταῖοι εἶχαν ἐπιζήσει στὴν πόλιν τῆς Γάζας.
 30. Havet, I 45.
W. Durant, 10-11.
A. S. Rappoport, 94-95.
Josue X, 10-11, 37, 20, 28, 30, 32, 35, 39 - 40; XI 14-15.
Nombres, XXI 24, 34.
I Samuel XIV 36, XVII 52, XXIII 5.
 31. I. Maccabées, XIV 8, 9.
E. Renan, IV, 337, V 36.
 32. M. J. Lagrange, 499-505, 518, 530-531, 554-555.
E. Renan H. P. I. IV, 242-250, 260-261, V 87-88, 93, 197.
H. O. C. III 66, 91, 253.
Bouchée-Leclerc, «*Histoire des Lagides*» 51.
 33. E. Renan, H. P. I. IV, 242, 245-250, 258-259.
M. J. Lagrange 492, 501, 518.
A. Boulanger, «*Orphée*», 78.
 34. Abraham Léon «*La Conception Matérialiste de la Question Juive*» 159, 177.
E. Renan, H. P. I. V, 36.
M. J. Lagrange, 164.
A. Ghali, 178-180.
 35. E. Renan, IV 52.
I. Maccabées, IV 52.
M. Derembourg, «*La Palestine*», 60 - 62.
 36. M. J. Lagrange, 522.
Dictionnaire des Antiquités III art. «*Judée*», p. 622. (article de Th. Reinach)
Πάπυρος 2.376 bis, Συλλογή I 15 (Λοῦβρον).
 37. Ἡ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Σεργίας ἐγίνετο στὸ πλαίσιο αὐτοῦ τοῦ σχεδίου.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

CHARLES FREEMAN, *Τὸ Θεμέλιο τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου*

Τὸ σοβαρὸ καὶ σοφὸ βιβλίον τοῦ Charles Freeman μετὰ τὸν τιμητικὸν τίτλον γιὰ μᾶς «The Greek Achievement, the Foundation of the Western World» καὶ στὰ Ἑλληνικὰ ὅπως ὁ ἀνωτέρω, εἶναι ἓνα πρωτότυπον καὶ περιεκτικώτατον πανόραμα ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἀπὸ τὴ Μυκηναϊκὴ περίοδον, τὸν κόσμον τοῦ Ὀμήρου, τοὺς Κλασικοὺς καὶ Ἑλληνιστικοὺς χρόνους μέχρι καὶ τὴ Ρωμαϊκὴν ἐποχὴν. Εἶναι μία συνολικὴ ἄποψη τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ προσφέρει μία πλούσια καὶ σύγχρονη καταγραφή τῆς προσφορᾶς τῶν Ἑλλήνων στὸν παγκόσμιον σημερινὸ πολιτισμό. Στὶς 514 σελίδες του (ἔκδ. Penguin Books 2000), ὁ δόκιμος συγγραφέας καὶ μελετητὴς Freeman καταλήγει στὸ λογικὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ σημαντικὰ ἐπιτεύγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου μας Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ. Καταπιάνεται μ' ἓνα μεγάλο φάσμα τῶν ἑλληνικῶν ἐπιτευγμάτων στὴν ἀρχιτεκτονικὴ, στὸ δρᾶμα, στὶς κωμωδίες, στὴ φιλοσοφία, στὴν ποίησιν, στὶς ἐπιστῆμες, στὰ μαθηματικὰ καὶ συγκρίνει αὐστηρὰ τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴ Ρώμην μέσα σὲ 21 κεφάλαια ἱστορικῆς τεκμηρίωσης. Τὸ ἔργον προλογίζεται ἀπὸ μία συναρπαστικὴ μετάφρασιν στὰ Ἀγγλικά τοῦ Ezra Pound (1916) ἐνὸς ποιήματος τοῦ Ἀγαθίου (6ος αἰ. μ.Χ.), ὁ ὁποῖος προτρέπει τοὺς Ἕλληνας μετὰ τοὺς στίχους: «φθόνος σὰς ἔπιασε ὅλους, σῶσθε τὴν ἀξίαν σας καὶ τὴν ἱστορίαν σας» (μετάφρασις ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν τοῦ πρωτότυπου). Εἶναι ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰουστινιανὸς ἔκλεισε τὴ φιλοσοφικὴ σχολὴν τοῦ Πλάτωνα στὴν Ἀθήναν μετὰ ἀπὸ 986 χρόνια ὑπαρξέως, τὸ 529 μ.Χ.

Εἶναι πολὺν δύσκολον νὰ διαλέξῃ κανεὶς, τί νὰ παρουσιάσῃ τὰ ἐντυπωσιακώτερα, τὰ πιὸ καλοειπωμένα σημεῖα του, γιὰτὶ κάθε σελίδα του εἶναι τόσο καλὰ διατυπωμένη, ποὺ ἀναγινώσκεται ὡς κάτι νέον, πρωτόγνωρον. Στὴ σελ. 254, ὁ Εὐριπίδης ἐπεινεῖται διότι «στὰ δράματά του ἤθελε τὸ ἀκροατήριον νὰ χρησιμοποιῇ τὸ μυαλὸν του» καὶ ἔτσι εἰσήγαγε τὴ λογικὴν. Ὁ Ἐπίκουρος (σ. 363) μᾶς λέει ὅτι «κανένας δὲν πρέπει νὰ ζῇ καὶ νὰ φοβάται τοὺς θεοὺς».

«ΠΟΛΙΚΟ ΕΞΠΡΕΣ»

Τὴν Κυριακὴν, 19.12.04, ἀποφασίσαιμε μετὰ τὸν ὀκτάρχον γυνὸν μου νὰ πᾶμε σινεμά. Ἡ ταινία ποὺ εἶδαμε ἦταν τὸ πολυδιαφημισμένον «Πολικὸ Ἐξπρές». Πρόκειται γιὰ μία πανάκριβη ὑπερπαραγωγή τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὁποίας ἔχει γίνῃ χρῆσις τῆς πιὸ ἐξελιγμένης μορφῆς τεχνολογίας τῶν εἰδικῶν ἐφευρέσεων. Ὡς πρωταγωνιστὴς ἐπελέγη (ὄχι τυχαίᾳ, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην) ὁ ἠθοποιὸς ποὺ φέρει τὸ βαρύνδοντο ὄνομα Τὸμ Χάνκς.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ταινίας ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἀι Βασίλη, ἐπιβιβάζεται σ' ἓνα τραῖνον, ποὺ ὁδηγεῖ τὰ παιδάκια στὸν Βόρειον Πόλον, ὅπου ὑποτίθεται ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὸν Ἅγιον Βασίλην καὶ τὰ ζωτικὰ ποὺ τὸν συνοδεύουν. Στὸ τραῖνον ἐπιβαίνουν διάφοροι τύποι παιδιῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μικρὸν πρωταγωνιστὴ ξεχωρίζουν ἄλλα δύο παιδιὰ: ἓνα πολὺ «καλὸν» καὶ ὑπάκουον μαῦρον (;) κοριτσάκι, στὸ ὁποῖον, λόγῳ τῆς «συνετῆς» συμπεριφορᾶς του, ἐπιτρέπεται (ἂν καὶ ἔχῃ χάσει τὸ εἰσιτήριόν του) ἀκόμη καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ τραῖνον (!) καὶ ἓνα «ἄπιστον» ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον κάθετα ἀπομονωμένον σὲ ξεχωριστὸ καὶ σκοτεινὸ βαγόνι, ὅπου ἀντίθετα μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ, στὰ ὁποῖα προσφέρονται τὰ πλέον ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, σ' ἐκεῖνον δὲν προσφέρεται τίποτα! Ἀπλᾶ περιμένει τὴν ἐλεημοσύνην τῶν συ-

Ἡ ιδεολογικὴ σύλληψη τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας ἦταν, ὅτι κάθε πολίτης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συμμετέχῃ στὴν κυβέρνηση καὶ νὰ λήθῃ τῇ γνώμῃ του ἐλεύθερα, καὶ αὐτὸ ἐγένετο τὸ ἰδανικὸ τῆς (σελ. 224). Οἱ Freeman σημειώνει ἐμφατικὰ ὅτι οἱ ιδέες αὐτὲς μεταφωτιστήκαν στὴν Εὐρώπῃ μὲν πρόσφατα καὶ διακριτικὰ σημειώνει ὅτι δὲν ὑπῆρχε μετάφραση στὰ Ἀγγλικά τοῦ «Οἰδίποδα Τύραννον» μέχρι τὸ 1714 καὶ ὅτι ἡ δύναμις τῶν ἐλληνικῶν μύθων –ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν τραγωδίαν μπῆκαν στὴν εὐρωπαϊκὴ συνείδηση– εἶναι σήμερὰ τὰ χρωματοσώματα τῆς δυτικῆς δραματικῆς παράδοσης καὶ μεταβιβάζουν τὸ πνευματικὸ γενετικὸ ὕλικὸ ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ (σελ. 256).

Γιὰ τὴ λατινικὴ γλῶσσα λέει ὅτι δὲν εἶχε ἐξελιχθῇ καὶ ἦταν ἀκατάλληλη γιὰ τὴν κριτικὴ, τὴν τέχνη καὶ τὴ φιλοσοφία, «γιατὶ τὰ Λατινικά, ἀπλᾶ, δὲν ἦταν ἀρκετὰ ἐμπλουτισμένα μετὰ τὴς ἐκλεπτυσμένης σημασιολογικῆς διαφορῆς ποὺ ἐμπεριέχονται» σὲ αὐτὲς τὶς ἐπιστήμες (σ. 402).

Γιὰ τὸν Ἀρχιμήδη καὶ ὅλους τοὺς τότε ἐπιστήμονες ἐπισημαίνει: «Ἦσαν ἄνδρες τῆς γνώσης, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς ἦταν νὰ κατανοήσουν τὸν κόσμον ὅπως ἦταν, ὅχι νὰ τὸν ἀλλάξουν» (σ. 388). Τὸ 18ο κεφάλαιον μὲ τίτλον «Μαθηματικά, Ἐπιστήμη καὶ Ἱατρικὴ» τελειώνει μετὰ μίαν παρατήρησιν, ποὺ εὐλόγα ἐρχεται στὸ νοῦν κάθε γνώστη τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κόσμου: «Αὐτὸ ποὺ προξενεῖ κατὰπληξιν εἶναι τὸ πόσον παραγνωρίζονται αὐτὰ τὰ κατορθώματα σὲ πολλὰ βιβλία ποὺ παρουσιάζουν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας».

Τὸ βιβλίον τελειώνει μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς νέας θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς κατάρτησιν τῆς ἐλευθέρου ἐλληνικῆς σκέψης. Τὸ δόγμα τῆς νέας θρησκείας εἶναι, ὅτι οἱ ἅγιοι ἀνταμείβονται καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ πάντες στὴν κόλασιν. Ὁ δυτικὸς θεολόγος Τερτυλλιανὸς κηρύττει ὅτι «μία ἀπὸ τὶς χαρὲς στὸν παράδεισον θὰ εἶναι ἡ δυνατότητα τῶν ἁγίων νὰ βλέπουν τὰ βασάνια αὐτῶν ποὺ ὑποφέρουν ἐκεῖ» (σελ. 433). Καὶ ὁ Freeman σημειώνει: «Αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖον μιᾶς μαζικῆς μετατόπισιν στὴ συλλογικὴ καὶ ἀτομικὴ νοοτροπία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας καὶ παραπέμπει στὸ Μεσαίωνα».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ἔγραψε τὸ ἐπόμενόν του βιβλίον –ἀξιολόγησιν μελέτης– μετὰ τὸν ἐντυπωσιακὸν τίτλον ποὺ χαρακτηρίζει τὸ περιεχόμενόν του «Ἡ ἄνοδος τῆς πίστεως καὶ ἡ πτώσις τῆς λογικῆς». Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνεπιφύλακτα θὰ τὸ συνιστοῦσα ὡς πρωταρχικὸν ἐγγεγραμμένον προσωπικῆς αὐτογνωσίας σ' ὅλους τοὺς ἀγγλομαθεῖς Ἕλληνας ἐπιστήμονες, οἱ

νομηλίκων του. Φυσικὰ τὸν ρόλον τοῦ μεγαλόψυχου καὶ ἐλεήμονος ἀνθρώπου παίζει τὸ «ἀποδεκτό» ἀπὸ ὅλους ὑπάκουον μαῦρον κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, δὲν διαμαρτύρεται γιὰ τίποτα.

Φθάνοντας στὸν Βόρειον Πόλον ὁ νεαρὸς πρωταγωνιστὴς καὶ ἄλλα δύο παιδάκια βρίσκονται τυχαῖα(;) στὸν χῶρον ὅπου τὰ ξωτικά πακετάρουν τὰ δῶρα, ποὺ πρόκειται νὰ ἀποσταλοῦν στὰ ἀνὰ τὸν κόσμον **ὑπάκουα** παιδάκια. Παντοῦ ὑπάρχουν ὁθόνες, ὅπου παρουσιάζονται ὅλα τὰ παιδάκια τῆς ὑψηλίου καὶ βεβαίως (γιὰ νὰ συνηθίζουν ἀπὸ νωρὴς) ἐλέγχεται ἡ συμπεριφορὰ τους. Ξαφνικὰ στὸ πρόσωπον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν μπαίνει ἡ στάμπα «**ἄτακτος**». Τὰ ξωτικά συσκέπτονται, ἀναλογίζονται τὸ τί πρέπει νὰ κάνουν, καθ' ὅσον ἡ ποινὴ γιὰ τοὺς ἄτακτους εἶναι ἡ στέρησις τοῦ πρωτοχρονιάτικου δώρου. Ἀφοῦ λοιπὸν «παίρνουν τὸ μάθημά τους», τὰ τρία παιδάκια κατευθύνονται στὴν πλατεία, ὅπου δίνεται μία μεγάλη γιορτὴ ἀπὸ τὸν Ἄι Βασίλη καὶ τὰ ξωτικά. Ὁ μικρὸς πρωταγωνιστὴς, ναί, αὐτὸς ποὺ τολμᾷ νὰ ἀμφισβητῇ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Ἄι Βασίλη, **χλευάζεται** ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά, τὰ ὁποῖα τὸν περικυκλώνουν καὶ τοῦ φωνάζουν κοροϊδευτικὰ «**ὁ Ἀμφισβητίας, ὁ Ἀμφισβητίας...**». Καὶ σὰν νὰ μὴν φθάνῃ αὐτό, δὲν μπορεῖ οὔτε τὰ δῶρα νὰ δῇ οὔτε τὸν Ἅγιον Βασίλη. Καταρρακωμένος καὶ περίλυπος ἀποφασίζει νὰ ψελλίσῃ «ναί, πιστεύω» καὶ τότε... τὰ βλέπει ὅλα. Θαύμα! Ὅπως εἶναι «φυσικό»,

όποιοι θα θέλουν να έχουν μία ολοκληρωμένη εικόνα και ιδέα του αρχαίου μας ελληνικού κόσμου, μέσα σ' ένα εύχρηστο τόμο καθημερινής χρήσης. Τέλος θα ήθελα να συμπεριλάβω στο παρόν σημείωμα τα σοφά λόγια του βραβευμένου μεταφραστή στην αγγλική γλώσσα της Ήλιάδας και της Οδύσσειας Robert Fagles, ο οποίος για την προσφορά αυτή του Charles Freeman σημειώνει τα εξής: «Μία επίκαιρη ιστορία ενός αχρονου πολιτισμικού θριάμβου, ο οποίος μās έχει κάνει ό,τι είμαστε και ό,τι ακόμη μπορεί να πασχίσουμε να είμαστε».

Θωμᾶς Γ. Ἡλιόπουλος

Τ. Α. ΚΑΤΣΑΡΟΣ, *Μία απόφαση, μάχομαι μέχρι τὸ τέλος*

Ὁ Τάσος Κατσαρὸς στὸ βιβλίο του αὐτὸ παρουσιάζει σημαντικὰ στοιχεῖα γιὰ μία μελανὴ περίοδο (1946-1949) τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, λόγῳ τοῦ ἀδελφοκτόνου πολέμου ποὺ διέλυσε τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία προκαλώντας πόνο καὶ θάνατο. Ἡ μελέτη τοῦ Κατσαροῦ βασίζεται σὲ δεδομένα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τῆς Ἀσφάλειας Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης τῶν φερομένων ὡς μελῶν τῆς Ο.Π.Λ.Α., ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Τύπου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀπὸ συνεντεύξεις ἐπιζησάντων προσώπων, ποὺ βίωσαν τὰ γεγονότα ἀπὸ κοντά. Προσωπικῶς συστήνω τὸ βιβλίο στοὺς ἐνδιαφερόμενους ἀναγνώστες, διότι ὡς ιστορικὸς γνωρίζω καλὰ ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅλες τὶς πλευρὲς καὶ τὶς μαρτυρίες, προκειμένου νὰ ὀδηγηθοῦμε σὲ ὅσο τὸ δυνατόν ἀσφαλέστερα συμπεράσματα. Ἐπίσης χρειάζεται νὰ ἀπομυθοποιῶμε τὸ παρελθόν, ὥστε νὰ διδασκώμαστε ἀπὸ αὐτὸ καὶ νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνουμε τὰ ἐπώδυνα λάθη του.

Αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση εἶναι ὁ δόλιος ρόλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ σὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Γράφει ὁ Τ.Α.Κ.: «*Ὁ μαχητὴς Ἀκίνδυνος Ἀλβανὸς δὲν εἶχε βλέψεις νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ του. Θυσιάστηκε, χωρὶς νὰ περιμένη καμμία ἀνταμοιβή. Ἐδίωξε περήφανα τὸν παπᾶ, ποὺ ἦρθε νὰ τοὺς ἐξομολογήσῃ*». Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ δίκη διεξήχθη ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Θεσσαλονίκης καὶ ὅτι οἱ κρατούμενοι φυλακίστηκαν, ὅσο ἦταν ὑπόδικοι, σὲ κτήριο πίσω ἀπὸ τὴν Μητρόπολη. Δυστυχῶς ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία τῶν δύο τελευταίων χιλιετιῶν καταδεικνύει τὸν ρόλο τοῦ θεοκρατικοῦ κατεστημένου στὴν χώρα μας, ποὺ σὲ μόνιμη βάση ὑπονομεύει τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐφαρμόζει τὴν ἀρχὴ «*Διαιρεῖ καὶ*

ἐπιπλήττεται καὶ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βασίλη (!), ὁ ὁποῖος τὸν συμβουλεύει νὰ εἶναι πιὸ **πειθήνιος**.

Στὴν ἐπιστροφὴ του στὸ τραῖνο ὁ ὑπεύθυνος τῆς ἀμαξοστοιχίας (ὁ Τὸμ Χάνκς) τὸν σταματᾷ καὶ τοῦ λέει ἐπιτιμητικά: «Ἄ! Ὁ νεαρὸς μὲ τὰ πολλὰ ἐρωτήματα!», καὶ πρὶν τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀνέβῃ στὸ τραῖνο, ποὺ θὰ τὸν ὀδηγήσῃ πίσω στὸ σπίτι του, τὸν ρωτᾷ: «Λοιπὸν μᾶς ἐμπιστεύεσαι νὰ σὲ ὀδηγήσουμε ἐμεῖς;». Μόλις τὸ παιδὶ κουνᾷ τὸ κεφάλαιό του καταφατικά, ἐκεῖνος τοῦ δίνει ἓνα εἰσιτήριο, ὅπου ἀναγράφεται ἡ λέξη «**Πιστεύω**». Στὸ μεταξὺ τὸ μαῦρο κοριτσάκι ἀμείβεται γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του στὸν βωμὸ τῆς πίστης μὲ ὑψηλὴ διοικητικὴ θέση!

Ἔτσι λοιπὸν φέτος τὰ Χριστούγεννα οἱ Ἕλληνες γονεῖς, ποὺ ἀνυποψίαστοι πῆγαν τὰ παιδιὰ τους νὰ δοῦν τὸ πολυδιαφημισμένο αὐτὸ φιλμ, τοὺς ἔδωσαν ἄθελά τους θέλω νὰ ἐλπίζω, πολύτιμα ἐφόδια-ὄπλα γιὰ τὴν ζωὴ τους. Τὰ ἔμαθαν ὅτι ὑψίστη ἀρετὴ εἶναι ἡ **ὑπακοή**. Ὅσοι ὑπακούουν δουρικὰ καὶ ἀδιαμαρτύρητα ἀμείβονται καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴ τους. Ἀντίθετα ὅσοι ἀνόητοι τολμοῦν νὰ βάζουν τὸ μυαλό τους νὰ δουλεύῃ, νὰ σκέπτονται, νὰ θέτουν ἐρωτήματα, νὰ ἐρευνοῦν, περνοῦν στὸ περιθώριο.

Στ' ἀλήθεια τί ὑπέροχο **κῆρυγμα δουλείας** φροντίσαμε νὰ παρακολουθήσουν στὰ εὐπλάστα καὶ τρυφερὰ ἀκόμη παιδιὰ μας.

Α.Γ.

βασιλέων», ώστε να επιβάλλη την αδηφάγο εξουσία του σε έναν αδύναμο και βασανισμένο λαό. Άς θυμηθούμε τους γνωστότερους διχασμούς: Έλληνες και Ρωμαίοι, έθνικοί και χριστιανοί, εικονομάχοι και εικονολάτρες, ένωτικοί και ανθενωτικοί, κλέφτες και ραγιάδες και σήμερα «νεοειδωλόλατρες» (ή «παγανιστές») και χριστιανοί κ.λπ., που ισοδυναμούν με αμέτρητες εκατόμβες θυμάτων. Και δεν σταματούν εδώ, αφού το διασπαστικό τους κήρυγμα καλλιεργεί σε κάθε άφορη και με όλα τα μέσα το διασπαστικό και διχαστικό ανθελληνικό μένος τους σκορπίζοντας μίσος και φανατισμό μεταξύ των Ελλήνων, που μπορεί να εκραγή στο μέλλον. Τò βλέπουμε συνεχώς να γίνεται και από τον έν Έλλάδι αρχιεπίσκοπο και από τον έν Τουρκία πατριάρχη.

Επίσης οφείλω να παρατηρήσω πως οι κύριοι λόγοι που ώθησαν τους 67 κατηγορουμένους της δίκης της ΟΠΛΑ σε δράση ήταν ή άναξιοκρατία (όταν έβλεπαν κατοχικούς προδότες να χρώνται «έθνικόφρονες» και να άμείβωνται με οίκονομική άποκατάσταση), ή φτώχεια και ή άνεργία, στοιχεία που επανακάμπουν σκιαζοντας την σύγχρονη έλληνική κοινωνία. Η άπομυθοποίηση της ιστορίας, ή κοινωνική δικαιοσύνη με παροχές και άξιοκρατία και ή άπαλλαγή από την θεοκρατική κηδεμονία άποτελούν μονόδρομο για την ένότητα του Έλληνισμού σήμερα. Διότι ή εξουσιαστική παγκοσμιοποίηση καρδοκοεί καί, όπως προειδοποιεί ό συγγραφέας, οι Παλαιστίνιοι και οι Κοϋρδοι την έννοισαν έντονα στο πετσί τους.

Τò βιβλίό προλογίζει ό Έλληνας βουλευτής και πανεπιστημιακός κ. Γεώργιος Χουρμουζιάδης.

Άλέξανδρος Χ. Μήτσιου

ΑΡΓΥΡΗΣ ΤΣΑΚΑΛΙΑΣ, *Άειζωία*

Ό τίτλος είναι πρόκληση αλλά και πρόσκληση. Προκαλεί τò ένδιαφέρον για ένα θέμα, που από μόνο του «έπρεπε» να είναι σκοπός ζωής. Στο δρόμο προς τò άγαθόν και την ευδαιμονία (Αριστοτέλης) βάζουμε άναγκαίους στόχους την ύγεία, τò «άγħρασον», την μεγαζωία (νεολογισμός μας) – τούλάχιστον. Και προσκαλεί ό Α.Τ. σε δράση, αφού πατήσουμε στη στήρη βάση της Γνώσης. Που δεν προέρχεται από «ιερά βιβλία» αλλά από την άστείρευτη πηγή, τη «βάση δεδομένων» όλων των έρευνών, την Έλληνική Γραμματεία.

Όντως στο μισό βιβλίό τεκμηριώνει την «άειζωία» με βάση την Έλληνική Μυθολογία. Ξεκινά από την ονομάτιση και τη σημασία της, δανεισμένη από τόν μέγα Ηράκλειτο («...πῦρ άείζων»), την ξεχωρίζει από την «θεϊκή άθανασία». Όχι να μη μπορείς να πεθάνεις, αλλά «να μπορείς να μη πεθάνεις!» Η άπόλυτη έλευθερία, ό λόγος ως βούληση και δράση. Προχωρεί ό Α.Τ. στην έννοια «θεοί» (όχι θεός), όρμώμενος πάλι από τόν Ηράκλειτο: «θνητοί άθάνατοι, άθάνατοι θνητοί...»). Πάμπολλοι οι άνθρωποι –λέει– που «θεοποιήθηκαν» γενόμενοι άθάνατοι, τραβώντας όμως λάθος δρόμο: Έγιναν έξουσιαστές (όχι όλοι). Άναφέρει δεκάδες περιπτώσεις άειζών ανθρώπων της Έλληνικής Μυθολογίας αλλά και πολλές προπάθειες μετατροπής παιδιών σε άείζωα. Ό έρευνητής-φιλόσοφος μπορεί να είναι μυθολόγος όχι όμως παραμυθάς. Θεωρεί (σωστά) τόν μύθο ως προϊστορία και τόν χρησιμοποιεί ως έφαλτήριο για τη γνώση και πράξη του «εὔ ζῆν». Θέλω-μπορώ-ξέρω-πράττω είναι ή προτεινόμενη τετρατύς της μάθησης. Παρ' όλη την ανθρωποφιλία και την υπεραισιοδοξία του ό Α.Τ. μιλάει με σκληρή γλώσσα για τούς έξουσιαστές δημιουργώντας νέες λέξεις-σόν λ.χ. θολοεπιστήμονες, φιλό-ζοφοι, κανσοβίβλιοι, ιατρολάγνοι, κοπαδοί.

Δέν σάς άποκαλύπτω, αν άποκαλύπτει τò μυστικό της άειζωίας, ίσως είναι άπλούστατο. Πάντως, αν δέν την πετύχετε με τις συμβουλές του, ίσως γίνετε «άει παίδες» (Πλάτων), σίγουρα ύγιείς, αν θέλετε σφριγηλοί. Στο κάτω-κάτω «ή Ίθάκη σ' έδωσε τ' ώραίο ταξίδι». Άν ταξιδέψης!

Κωστής Καμινράντζος